

Poetinis Druskininkų

ruduo 2011

Druskininkai *Poetic*

Fall 2011

Poetinis Druskininkų

ruduo 2011

Druskininkai *Poetic*

Fall 2011

Sudarytojas ir vyriausiasis redaktorius / Compiler and editor-in-chief

MARIUS BUOKAS

Angliškų tekstus redagavo / English texts edited by

KERRY SHAWN KEYS and ADA VALAITIS

Almanacho leidybą parėmė:

LIETUVOS RESPUBLIKOS
KULTŪROS MINISTERIJA

LIETUVOS RESPUBLIKOS
KULTŪROS RĖMIMO
FONDAS

Education and Culture DG
Culture Programme

ES Kultūros programa

GOETHE
INSTITUT
VILNIUS

Goethe's institutas Vilniuje

Lenkijos institutas Vilniuje

Íslandijos literatūros fondas

Kulturkapital, Estija

KULTURRÅDET
SWEDISH
ARTS COUNCIL

Švedų menų taryba

The anthology was supported by:

Culture Endowment Fund of the Republic of Lithuania

EU Culture Programme

Goethe-Institut in Vilnius

The Icelandic Literature Fund

Institute of Poland in Vilnius

Kulturkapital, Estonia

Swedish Arts Council

Turinys / Contents

Poetinis Druskininkų ruduo 2011 / 8

Druskininkai Poetic Fall 2011 / 10

Eugenijus Ališanka (LIETUVA / LITHUANIA) / 12

TRANSLATED BY KERRY SHAWN KEYS

Uldis Bērziņš (LATVIJA / LATVIA) / 22

VERTĖ ERIKA DRUNGYTĖ

Ilzė Butkutė (LIETUVA / LITHUANIA) / 30

TRANSLATED BY MEDEINĖ TRIBINEVIČIUS

Daiva Čepauskaitė (LIETUVA / LITHUANIA) / 40

TRANSLATED BY ADA VALAITIS

Romas Daugirdas (LIETUVA / LITHUANIA) / 48

TRANSLATED BY MEDEINĖ TRIBINEVIČIUS

Dainius Dirgėla (LIETUVA / LITHUANIA) / 58

TRANSLATED BY MEDEINĖ TRIBINEVIČIUS

Kathryn Farris (JAV / USA) / 68

VERTĖ MARIUS BUOKAS

Dainius Gintalas (LIETUVA / LITHUANIA) / 78

TRANSLATED BY ADA VALAITIS

Gunnar Harding (ŠVEDIJA / SWEDEN) / 90

VERTĖ ZITA MAŽEIKAITĖ

Ilya Kaminsky (JAV / USA) / 104

VERTĖ SONATA PALIULYTĖ

Aušra Kaziliūnaitė (LIETUVA / LITHUANIA) / 118

TRANSLATED BY JOSEPH GRIKIS AND DAIVA LITVINSKAITĖ

Giedrė Kazlauskaitė (LIETUVA / LITHUANIA) / 128
TRANSLATED BY ADA VALAITIS

Rimantas Kmita (LIETUVA / LITHUANIA) / 136
TRANSLATED BY JOSEPH GRIKIS AND DAIVA LITVINSKAITĖ

Gorazd Kocijančič (SLOVENIJA / SLOVENIA) / 146
VERTĖ LAIMA MASYTĖ

Marcin Kurek (LENKIJA / POLAND) / 156
VERTĖ VYTAS DEKŠNYS

Andres Langemets (ESTIJA / ESTONIA) / 168
VERTĖ DANUTĖ SIRIJOS GIRAITĖ

Aksinia Mihailova (BULGARIJA / BULGARIA) / 180
VERTĖ LAIMA MASYTĖ

Dennis O'Driscoll (AIRIJA / IRELAND) / 192
VERTĖ LAIMANTAS JONUŠYS

Sigurdur Pálsson (ISLANDIJA / ICELAND) / 204
VERTĖ JURGITA MARIJA ABRAITYTĖ

Sibila Petlevski (KROATIJA / CROATIA) / 214
VERTĖ LAIMA MASYTĖ

Monika Rinck (VOKIETIJA / GERMANY) / 224
VERTĖ LAURYNAS KATKUS

Lev Rubinstein (RUSIJA / RUSSIA) / 236
VERTĖ BENEDIKTAS JANUŠEVIČIUS

Yolanda Soler Onís (ISPANIJA / SPAIN) / 262
VERTĖ ARVYDAS MAKŠTUTIS

Uberto Stabile (ISPANIJA / SPAIN) / 272
VERTĖ AUDRIUS MUSTEIKIS

Ričardas Šileika (LIETUVA / LITHUANIA) / 280
TRANSLATED BY AL ZOLYNAS

Søren Ulrik Thomsen (DANIJA / DENMARK) / 290
VERTĖ GIEDRIUS TAMAŠEVIČIUS

Francesco Tomada (ITALIJA / ITALY) / 302
VERTĖ AUDRIUS MUSTEIKIS

Artūras Valionis (LIETUVA / LITHUANIA) / 312
TRANSLATED BY AL ZOLYNAS

Al Zolynas (LIETUVA / LITHUANIA) / 322
VERTĖ EDGARAS PLATELIS

BIBLIOGRAFIJA / BIBLIOGRAPHY / 332

2010-ŪJŲ POETINIO DRUSKININKŲ RUDENS AIDAI / 336 ECHOES OF DRUSKININKAI POETIC FALL 2010 / 337

JAUNOJO JOTVINGIO PREMIJOS LAURETAS / YOUNG YOTVINGIAN'S PRIZE WINNER

Antanas Šimkus (TRANSLATED BY JONAS ZDANYŠ) / 340

VIENO ANONIMINIO EILĖRAŠČIO KONKURSAS / ONE ANONYMOUS POEM COMPETITION

Dainius Dirgėla (TRANSLATED BY JONAS ZDANYŠ) / 342

Ilzė Butkutė (TRANSLATED BY JONAS ZDANYŠ) / 342

Vainius Bakas (TRANSLATED BY JONAS ZDANYŠ) / 346

Gytis Norvilas (TRANSLATED BY JONAS ZDANYŠ) / 346

Gytis Norvilas (TRANSLATED BY JONAS ZDANYŠ) / 350

„MOKYKLINIO“ EILĖRAŠČIO KONKURSAS / „SCHOLASTIC“ POEM COMPETITION

Dainius Dirgėla (TRANSLATED BY JONAS ZDANYŠ) / 352

Elena Karnauskaitė (TRANSLATED BY JONAS ZDANYŠ) / 354

Kornelijus Platelis (TRANSLATED BY JONAS ZDANYŠ) / 356

PREMIJŲ LAUREATAI, STEIGĖJAI, RĖMĖJAI / PRIZE WINNERS, ORGANIZERS, SPONSORS / 358

PRIEDAS: PDR SVEČIŲ EILĖRAŠČIŲ VERTIMAI Į ANGLŲ KALBĄ / 361

APPENDIX: ENGLISH TRANSLATIONS OF POEMS BY DPF GUESTS / 361

POETINIS DRUSKININKŲ RUDUO 2011

XXII Poetinio Druskininkų rudens tema: *O kas nėra poezija?*

8 Tokį retorinį klausimą per praeito festivalio diskusiją kritikas Marijus Šidlauskas uždavė slemo poetui Bobui Holmanui, kalbėjusiam, kad viskas gali būti ir yra poezija. Turbūt „poezijos“ nepavyktų apibrėžti nei tiesiogiai, nei atmetant kuriuos nors dalykus kaip „ne-poeziją“, nes tai sąvoka, kuriai labai daug žmonių per labai ilgą istorinį laikotarpį teikė skirtingas reikšmes. Tačiau tai nereiškia, kad mes šiandien nebegalime diskutuoti apie savo kūrybos sampratą, negalime reflektuoti to, ką darome. Juo labiau, kad ir minėtame klausime pajutau šiuolaikinės akademinės ir performatyvosios poetikos priešpriešą.

Teiginys, kad viskas yra poezija, gali būti lengvai perfrazuotas į „niekas nėra poezija“. Abiem atvejais tai reikštų, kad šiuo vardu vadinami žodžių deriniai neturi jokių bendrų bruožų, dėsnių, kanonų ir apskritai negali būti priskirti menams. Tačiau žinome, jog taip nėra: kiekvienas konkretus kūrinys turi savo adresatą ir principus, pagal kuriuos jis suformuotas, mokyklą, tradiciją. Todėl sakyti, kad viskas yra arba niekas nėra poezija, būtų mažų mažiausiai netikslu. Kiekvienas kūrinys, kurį mes laikome daugiau ar mažiau vykusiu, kuris mus sudomina ir paveikia, mums yra poezija. Ir tai, kuo jis paveikia, turbūt galėtumėme laikyti savybėmis, skiriančiomis jį nuo „ne-poezijos“.

Tad ar tokios skirtingų, įvairiakalbių ir taip subjektyviai kiekvieno mūsų suvokiamų tekstų vandenynė įmanoma rasti savybių, kurios šios rūšies tekstus išskirtų, sudarytų prielaidas jų klasifikacijai bei vertinimui? Ar klasifikacija ir vertinimas apskritai reikalingas skaitančiajai ar klausančiajai visuomenei šiais demokratijos laikais? Gal tai tik

„akademikų“ žaislai, o jų nuomonė niekam neįdomi? Gal vertinti ir spręsti turi būti palikta skaitytojui, nepaisant to, kad poezijos kūrybai ir sklaidai sunaudojama nemažai visuomenės resursų? Šie klausimai taip pat gana retoriniai. Klasifikuojama ir vertinama kasdien ir visur. Pirmiausia suvokėjo sąmonėje. Ir dėl to diskutuojama, kartais labai aistringai.

KORNELIJUS PLATELIS

DRUSKININKAI POETIC FALL 2011

The theme of the XXII Druskininkai Poetic Fall: *And what is not poetry?*

During last year's festival discussion, critic Marijus Šidlauskas posed this rhetorical question to slam poet Bob Holman, and the latter replied that everything could be and was poetry. Probably it is not possible to define "poetry" positively, nor possible by isolating some things as "not-poetry" since these concepts have been defined differently by countless people over a long stretch of history. But this is not to say that today we cannot discuss conceptions about our creative work, or cannot reflect on the things we do. On the contrary, especially regarding this question, I sense a collision between contemporary academic poetics and performance poetics.

The statement that "everything is poetry" could be easily inverted into "nothing is poetry". In both cases it would mean that sequences of words that bear this name do not have any common features, laws, canons, and could not be considered as belonging to the sphere of art. But we know that it is not so – each specific work has its addressee and principles, according to which it is constructed, and it belongs to a school and tradition. So the statement that everything is or is not poetry would be, to say the least, imprecise. Each successful work of art which arouses our interest is poetry as far as we are concerned. And probably we could regard that ingredient which attracts us as the quality distinguishing poetry from the non-poetry.

So is it possible in this vast ocean of texts – which are different, multilingual, and subjectively understood by each one of us – to isolate features which would help to tell such texts apart, facilitate their classification and

evaluation? Is classification and evaluation necessary to the reading and listening public in these times of democracy? Maybe these are only "toys" of academia, the opinion of which no one cares about? Maybe evaluation and decision should be left to the reader even though a certain amount of public resources go into production and dissemination of poetry? These questions are also largely rhetorical. Classification and evaluation are constant and ubiquitous. First of all – in the mind of the perceiver. And this is a subject of discussion, sometimes quite a passionate one.

KORNELIJUS PLATELIS

Foto: Vl. Braziūnas

Eugenijus Ališanka

LIETUVA

Gimė 1960 metais Barnaule (Rusija) tremtyje. Nuo 1962 metų gyvena Vilniuje. 1983 m. baigė Vilniaus universiteto Matematikos fakultetą. Nuo 2003 m. dirba žurnalo *Vilnius*, leidžiamo anglų (*The Vilnius Review*) ir rusų (*Вильнюс*) kalbomis, vyriausiuoju redaktoriumi. Išleido šešias poezijos, penkias poezijos vertimų ir tris esė knygas. Eugenijus Ališanka verčia šiuolaikinę lenkų, anglų ir amerikiečių poeziją. Jo paties poezijos knygos yra išleistos JAV, Rusijoje, Vokietijoje, Švedijoje, Slovėnijoje, Belgijoje ir Bulgarijoje, eilėraščiai versti daugiau kaip į dvidešimtį kalbų. El. paštas: zurnalvilnius@takas.lt

APIE SMEGDUOBES

anais laikais, kai ėmė vertis smegduobės, lietuviams nieko kito nebeliko, kaip kraustytis po žeme, iki šiol gali atpažinti kokiam berlyne, vaikšto prisimerkę, pilnom kišenėm molio, tai kur ten žodis betilps, pirštais susirodo, baksnoja, poetas irgi, tik su antpirščiu iš močiutės podėlių, sidabriniu, tiesiai dievui į akį, ir nieko, pasirodo, irgi smegduobė, tik dar didesnė

nekalbūs lietuviai, tikra tiesa, daug padavimų yra apie tylenius, bet vienas dalykas girdėti istorijas, kitas su tokiu susidurti, žiūri iš padilbų, rankos kišenėj, minko molį, o ir poetas su antpirščiu vis taiko į akį, nekalbūs, bet jau viską gruntaunai, iš esmės, nedrįsk apie niekus šnekėti, ir tau po kojom iškas smegduobę

pradėjo europa kelią tiesti, via baltica, nutarė smegduobes užpilti, tik niekaip nesutaria, iš kur imti žemę, negi kitoj vietoj duobę kasti, ginčijos, susimušė, o poetas sidabriniu pirštu dievui į akį, ogi sako iškratykim molį iš kišenių, ir žodžius turėsim kur susidėti, taip ir padarė, toliau laimingai gyveno, valdovų rūmus atstatė antpirščiui

Eugenijus Ališanka

LITHUANIA

Eugenijus Ališanka was born in 1960, in exile in Barnaul, Russia. He currently resides in Vilnius. In 1983, he graduated from the Department of Mathematics at Vilnius University. Since 2003, he has served as the senior editor of the literary journal *The Vilnius Review*, which is published in English and Russian. Eugenijus Ališanka has published six books of poetry, three essay collections, and five books of poetry in translation. Ališanka translates contemporary Polish, English, and American poetry into Lithuanian. His poetry books have been published in the United States, Russia, Germany, Sweden, Slovenia, Belgium, and Bulgaria, and his poems have been translated into more than 20 languages. E-mail: zurnalvilnius@takas.lt

ABOUT SINKHOLES

In those times, when sinkholes began to gape open, lithuanians had nothing else to do but to move underground, even now you can recognize them in some berlin, they walk around squint-eyed, clay in their pockets, so no place to fit in a word, they communicate with their fingers, poking, poets also, a thimble from grandma's cupboard, a silver one, straight to the point into god's eye, and nothing, it appears, but a sinkhole also, though bigger

uncommunicative lithuanians, it's really true, one hears many stories about reserved persons but it's another thing to come face to face with one, scowling, hands in pockets, squeezing clay, and even the poet with a thimble keeps aiming over and over straight for the eye, uncommunicative but at bottom takes everything to heart, don't dare make small-talk to him, or a sinkhole will open under your feet as well

europa started to build the road, via baltica, decided to fill up the sinkholes, but can't figure where to get the dirt from, you can't just start digging any old where, there were quarrels, blows, and the poet with the silver finger stuck right to the point in god's eye, says, shake the clay out of your pockets and make room for some words, and so they did, living happily ever after, and rebuilt the palace of kings for the thimble

AUTOPORETAS PAGAL EMPEDOKLĮ

marmurinis vyro torsas
trikotožo parduotuvės vitrinoj
madingos medvilninės trumpikės

galva aksesuarų skyriuje
fetrinė skrybėlė šelmiškai
užsmaukta ligi pat akių
šalia japoniškas skėtis

kojos kiek toliau
avalynės skyriuje
blykčioja juodaauliai
dryžuotos kojinių traukia akį

rankos roleksų lentynoj
elegantiškas riešas
keliantis pasitikėjimą

visur ta pati
šventoji dezodoranto dvasia
tvyranti per naktį

IŠ RITERYSTĖS ISTORIJS

pamenu griebdavaus ieties dar jaunas
į kalbos turnyrus mesdavaus stačia galva
karštakošis riteris
dievas tada nerūpėjo
dievas visad buvo pralaimėjimo dievas
sulinkęs po abitu be veido
gailestingas luošiams ir nevykėliams
išplėtęs šnerves uosdavau žirgo prakaitą
šviežio mėšlo kvapą pramaišiui
su garuojančiu krauju
dar nesupančiotas šeimyniniais pančiais

SELF-PORTRAIT IN THE MANNER OF EMPEDOKLES

the marble torso of a man
in the window of a fabric shop
stylish cotton briefs

the head's in the accessory department
a felt hat tilted down
nearly to the eye
off to one side a japanese umbrella

legs a bit farther away
in the footwear department
black shoes sparkle
striped socks attract the eye

hand on the rolex shelf
an elegant wrist
gives off an air of confidence

everywhere the same
the holy spirit of deodorant
hovers all night long

FROM THE HISTORY OF KNIGHTHOOD

I remember when young how I'd grip the lance
I'd plunge smack into the middle of language tournaments
a hotheaded knight
I didn't care about god
god was always a god of defeat
bent faceless under a monk's habit
merciful to cripples and losers
nostrils dilated I'd take in the smell of the horse's sweat
the smell of fresh manure
blood steaming
not yet fettered by a family's chains

nepakeldamas antveidžio
perverdavau žvilgsniu
gražiausią šviesiaplaukę
žinodamas šiandien ji bus mano
sėkla papilvėję tvinksėjo stipriau negu širdis
negalvojau apie viso gyvenimo moterį
buvau karys nuo lūpų dar nenudžiūvęs
barbaro kraujas šiaurinių vėjų nugairintas veidas
kiek pablyškęs išsiilgęs saulėtų kraštų
su džiaugsmu priėmiau žinią
apie kryžiaus žygį
į pažadėtąją poezijos žemę
buvau jaunas
ir durnas turėčiau dabar pasakyti
išėjau karan
už tą patį pralaimėjimo dievą

IŠ ŠVENTVAGYSČIŲ ISTORIJS

trečią kartą ištariau
nepažįstu šito gyvenimo
ir puoliau prie žiemos darbų
kurių ne kažį kiek ir buvo
daugiau sukausi apie namus
kokį vinį į sieną įkalu
varvantį čiaupą užsuku
užuolaidas prieš naktį užtraukiu
bičiuliai iš kitų gildijų
vis paskambina sako yra reikalas
būtų gerai aptarus gal prie raudonojo vyno taurės
buvai arčiausiai jo daug matei
buvai nukakęs iki jeruzalės
pas vikingus savas mokėjai slavams įtikti
pradžioje nekeldavau ragelio rytais
vėliau nustojau mokėti telekomui

not raising the helmet's visor
I'd pierce with a glance
the fairest of ladies
knowing she'd be mine today
the semen in my groin pulsating stronger than my heart
never a thought about shacking up for life
I was a warrior with barbarian blood
like mother's milk still on my lips
a greenhorn brow battered by north winds
a bit pale thirsting for sunny lands
welcoming with joy the news
of the crusade
to the promised land of poetry
I was young
and stupid I should say now
I went to war
in the name of the same god of defeat

FROM THE HISTORY OF BLASPHEMIES

for the third time I said
I do not know this life
and thrust on into winter's work
there wasn't much
I pitter-pattered around the house
hammering some nails
closing the dripping tap
drawing the curtains at nightfall
some buddies from other guilds
kept calling saying there's some business
it would be good to discuss over a glass of wine
you were the closest to him
you got to jerusalem
you're at home with the vikings the russians
mornings when it started I left the phone on the receiver
later I stopped paying the bill

stengiausi būti tvirtas kaip uola
sudeginau telefonų maldaknygę
išsikėliau į priemiestį tuoj ateis pavasaris
ir vasaros darbai
nestatysiu aš tos bažnyčios

LITERATŪROS PAMOKOS. MIUNCHAUZENAS

pirmą kartą traukiau už plaukų
save būdamas dešimties
įklimpau pas sidabrus
kitapus išvietės iki ausų
rudas sandalas
taip ir liko ten po šiais dienai
kalėdoms gavau
barono miunchauzeno nuotykius
nieko naujo ten neradau
tik plaukus atsiauginau
po šiais dienai
traukiu save už kaselės

POEZIJOS SKAITYMAI

po vakaro
balsai iš kairės ir dešinės
ar visad kalbatės su savimi
o taip turbūt nebūna nuobodu
dešinė su kaire kairė su dešine
labai įdomu
beje kairiuoju ar dešiniuoju pusrutuliu
rašot eilėraščių
miegot moters kairėj ar dešinėj
kurioj rankoj laikote peilį
o kurioj šakutę
kokia jūsų politinė orientacija

I was adamant as a rock
I torched the prayer-book of telephone numbers
I moved to a suburb spring will come soon
then a lot of work in summer
I will not build that church

LESSONS IN LITERATURE. MUNCHAUSEN

the first time I pulled myself up by my hair
was at the age of ten
swamped up to my ears at sidabras' place
at the backside of the crapper
a brown sandal
left there until this very day
for christmas I got
the adventures of baron munchausen
nothing new there for me
just let my hair grow
until today
I pull myself up by my braids

POETRY READING

after the event
voices from left and right
do you always talk to yourself
oh yes probably it's not boring
right side to left left to right
how interesting
by the way
do you write a poem
with the right or left hemisphere of the brain
do you sleep on the left or the right side of a woman
in which hand do you hold a knife
and a fork

kuria koja keliatės
dešine ar kaire masturbuojatės
o taip labai įdomu
kairiarankis sakot
tai išties privalumas
šiuo atveju impulsas
iš smegenų keliauja
viena dešimtąją sekundės trumpiau
tai išties privalumas
šiam amžiuje
kai visi taip skuba
toliau seka mechaniškai plojimai
abiem rankom

TAPATYBĖS

pievagrybio garbintojai
pasiryžę nutraukti šventuosius šeimos ryšius
nebebūti kitiems būti sau
kad ir įsikibus į ranką
kad ir vienai amžinybės sekundei
sėdas vakarienei
viešpatie grybų
tavo pavidalai nesuskaičiuojami
šioj šaly esi katakombų dievas
tad būk gailestingas akliems ir trumparegiams
kurie nepažįsta ūmės ar rudmės
raudonviršio ar žvynabudės
pejotlio ar žalsvosios musmirės
nenuvilk tų
kurie sėdas vakarienei
ir dalijas tavo vienatinį kūną
praverk ir jiems vieną iš begalybės
savo porų

what is your political orientation
on which leg do you get up
do you masturbate with your left hand or the right
oh yes very interesting
you say you're left-handed
in that case the impulse
from the brain
travels one tenth of a second quicker
that's indeed an advantage
nowadays
when everyone's in such a hurry
afterwards comes the mechanical clapping
both hands

IDENTITIES

worshippers of champignon mushrooms
seem determined to break sacred family traditions
not to be for others but for themselves
though they do hang on to another's hand
and for a split-second of eternity
sit down to supper
lord of mushrooms
your shapes are innumerable
in this country you are the god of catacombs
so be merciful to the blind and the myopic
they can't recognize a puffball from a morel
a redcap from a chanterelle
a king bolete or a fly agaric
do not disappoint those
who sit down for supper
and share your one and only body
open to them also one of your infinite
pores

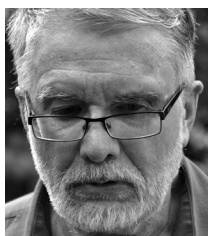

Foto: Vladas Brazūnas

Uldis Bērziņš LATVIA

Uldis Bērziņš was born in 1944 in Riga. He is a Latvian poet and translator. He studied Latvian philology at the University of Latvia and published his first collection of poetry in 1980. Bērziņš studied Turkish in Leningrad University Oriental Studies Department (from 1968 to 1971), and also studied in the Asian and African Studies section of Moscow State University (concentrating on Persian and Turkish), at Tashkent State University (Uzbek), Reykjavik University (Icelandic), as well as in Czechoslovakia, Sweden and other countries. Bērziņš has taken part in the international Bible translation seminar at the Amsterdam Open University and Lund University forum over questions regarding Koran translations. From 2002 on he has been teaching Turkish at the Modern Languages Department of the University of Latvia. Bērziņš' poetry has been translated into German, Swedish, Estonian and Lithuanian. In 2009, Bērziņš finished the translation of Quran into Latvian, a fifteen years' work of his. Awards: Three Star Order (1995), Zinaida Lazda Award (1994), the Baltic Assembly Award (1995) and the Spidola Award (2000). E-mail: uldis.eba@gmail.com

1944: TEKSTU MEKLĒJOT

To es zinu, ka tas ir pavisam. Miršu svešumā, tak relatīvi brīvs.
Nezinu, uz ko tu šobrīd ceri, drīz tu priecāsies, ka tu vēl dzīvs.
Pārāk atklāts es ar tevi biju, pārāk daudz kur esi bijis klāt, patiesībā labi, ka tu nebrauc, -- -- -- -- ? nevarēsi mani kaitināt. Gleznas kastēs, -- -- -- -- grāmatas lai paliek. Ņem no traukiem, -- -- -- -- ?! kas tev liekas skaists. Ņem, ko varēs pārdot! tev ies skarbi, kādēļ izdevību gažām laist. Patiesībā -- -- -- -- priecājos par tevi, man tas tīk, ja -- -- -- -- ? kāds uz sevi tic. Nezinu, kurš risinājums -- -- -- -- ?! labāks, katreiz manā vietā izlemj cits. Atceries, tu piemānīji mani ar tām hipotēkām?

Uldis Bērziņš LATVIA

Uldis Bērziņš gimē 1944 metais Rygoje. Latvijas valstybiniam universitetē, studijavo latviešu valodu un literatūru, Leningrado (Rusija) valstybiniam universitetē – turku valodu un literatūru. Gilino turku un persu valodu studijas Maskvas Azijas un Afrikas šaliu institutē, uzbeku valodu – Taškento valstybiniam universitetē, islandu valodu – Reikjaviko universitetē. Amsterdamo laisvajam universitetē studijavo Bibliju, Lundo universitetē – Koranu. 1992 m. išķināts Latvijas mokslu akademijas garbēs nariu, 1995–2000 m. – Latvijas Biblijas bendrijas teksto vertimo komisijas narys, 2001–2004 m. – turku valodu dēstytos Latvijas universitetē. Išleido 10 poezijas rinkiniu latviešu valoda, išvērtē daugybę kūriniu iš lenku, rusu, švedu, vokiečiu, senosios islandu, turku, oguzu, turku, azerbaidžaniečiu, turkmėnu, persu, čiuvašu, hebraju, arabu ir kt. kalbu. 2011 metais išleistas į latviešu valodą išverstas Koranas. Uldis Bērziņš apdovanotas įvairiais literatūriniais apdovanojimais, Baltijos asamblėjos apdovanojimu ir Trijų Žvaigždžių ordinu (aukščiausias valstybinis Latvijos apdovanojimas). El. paštas: uldis.eba@gmail.com

1944: TEKSTO BEIEŠKANT

Suviskam tai, žinau. Mirsiu žemėj ne savo, laisvas gi reliatyviai.
Nežinau, ko dabar tu tikiesi, greit nudžiugsi, kad gyvas, tik vai – su tavim pernelyg atvirauta, ir visur, kur buvai tu šalia, iš tiesų tai gerai, kad nevyksi, -- -- -- -- ? nebus erzintis tau į valias. Supakuoti paveikslai, -- -- -- -- o knygos tegu lieka. Indus imk tik tuos, kurie gražūs, parduot kad galėtum. Tau sunku bus, neniekink naudos. Iš tiesų -- -- -- -- tai tavim aš džiaugiuosi, man patinka, -- -- -- -- ? kai tiki savim. O sprendimas -- -- -- -- ?! kaskart jis ne mano, ir geresnis ar būna? Kažin... Ar atsimeni, su hipotekom prigavai tu mane. Dar šaipais? Atsilyginau -- -- -- --! -- -- -- --! visgi galingai.

Tu vēl nirdz?! Zini, -- -- -- --! -- -- -- --! es tev smalki atdarīju; kā?
Es neteikšu, jo tev -- -- -- -- -- ir slima sirds.
Gribu noformulēt mē -- -- -- -- -- miem burtiem visu to,
ko nevar izteikt balss. Kad mēs satiksimies, mūsu abu nebūs,
tikšies projekcijas, divu likņu gals. Man tāds neliels lūgums, ja
tev iznāk iet gar kapiem, man vairs neiznāks, Aspazijai aiznes
noliec puķi, vai šī vainīga, ka Rainis – āksts.

MALKASCIRTĒJS. PĒTERA BRŪVERA MOTĪVS

Vaivarāju ļaudis, malkascirtēji un kazu gani, tai brīdī jūs iznāksiet plašumā.

Kas tā par „esību” te, dažus soļus laukā no brikšņiem? Re, tā sāļā, zaļā
Ādamasins, tā, kas ada un saēd i dzeju, i arheoloģiju? Nav apvāršņa, uzreiz tur
uzrakstīties mezozojs. Pliks tu bridīsi selgā, svinīgie solījumi ietietovēti acīs kā
tāds sarkans linums. “Acīs”? Jocīgi, ka vairs nekārpās putns zem kreisā pleca.
Tu vēl nezini, ko tas viss tagad nozīmēs: nu, visi tie „viļņoties”, „šūpoties”,
„brīze” un „nēsāt augstu”. Vai tur tālumā būs arī „salas”? Vai klusumam arī būs
savas „sirēnas”?

„Klusais jūrasbrauciens laikam tūlīn sāksies, ne vēsmiņas, un man atkal sāksies
nekad, un jūs mani vairs nesaklausīsiet.

Mana piramīda nav uzcelta, faraon.

Malkas šķūnītis ir līdz pusei jau pilns, mammu.

Otrā kredītkarte ir tukša, siev.

Meitenes, piedodiet, bet nu man jābrien.”

2011

PAŠA BĒRES, NO SĀKUMA LĪDZ BEIGĀM PLAĢIĀTS

Cik forši bērēs manās,
kā parasts: ar prastām runām,
ar mērenu pagramstīšanas kādai gar pupiem,

Nesakysiu, -- -- -- -- -- širdis tau juk, baik...
Tai, ko balsas ištarti negali, užrašyčiau be-- -- -- -- -- žadēm
raidēm. Jau ne mums, o projekcijoms lemta susitikti kreive išlenktiem.
Jei kapuos būtum, man nepavyks jau, prie Aspazijos, kampas kairys, vieną
žiedą nunešk. O ką Rainis? Nekalta ji, kad jis – juokdarys.

MALKAKIRTYS. PĒTERO BRŪVERIO MOTYVAS

Gailių žmonės, malkakirčiai ir ožkų ganytojai, tą akimirką jūs išeisite į platybės.

Kokia gi štai toji „būtis“, keli žingsniai laukan už brūzgynų? Žiūrėk, tai
sūrusis, žaliasis Adomo kraujas, tas, kuris nuneria ir sugrauzia ir poeziją, ir
archeologiją? Nėra horizonto, jau iš karto įrašytas čia mezozojus. Nuogas tu brisi
į atvirą jūrą, šventiniai pažadai ištatuiruoti akyse lyg raudoni tinklai. „Akyse”?
Keista, kad paukštis daugiau jau nebekapstys po kairiuoju pečiu. Tu dar nežinai,
ką visa tai reikš: na, visi tie „banguoti“, „suptis“, „brizas“ ir „nešioti aukštai“.
Ar ten toluoj bus ir „salos“? O tylą irgi turės nuosavas „sirenas“?

„Tylioji kelionė į jūrą turbūt tuojau prasidės, anei vėjelio, ir man vėl atsitiks
niekada, ir manęs jūs daugiau nebegirdėsit.

Nepastatyta, faraone, mano piramidė.

Malkinė jau lig pusei pilna, mamute.

Žmóna, antroji kredito kortelė tuščia.

Atleiskit, mergaitės, bet man jau laikas bristi.“

2011

MANO LAIDOTUVĒS, PLAGIATAS NUO PRADŽIOS IKI GALO

Kaip puiku mano laidotuvēse,
visa įprasta: netašytos kalbelės,
saikingi pagraibstymai kažkuriai už papų,

ar paviršu salekšanas,
bet bez attiecību skaidrošanas,
 kaut daļa bērnieku jau gados
un nemaz nav sadalīti smaržīgie egļu vainagi.

Ne par ko te neesmu atbildīgs,
vienīgi ja nu Brūveris ar leiti sakaujas.

Sirdsapziņa tik tīra, kaut dažam palicis naudu parādā.
Neviens man nav jāžēlo.
Ka es vienīgais nevaru iedzert par aizgājēju, tas ir muļķīgi,
bet vai nav dzerts bērēs,
un palūk – man i šovakar pilnā nopietnībā ielējuši.

2007, 2008

SARUNA AR PASTNIEKU

Pierodu pie vientulības, saka.
Rudens pavisam tuvu, politika tālu. Kaķis –
smalka dvēsele, bet puķes apčurā.
Zaļš,
tik spoži zaļš septembra lietus logos.
Dieviņ, viņa saka,
mīlo Dieviņ, šovakar neko tev nelūgšu, tik pasveicini
mammu un tēti.

Un top no vakara un rīta jauna diena.
Pastnieks, rūpēs grimis,
paiet garām
tiem vārtiņiem.

2007

atsainūs susikibimai,
bet be santykiu aiškinimosi,
nors dalis gedotoju jau metuose
ir dar neišdalinti kvepiantys eglių vainikai.

Čia už nieką nesu atsakingas,
nebent tik jei Brūveris susimuštų su lietuviau.

Sąžinė tokia švari, nors kai kam pinigų skolingas.
Neprivalu man nė vieno gailėtis.
Kad už velionį išgert vienintelis aš negaliu, šitai kvaila yra,
bet argi negerta šermenyse,
pažiūrėk – ir ši vakarą be dvejonių jie pripylė man iki viršaus.

2007, 2008

POKALBIS SU PAŠTININKU

Pripratau prie vienatvės, sako.
Ruduo jau visai arti, politika tolyje. Katinas –
subtili gi dvasiukė, o gėles, va, apmyžčioja.
Žalias,
toks akinamai žalias rugsėjo lietus languose.
Dievuli, ji sako,
mielas Dievuli, šįvakar tavęs neprašysiu ničnieko, pasveikinki
tik mamą ir tėtį.

Ir štai nauja diena imas iš vakaro ir iš ryto.
Paštininkas, skendintis rūpesčiuos,
praeina pro šalį
vartelių tų nekliudydamas.

2007

LYUGŠONA ZAGĻA. ČYVAŠU MOTIVS

Ituo teksta literim kab prīceiba,
kab jim myužeiga dzeivuošona,
kab aizlyudz deļ zagļa,
kab pīsauc čyuļu tārgu da čyvašu literu čudnūs,
kab doncoj,
kab atvielej vysim tē mynātajim nu sovys dzeivuošonys –
tūlaik tik nūgiun lai mani!

Ituo teksta protagoniste Tereze
kab vēļ paaug,
kab puorlaiž pavasaru plaukūnis, rudiņu aukūnis,
kab nūbeidz školu i augstškolu,
kab dasnādz, kuo turks soka, „oļnīnis brīduma”,
kab sateik Juoņa,
a seikuok – tī zynuot jau valnam,
kuo zagļam vēļ dalikt –
kab byutu, kab i niule, kab laimeiga –
tūlaik tik nūgiun lai mani!

Ituo teksta skaiteituojs Juoņs
kab kai navīn nūbeidz pakuļteta,
kab ilguok nūsatur dorbā,
kab īmeiļuoj Terezis, kab pamat dzeršonys, piečuok atsuoc,
kab aizbrauc da Vuocėjai,
kab nūpierk Terezei mošinis,
kab nūpierk sātu Muktupuovulūs,
kab saguļ ar Liļu, nūsalyudz Terezis,
piečuok daudzi aiļu vēļ saguļ ar Liļu,
kab sabyun pogosta putbola spielē ar Stabulnīkim,
kab pīdzeivuoj bārnu i bārnu bārnu,
kab nusaguļ Rieznis kopūs pi tāva –
tūlaik tik nūgiun lai mani!

Ituo teksta autors Bierzeņš
kab brosej tuos blūzneišonys,

VAGIES MALDA. ČIUVAŠŲ MOTYVAS

Te džiaugsmingos bus šio teksto raidės,
Tegyvuos jos per amžių amžius,
tegu meldamos vagi užtars jos,
teprišauks nelatgališkai tarškančių plepalus ir juokingas čiuvašų raides,
tegu šoka iš viso ūpo,
teišpildo kiekvienam minimam čia paskyrimą iš jo gyvenimo –
tik tada tesugauna mane!

Šio teksto svarbiausia veikėja Teresė
tegu dar paauga,
tegu jaučia išjaučia pavasario žydėjimą, vėjų siautimą,
tepabaigia mokyklą ir aukštąją,
teprinoksta, kaip turkai sako, „iki subrendėlės subrendimo“,
tesusitinka Joną,
o smulkiau – velnias žino,
ką vagis čia pridurti begali –
kad tik būtų, išbūtų, kad tiktai laiminga –
tik tada tesugauna mane!

Šio teksto skaitytojas Jonas
tepabaigia fakultetą bet kokiais būdais,
teišsilaiko darbe kuo ilgiau,
teįsimyli Teresę, temeta gerti, vėliau vėl tepradedą,
teišvyksta į Vokietiją,
tenuperka Teresei mašiną,
tenuperka namą Muktupaveluose,
tepermiega su Lile, atsiprašo Teresės,
te vėliau dar daug kartų permiega su Lile,
tegu sudalyvauja vietos futbolo rungtynėse su Stabuliečiais,
tesusilaukia vaikų ir vaikų vaikų,
teranda poilsį pas tėvą Rėzeknės kapuose –
tik tada tesugauna mane!

Šio teksto autorius Bėrzinis
tepabaigia bliuznijęs niekus,

kab dabėidz tuo puorvārsuma,
 kab aizpeļnej naudys,
 piečuok kab izkaisa,
 kab soka asam par sieli,
 kab Rudzātūs dabyun par golvu,
 kab damierst čyvašu volūdys,
 kab piečuok otkon jei atsavuica,
 kab nugiuts autoriskūs tīseibu zogšonā,

kab saguļ ar Terezi,
 kab saguļ ar Liļu –
 tūlaik tik nūgiun lai mani!

tepabaigia tuos vertimus,
 te pinigų užsidirba,
 vėliau teisleidžia,
 tesako esąs jisai sėlis,
 te Rudzatuose gauna galvon,
 teužmiršta čiuvašų kalbą,
 te iš naujo jos mokes vėliau,
 tesugauna jį autorinių teisių sargai plagijuojantį,

te jis permiega su Terese,
 te jis permiega su Lile –
 tik tada tesugauna mane!

VERTĖ ERIKA DRUNGYTĖ – DRUNGYTEE@GMAIL.COM

Ilzė *Butkutė*
 LIETUVA

Ilzė Butkutė gimė 1984 metais Vilniuje, baigė fotografijos studijas, dirba reklamos srityje. Ilgą laiką tekstus internete publikavo anonimiškai, 2005 m. pirmą sykį dalyvavo Poetiniame Druskininkų rudenyje. Ten gavusi Antano A. Jonyno įsteigtą Puškino premiją, Ilzė Butkutė aktyviai įsitraukė į literatūrinį gyvenimą, dalyvauja konkursuose, skaito poeziją įvairiuose renginiuose, pati juos organizuoja. 2011 m. pradžioje pasirodė pirmoji jos knyga *Karavanų lopšinė (Tyto Alba)*, kuriai *Kauno diena* Poezijos pavasario metu skyrė prizą už ryškiausią debiutą. El. paštas: ilze.butkute@gmail.com

NEMIGOS KVAPAS

Naktis atitinka žemėlapi – sąsiaurių metas:
 užliejamos pervalkos, žemė po vandeniu. Pusė

Ilzė *Butkutė*
 LITHUANIA

Ilzė Butkutė was born in 1984 in Vilnius. She holds a degree in photography and works in advertising. For many years, she published her work on the internet anonymously and participated in Druskininkai Poetic Fall for the first time in 2005, where she was awarded the Pushkin prize, established by Antanas A. Jonynas. Ilzė Butkutė lives an active literary life – she enters contests, reads her work at poetry readings, and also organizes several literary events. In early 2011, Ilzė Butkutė published a book of poetry entitled *Karavanų lopšinė (Lullabies of Caravans)*, which was awarded a prize for the most remarkable debut by *Kauno diena* during the Poetry Spring festival. E-mail: ilze.butkute@gmail.com

INSOMNIA'S SCENT

The night matches the map – a time of straits:
 floodplain portages, earth under water. Half

trijų tarsi pusė rugpjūčio. Net laikrodžiai meta rūkyti, kalbėti ir citi. Daugiau nepajusi

nei turinio glėbio, nei turinio miegančių pjesių, – tai šitaip teisinga, net šventrašty šito nerasi. Užmigs pernykščius sparnus po savim pasitiesęs, kol vėjo tarpekliuose augs tavo baimės ir drąsos.

Tai viskas. Ir viskas fosilija spaudžias į klintį. Čia kūnas tebuvo nesužaisto judesio kapas. Ir niekas, ir nieko paskui jau negali priminti, tik greitai pamirštamą nemigos skonį ir kvapą.

SIUVINĖJIMAS PEILIŲ SODE

Aš moteris – praviras langas,
po benkartą skersvėjį nuogą
kas naktį čia pakasu tyliai
sode, ir nusikerpu sruogą

plaukų, prisigėrusių kvapo
nuo rankų, kurios ir neliestų,
ir kasos trumpėja kas kartą.
O mano arklidėse piestu

žirgai pasistoja, pajutę,
kad miegas artėja ginkluotas
ir vedinas vyru be veido –
neuždraustas jis, ir neduotas

nei man, nei kitoms. Ir nereikia.
Bičiule, užsek man korsetą,
kad aš nesilenkčiau pro langą
žiūrėti, kaip auga iš lėto

three like half August. Even the clocks quit smoking, speaking, and walking. You'll no longer feel

essence's embrace, or the substance of sleeping plays – this is so true, you won't even find it in the holy book. You'll fall asleep, last year's wings stretched out beneath you, and in the wind's gorges your fear and courage will grow.

This is everything. And fossils compress everything into limestone. The body was still a cemetery of uninjured movements here. And later, no one and nothing can bring this back to mind, just the quickly forgotten taste and scent of insomnia.

NEEDLEWORK IN THE KNIFE GARDEN

I'm a woman – an open window,
every night here in the garden
I quietly dig the occasional naked
cross-breeze, cut off a hank

of hair, drunk from the scent
of my hands, some of which are pristine,
and my braids shorten each time.
And in my stables prance

steeds, rear up feeling
armed sleep approaching
leading a man without a face –
not forbidden, he, and not given

not to me, or to others. And unnecessary.
Girlfriend, lace up my corset
so I cannot bend out the window
to watch the slow growth

sode mano skersvėjų peiliai,
kaip ašmenys kyla iš grunto
ir pilnatį skelia į delčią.
Net šunys – ir tie nepajunta,

kad miegas jau pradeda šturmą.
Mieloji, paduok man dėžutę
su siūlais ir adata – noriu
rankas prie sapnų prisisiūti

IŠAUGTI APKASAI

Rinkis ginklus – mes išeinam į lapkričio speigą
ketindami žaisti, kad nieko nėra, tik žaidimai
ir duona, išbarstoma paukščiams ir ledlaužiui vėjui
į kerinčią prietamą.

Viešpats nubus, bet nubus per vėlai – mes jau baigę,
tik įprotis geisti, kai šypsena stingdančiai ima,
kai skonis dar įprastas, įprasta būti išėjus, –
kai verkiam, kad lietėme, –

miego vaikai, išnešioti per tamsą į rytą.
Sapnuojamą armiją – žirgą, karalių ir bokštą –
išlydžiu per juodą ir baltą senamiesčio lentą
į uždraustas užtvankas.

Kvepia krantai, bet suoleliai ir upė – dažyti,
negalima liestis, negalima būti, kur trokšta,
kur pirštinės krito į šalančio sapno placentą –
girdi, tarsi lūžta kas? – –

Jeigu nežaistume? – Aš jau žinau: pasiduodu.
Nakties artilerija dyla į brėkstantį skliautą.
Vis tiek neišaugsiu iš apkaso – žemė derlinga,
bet sutemos genimos –

in my garden of my cross-breeze blades
how the edges rise from the soil
cutting the full moon into slivers
even the dogs – even they don't feel

sleep beginning her assault.
My love, hand me my box
of needles and thread – I want
to sew my hands onto dreams.

OVERGROWN TRENCHES

Choose your weapons – we're going out into November frost
wanting to play because there is nothing but games
and bread scattered to the birds and to the icebreaking wind
in the bewildering dusk

The Lord will awaken, but it will be too late – we're already done,
only the habit of longing when a smile takes over numbingly
when the taste is still habitual, when it is habit be out –
when we cry because we touched –

children of sleep, carried through the dark into morning.
Dreaming an army – knight, king, and castle –
I see them off across the black and white old city board
into the forbidden lagoons.

The banks are fragrant, but the benches and river are painted,
we cannot touch, cannot be where we desire,
where the gloves fell into the freezing dream's placenta –
do you hear that – something breaking?

And what if we were to not play? – I already know: I surrender.
Night's artillery wanes into the breaking heavens.
But I still won't overgrow the trench – the earth is rich
but the dark prunes –

švinta, ir nuolat prašvinta, ir lieka tik tuodu –
o jie – jau ne mes, mūsų kojos nebuvo apautos,
bet amžiną sniegą, kuris jiems praėjus pradingo,
nešiosiu gyvenimą.

SENOS TRAUKOS

Aš Tau dovanočiau
po kabantį sodą už naktį.
Paskui patikėsiu,
kad Tu man visus dovanojai, –

jei sėsčiau ir jočiau,
ir žingine dužtų į taką
koralai degėsiu,
prilimpantys vėtrai prie kojų.

Iš Tarpupio miestų
išsinešu kvapnų aliejų,
jis primena odą,
kurią glamonėjo dievybės.

Galiu atsisėsti
ant kelio išdžiūvusiam vėjui. –
Mane teišduoda
šešėlis, po kūnu pakibęs.

Dabar – – aš tik smėlis,
manęs nebeklausia gyvatės,
kas dangų išskynė,
kas nusmeigė vanagu liūtį.

Aš niekam negėliau,
aš laukiu, kol eisime patys,
į kitą žemyną,
ir nešime laiko likutį

dawn breaks and finally it is daylight, and only two remain –
they – already not us, our feet are unshod,
and the eternal snow, that disappeared after they crossed,
I'll carry for a lifetime.

OLD ATTRACTIONS

I'd gift You
a hanging garden for each night.
And later believe
that You gifted me every one of them –

if I sat and rode,
and the pace broke measure
beads of charred ruins,
tempests sticking to legs.

From the Mesopotamia cities
I'll carry fragrant oil,
reminiscent of skin
caressed by gods.

I can sit down
on the road parched by wind. –
A shadow betrays me
caught under my body.

Now – – I am merely sand,
snakes no longer ask me
who has hewed the sky,
who has stabbed the torrent with a hawk.

I stung no one
I waited, until we were travelling
to the other world
carrying slivers of time

iš tūkstančių žemių,
kurias apkeliausime tyčia,
kur mūsų meilužiai
lydėdami mos mums pareiti.

Ar daug užgyvenom? –
Vien tai, ko daugiau nedaryčiau. –
Net šarvo drabužį –
ir tą susidėjau į kraitį.

MERGAITĖS PRIE TAIKINIO

Jos pakelia nepakeliamai gėlas
praivių prisigėrusias akis
ir stebi dangų tartum paviljoną –
didžiausią gaubtą, dengiantį kitus.

Tai mugė baigias. Tai diena, iškėlus
varinį raktą, tikrina duris
ir atsišlieja į vežimo šoną,
kol vakaras bučiuoja jai pečius.

Jos pakelia nepakeliamai tyras
žalias akis, prisirpusias naktų,
laužų, gašlių šnekų, tylos ir juoko.
– – Kažkas tarp vagonėlių pasimes,

kažkas stovės sulaikęs kvapą – miręs –
prie užvertų nemiegančių langų.
– – Kažkas kažką laimėjo. – Nieko tokio. –
– – Jos renka išbarstytas tūteles.

from a thousand lands
that purposely traversed,
where our lovers,
leading, wave for us to cross.

How much do we possess? –
The only thing that I'd no longer do. –
Even my armoured clothes –
those, too, I have put in my dowry.

GIRLS BY THE TARGET

They raise intolerable sweet
passerby-drunk eyes
as they look at the sky as though it were a pavilion –
the largest dome, covering all others

The market is ending. That's it for the day, copper key
raised, she checks the door
and leans against the wagon side
until the evening kisses her shoulders.

They raise intolerable clear
green eyes, ripe with nights
fires, sensual conversations, silence and laughter.
– – Someone will get lost between these wagons

someone will stand, holding their breath – dead –
beside the closed sleepless windows.
– – Someone has won something. – Nevermind. –
– – They collect the scattered cartridges.

Foto: Vlado Braziūno

Daiva Čepauskaitė

LIETUVA

Daiva Čepauskaitė gimė 1967 metais Marijampolėje. Studijavo mediciną Kauno medicinos akademijoje ir įgijo gydytojos specialybę. Mokėsi scenos meno Kauno jaunimo muzikinėje studijoje. Nuo 1990 m. dirbo aktore Kauno kameriniame teatre, nuo 2008 m. – Kauno kamerinio teatro literatūrinės dalies vedėja. Yra išleidusi keturias poezijos knygas. Rašo pjeses vaikams ir suaugusiems. Jos pjesių statytos daugelyje Lietuvos teatrų: Kauno kameriniame, Kauno lėlių, Kauno akademiniame dramos, OKT/Vilniaus miesto, Klaipėdos muzikiniame, Marijampolės municipaliniame, *Keistuolių* teatre. El. paštas: daivai@takas.lt

*

Kai vakaras, kai banaliau nebūna,
kada lietus – vanduo vertikalus –
tik pakeliui per žemę lyg per kūną,
taip kaip per inkstą prateka alus,

taip, kaip per mus srovelė šilto laiko,
kaip mes per jį, akimirką šilti,
lyg palikuonys seno aklo graiko,
užgimę motinų vienoj – vilty,

vilty, kad jeigu jau esi sutvertas,
išduos ir kam, nejaugi vien mylės,
bet sumeluoja netgi trečias kartas,
ir padaugėja sieloje skylės,

ir lyja tiesiai ir stačiai, į gylį,
ir nėra kur dėtis, net jei banalu,

Daiva Čepauskaitė

LITHUANIA

Daiva Čepauskaitė was born in 1967 in Marijampolė. She studied medicine at the Kaunas Medical Academy and became a physician. She also studied performing arts at the Kaunas Youth Music Studio. In 1990, she joined the Kaunas Chamber Theatre as an actress and from 2008, she has served as the head of the literary section of the Kaunas Chamber Theatre. Daiva Čepauskaitė has published four books of poetry and she also writes plays for children and adults. Her plays have been staged at the Kaunas Chamber Theatre, the Kaunas Puppet Theatre, the Kaunas Academic Drama Theatre, the OKT/Vilnius City Theatre, *Keistuolių* Theatre, the Klaipėda Musical Theatre, and the Marijampolė Municipal Theatre. E-mail: daivai@takas.lt

*

When it's evening, when it can be no more banal,
when the rain – vertical water –
travels through the earth as through a body,
as beer flows through the kidneys,

as a stream of warm time flows through us,
how, for a moment, we are warmed in it,
as if we're descendants of an ancient blind Greek
born of one mother – hope

hope, that you've already been created,
betrayal, not content with love alone,
and so lies for the third time,
and holes in the soul multiply,

and it rains, straight down, into the depths,
there's nowhere to go, even though it sounds banal,

pieši ant lapo varną ir dagilį,
ir pjauni juos popieriniu stiklu,

pasirašai, žiūri, kaip raidės miršta,
meldies į dievą – nuo lietaus pridenk,
o jis nutaiko tau į kaktą pirštą –
gyvenk, jei nori, jeigu ne – gyvenk.

*

Jau laikas gultis,
tik palauk, aš apsirengsiu
visus rūbus, kuriuos turiu,
visus lig vieno,
suknias ir marškinius,
ir kailinius storiausius.
Manęs bus daug,
aš būsiu didelė,
sunki aš būsiu,
galvosi – tai bent moteris,
tiek darbo
turėsi ligi ryto,
kol išlukštensi
spenelį, rusvą, mažą
tarsi kregždės
šūdeliukas.

*

Eisiu jau
nieko gero nepasakiau
nieko blogo nenutylėjau
jau ir debesys kaupiasi
jau ir dantys skirstosi

you draw a crow and a goldfinch on a page
and cut them with paper glass

you sign your name and see the letters dying,
you pray to god – protect me from the rain,
but he points his finger at your forehead
live if you want to, but if you don't – live.

*

It's time for bed,
just wait while I dress
with all the clothes I own
every last one
dresses and shirts
and the heaviest furs.
There will be an abundance of me
I will be large
I will be heavy
you will think – now there's a woman.
So much work
straight through until morning
till you peel back
to the nipple – small and brownish
like a swallow's
little shit.

*

I'll go now
I've said nothing good
I've withheld nothing bad
already clouds accumulate
already teeth are bared

jau ir kaimynai nebesisveikina
tik vienas girtuoklėlis
perpjauta gerkle vis dar
šypsosi ir linki
laimingai laimingai
laimingai ritasi galva
lyg pinigėlis pakalnėn
skimbčioja į akmenis
paskui ilgai sukasi apie savo ašį
kol apsisuka
ir krenta
veidu į viršų
nelaimėjau
eisiu jau

*

Aš nieko nežinau
ir netgi
nesužinosiu niekad
ir todėl sakau,
miegokim,
miegokim vėjyje,
nes kur gi mums daugiau
miegoti,
jei ne vėjyje, kuris
taip kvepia žuvimi
ir jos vaikais
ir tolių toliais,
kur kumeliukai,
grakštūs ir drėgni,
užvertę galvas,
po žvaigždę žinda,
miegokim po dangum,

already neighbors don't say hello
only a lone drunkard
with his throat cut
smiles and says
good luck, good luck
good luck, the head rolls
like a coin down the hill
rings against stones
and rotates about its axis
until it turns
and falls
face upward
I didn't win
I'll go now

*

I don't know anything
nor will I ever
know anything
so I say,
let us sleep
let us sleep in the wind,
where else
shall we sleep
if not in the wind,
which smells of fish
and her children
and the far distances
where little colts
graceful and damp
heads raised
nurse a star
let us sleep under the sky

46

tai mūsų dugnas,
miegokim, kol išauš,
miegokim, kol ataus,
miegokim, kol pašauks,
kol taukštels per pirštus,
suduos per ausį,
niūktelės kupron,
įspirs pasturgalin,
miegokim
su raktais, ratais, su rodyklėmis,
su akiniais ir batais,
su raišteliais,
su įkandimais
priešų ir uodų,
miegokim su kišenėmis,
be pagalvių,
be pažadų,
be priekaištų miegokim,
be pralaimėjimų,
be pergalių,
be šiaudo skęstančiam,
balti, išdidūs ir apvalūs,
miegokime lyg bulvės.
Ar girdi, kaip byra
lengvutė žemė
į visas akis?

*

Kai žiūrėsi į mano akis, tu ten nieko nerasi,
nei atsakymų, jokio aiškumo, nei ženklų tvėrėjo,
ten tiktai vienišiausia tauta ir liūdniausioji rasė,
nebylių gentis ir aklųjų banda ten praėjo

47

it is our bottom
let us sleep till dawn
let us sleep till it cools
let us sleep till we are called
until they rap our knuckles
box our ears
thump our backs
kick our asses
let us sleep
with keys, wheels, and indicators
with eyeglasses and shoes
with laces
with bites
of mosquitoes and enemies
let us sleep with pockets
without pillows
without promises
without accusations, let us sleep
without losses
without victories
without straws for the drowning
white, proud, and rotund
let us sleep like potatoes
can you hear
the soft earth
falling into every eye?

*

When you look into my eyes, you will find empty space
no answers, no clarity, no sign of the creator,
there is only the loneliest nation and the saddest race,
where a tribe of mutes and a herd of blind gather

ten tušti kambariai, labirintai ir menės belangės,
ten paliaubos be priešo ir prieangis be šeimininko,
negyvena ten netgi šikšnosparniai, pelės nei angys,
nesilankė ten vagys, net dulkės tenai nesirinko

ten jokių pranašysčių, o tai, ką matai – tiktai tūris,
jis neprimena nieko – nei miško, nei jūros, nei pievų,
ir jokios ten reikšmės, intelekto nei literatūros,
ir jokios ten poezijos nėra ir nebus, ačiū dievui

o tas juodas taškelis vidur tuštumos ir absurdo –
tai vadink jį kaip nori, jo gali iš viso nebūti,
gal tai ašaros sėkla? gyvenimas gal? jokio burto...
utėlė? ar vinies galvutė?...

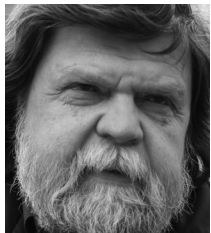

Foto: Vladas Brazilūnas

Romas Daugirdas

LIETUVA

Gimė 1951 metais Vilniuje. 1974 m. baigė psichologijos studijas VU.
Dirbo Filosofijos, sociologijos ir teisės institute, nuo 1982 m. – *Lietuvos pionieriaus*,
vėliau – žurnalo *Vilnius* redakcijose. Šiuo metu yra Lietuvos rašytojų sąjungos
mėnraščio *Metai* skyriaus redaktorius. Nuo 1989 m. – LRS narys. Pirmoji
knyga *Pastabos paraštėse* pasirodė 1981 m. Naujausia poezijos knyga
Mėnulio dezertyras – šiemet. Iš viso išleista vienuolika Daugirdo knygų.
El. paštas: daugirdas@mail.tele2.lt

VARTININKAS

jis pasmerktas stovėti vartuose
tuščiaviduriais kaulais švilpant miniai
keiksmazodžiais atmušinėti ašaras

there are empty rooms, labyrinths, and windowless salons
there are peace treaties without an enemy, a vestibule without a host
there are no bats, mice, or vipers inhabitations,
no thieves have visited, no settled dust

there are no prophecies, and what you see is only content,
it does not remind you of forests, of fields, of seas,
and there is no meaning, no literature, no intellect,
no poetry, thank god, and there never will be

and the black dot within emptiness and absurdity –
call it what you will, it may not exist at all,
is it a seed of a tear? is it life? no sorcery...
a flea? or the head of a nail?

TRANSLATED BY ADA VALAITIS — ADA.VALAITIS@GMAIL.COM

Romas Daugirdas

LITHUANIA

Born in 1951 in Vilnius. In 1974 he graduated from Vilnius University with a degree in
psychology. He worked for the philosophy, sociology and law institute, and also as an editor
for *Lithuania's Pioneer* since 1982, which later became the journal *Vilnius*. Currently he works
as an editor of the writers' union periodical *Metai*. He has been a member of the Lithuanian
writer's union since 1989. His first book *Pastabos paraštėse* (*Notes in the Margin*) appeared in
1981. His most recent book of poetry *Mėnulio dezertyras* (*Moon Deserter*) appeared this year.
In total R. Daugirdas has published eleven books. E-mail: daugirdas@mail.tele2.lt

GATEKEEPER

he is condemned to stand in the gate,
hollow bones whistling to the crowd
cursing, fighting tears

žvilgsniu prisiklijuot prie debesies
ir pasitraukt iš kūno

PARALELINIS PASAULIS

šita siena
nutrins kiaušinius
vardan laisvės
pasirinkti
gražiausią blogybę

tarsi moterį lietvamzdy
kuri inkščia
pasmaugus kelnaitėm
kalbančią lėlę
ir lietaus nesulaukia
ir suka ratu
savo krūtį
tarsi lemputę –
o gal užsidegs
būsimo laiko belangėj?

RŪGŠTUS LIETUS

jau tuščios krūtys praeities
o debesys pilni rūgštaus vandens
jau šviečia nutūpimo takas – kryžius
mūsų degančiais plaukais

KELIONĖ

žvilgsniu atsiliekančiu tarsi klėjais per sienas slysti bet
gal nuo riksmo suplazda palatos baltos burės ir neša neša į
ramybės salą

gaze glued to the clouds,
and withdraw from his body

PARALLEL WORLD

this wall
will be ball-rubbed
in the name of freedom
to choose
the most beautiful evil

like a woman in a drainpipe
whining
who has strangled a talking doll
with her panties
and can't wait for the rain
her breast
turning circles
like a little light bulb –
maybe she'll light up
in a future tense prison?

ACID RAIN

the past's breasts are already empty
and the clouds are full of acid water
the runway shines – a cross
our burning hair

JOURNEY

with a gaze lingering like glue you slide across the walls
but maybe because of the shrieks the ward's white sails fill
and carry carry you to the island of peace

lempų žvaigždės leidžias iškart į sąmonę į tą pusę
kur nuskendo paraiška amžinybėn kur ištvirkinti žaismo
ir meilės skausmui ant bujų dar rymo draugai kur niekad
negimdžiusios moterys įsisūnija inkarą vietoj mėnulio
štai ir uostas tarytum šuva vandeny beveik prijaukintas
tamsos trupiniais

SUARTĖJIMAS

išsiuvinės mieloji žvaigždę ant kaktos
(lyg orientyrą suputojusioj baloj)
prie antakių prisegs vokus
ir valtimi įplauks pro tavo ištuštėjusias akis

EROZIJOS ERA

ir vėjas leidžiasi
prie kojų
ir smunka vėliava
nuo peilio ašmenų
tačiau išsaugo mums
pasaulio šaltį
kuris vienintelis gamina
cukraus skardą
tarsi takoskyrą
tarp pragaro ir rojus
lyg baltą lentą
tirpstančią nuo velnio bučinių
kai dievas vėl pralaimi
grožio konkurse

lamp stars set immediately into the subconscious in
the direction where demands drowned for eternity where
depraved by games and the pain of love friends lean on buoys
where childless women adopt anchors instead of moons
this is a port like a dog in the water nearly domesticated
by the crumbs of dark

INTIMACY

having embroidered star on your forehead
(like a landmark in a frothy puddle)
and attached eyelids to your eyebrows
your beloved will sail a boat through your emptied eyes

ERA OF EROSION

and the wind settles
at your feet
and the flag droops
from its knife edge
but preserves for us
the world's cold
the only maker of
a tin of sugar
like a divide
between hell and heaven
like a white board
melting from the devil's kiss
when god, once again,
loses the beauty contest

VAGYSTĖ

jos prie kamienų konvulsyviai prisiglaus
ir medžiai lyg vibratoriai nugręš nafta praskiestą dangų
ir leis pavogti bent vieną krentantį lėktuvą

ODĖ SPRINTERIAMS

jie matuojasi sprinterių glaudes nes kvailiai numiršta seni
apsodina ramentais tranšėjas bet nelaukia kol sužaliuos
nes pametę stotelę prisiglaudžia skęstančių skandinimo
draugijose
jų sielos – žaislai prisukti įstringa šventoriaus tvoroj bet
dievas jas priima lyg aborto vaisius lyg kopijas netekusias
originalo kurį sudėvėjo per karšti mokiniai
nes juk dar nevēlu nes anksčiausiai tekančią saulę
pakartieji pamato

PAKVIETIMAS

už barikadų
aplipusių išbalusiom akim
raudonas unitazas kviečia
lyg būtum rožė
įsmeigta į muilą

ALKŪNĖS GATVĖ

ten
už alkūnės
kyla kapinių saulė
ir vibruoja tamsa

THIEVERY

they will nestle convulsively against the trunks
and trees like vibrators will wring the oil-diluted sky
and allow the theft of at least one falling airplane

ODE TO SPRINTERS

they try on sprinter shorts because only the stupid die old
plant the trenches with crutches but don't wait for them
to green because they lose the station and cosy up with the
union of drowning the drowning
their souls – toys, wound up and stuck in a churchyard
fence, but god accepts them like aborted fetuses, like copies
of a failed original worn out by overexcited students
because it is still not too late, because the earliest sunrise
is seen by the hung

INVITATION

beyond the barricades
sticky with washed out eyes
a red lavatory invites
like you were a rose
struck in soap

ELBOW STREET

there
beyond the elbow
a cemetery sun rises
and the dark vibrates

tinklainėj akių
ir posūkis praloštas
sukirčiuotas dviem metrais
plius nulis
kad kliedesiai
paskutinę žvaigždę
išgręžtų
(o tiesos tikrai tiek
kiek nulaižysi
nuo gelžkelio bėgių)

kad atsigręžtum
į mirstančius
kokiais mes jau tapom
seniai

BELAIKIS

į laiko skylę skrenda piemenukai ir skalikai
mazgu surišę pabaigą ir pradžią

būgnelį muša
tankmėje įstrigusi avis
ir šonu trinasi į mirtį

PASIMATYMAS

tu mane atpažinsi kai ateisiu su kauke bekojo – veik
nuogas – aplipęs drugeliais ant skylėto savigarbos žiedo lyg
antkaklio šuns

kiek priblokštas kiaurymių gausos danguje jų grožio
kaip žudymo įrankio bet neišklydęs iš kelio kurį saugo
kulkosvaidžių papliūpos nuo panašių

in the retina
a lost turn,
two stressed meters
plus zero,
ravings
wring out
the last star
(and only as much truth
as you can lick off
a railway track)

turn around
to the dying
we became
long ago

TIMELESS

shepherds and hounds fly into time's aperture
the beginning and end knotted together

a drum beaten
by a sheep stuck in the thicket
rubbing shoulders with death

MEETING

you will recognize me when I come in a mask legless –
almost naked – a life preserver covered in butterflies worn
like a dog's collar

somewhat stunned by the endless abundance of orifices in
the sky, their beauty like the tools of death, but not straying
from the path guarded by the spray of machine gunners

kaip dirigentas gryo peizažo kuris sėdi ant padangos
asfalto lauke ir ištupi medį ir akligatvio dulkėm pamaitina
sapnus

kai juoksiuos pro rakto skylutę kasdien tuo pačiu laiku
(pritvinkęs liūdesio nudegintų tiesų lyg cigaretės dūmų)

LAIŠKAS

garbana grimzta lyg inkaras
kiaurai pro akis paskenduolių
ir dugną lyg svetimą kalbą
verčia į laišką be žodžių

Dainius *Dirgėla*
LITHUANIA

Gimiau 1969 m. Vilniuje. 1993 m. baigiau studijas Vilniaus universiteto Lietuvių
filologijos fakultete. Su poezija bandau draugauti nuo 1987 m. Ar ji su manimi
draugauja, vis dar bandau suprasti. Poetų grupės *Svetimi* narys.

Almanacho *Svetimi* (1994 m.) bendraautorius. Pirmoji poezijos knyga *Pavojingi
žaidimai* (1995 m.). Neišeistų knygų eilėraščiai išbarstyti *Poezijos pavasario*,
Druskininkų poetinio rudens almanachuose ir kitose mažiau viešose vietose.

El. paštas: dainiusdi@gmail.com

GREITAS LAIKAS

pirmadienį gimimo diena
antradienį krikštynos

like a conductor of a clean landscape who sits on a tire in a
field of asphalt and hatches a tree, feeds dreams with cul-de-sac
dust

I'll laugh through the keyhole everyday at the same time
(swollen with the sorrow of truth burned off like cigarette smoke)

LETTER

the ringlet sinks like an anchor
right through the eyes of the drowned
and the sea bottom, like a foreign language,
turns into a letter without words

TRANSLATED BY MEDEINĖ TRIBINEVIČIUS — MEDEINE.TRIBINEVICIUS@GMAIL.COM

Dainius *Dirgėla*
LITHUANIA

Dainius Dirgėla was born in Vilnius in 1969. He graduated from the department of
Lithuanian philology at Vilnius University in 1993. From the year 1987 onward, Dainius
Dirgėla has attempted to cultivate a friendship with poetry, though, at this point, he is
still unsure whether the feeling is mutual. He is a member of *Svetimi* (*Strangers*), a group
of poets and was published in the group's anthology, *Svetimi* (1994). In 1995, he published
his first book of poetry, entitled *Pavojingi Žaidimai* (*Dangerous Games*). Dirgėla's poems,
which did not find shelter in a book, have been scattered in the anthologies of the Poetry
Spring Festival and Druskininkai Poetic Fall, among other various publications. E-mail:
dainiusdi@gmail.com

TIME FLIES

born on Monday
christened Tuesday

trečiadienį į pirmą klasę
ketvirtadienį paskutinis skambutis
penktadienį vestuvės
šeštadienį jau vadina seneliais
sekmadienį mišios

paklausus atsako
kad už tave

*

ar žemės dulkėms irgi galioja
gyvenimo greičio ribojimai

galvojau pravažiuodamas
su šypsena modamas
inkile įsitaisiusiam
fotografui

*

kompiuteris nuolat
mandagiai klausinėja
išsaugoti ar ištrinti
išjungti ar paleisti iš naujo
paleisti va taip ar va šitaip
ir tu tariamai gali rinktis
mąstyti užduoti
klausimus panašius į *to be*

viešpats niekad
neklausinėja tokių dalykų
net iš anksto neperspėja kai
tavyje atsiranda klaida

first grade Wednesday
last bell Thursday
married Friday
a grandparent Saturday
mass Sunday

when asked for who,
they answer: for you

*

do the limits of the speed of life
apply to the dust of the earth

I mused driving by
smiling, waving at a photographer
settling into
a nesting box

*

the computer constantly
asks politely
save or delete
shut down or restart
restart like this or like that
and apparently you can choose
to think up questions
to pose like “to be”

the lord never
asks such things
doesn't even let you know ahead of time
if there is a mistake inside of you

kad tu pats esi virusas
jo sukurtojų tobuloj sistemoj

tiesiog viskas staiga
išsijungia užtemsta
užsidaro išsitrina dingsta
ir nebepasileidžia iš naujo:
jokių šansų kartoti pakeisti
taisyti

instrukcijoje
parašyta trumpai:
vienkartinis

TRILEMA

labai mėgom išgerti
įsigijome alibi šachmatai
pradėdavom nuo dvylikos ispaniškų partijų
paskui staiga pramušdavo lietuviško kviečio daina
bet ateidavo dvi teisėjos ir liepdavo baigti lygiosiomis

labai mėgom išgerti
įsigijome alibi dviračiai
sakydavom miname iki žaliųjų
sustodavome prie artimiausio skaidresnio šaltinio

grįždavome po daugiadienių
vadinome jas tour de france
teisėjos liepdavo pūsti
kvepėjome žinoma ne prancūziškai

labai mėgom išgerti
įsigijome alibi baikeriai
sakydavom rauname iki stelmužės

that you yourself are a virus
in his perfectly created system

it's as though everything suddenly
shuts down turns dark
closes erases disappears
and no longer restarts:
no chance to repeat change
repair

the instructions
are concise:
single use only

TRILEMMA

we really liked to drink
so we acquired a chess set as an alibi
started at noon with a Spanish party
later we'd suddenly break out in Lithuanian drinking songs
but two judges appeared, instructing us to end even

we really liked to drink
so we acquired bicycles as an alibi
we'd say – let's go as far as the Green Lakes
we'd stop at the closest clearest wellspring

we'd return after many days
we'd call this the tour de France
the judges would make us blow
of course, we didn't smell French

we really liked to drink
so we became bikers as an alibi
we'd say – let's tear it up to Stelmučė

iki rumšiškių varome pažiūrėti
kokia graži šalis lietuva

gundėm teisėjas apžergti
plieno žirgus apkabinti per liemenį
paleisti plaukus prieš vėją atleisti
stabdžius pajusti kaip išsilaisvina siela

teisėjos nepasirašė pasakė jei taip
einančios turgun pirkti našlaičių

gražios gėlės našlaitės nelepios
žydi vasarą visą iki rudens
dukros našlaitės kas kita

labai mylėjom dukras
labai ir teisėjas
labai mėgom išgerti

dabar sprendžiam trilemą

*

sėdim rūkom virtuvėje geriam
argi šitas mūsų sėdėjimas
gali būti poezija
klausia staiga

argi šitie tušti buteliai
peleninė nuorūkų kalnas
šis šaldytuvo gurgimas
gali būti poezija

gali būti gali nebūti
nežinau sakau
tai priklauso

burn rubber to Rumšiškės
let's see what a beautiful country Lithuania is

we tempted the judges to straddle
the steel horses, hold tight to our waists
loose their hair to the wind remove
their brakes feel how the soul frees

the judges didn't agree, told us that if this how it was going to be
they were going to the market to buy orphan flowers – pansies

beautiful flowers, pansies, flaccid
flowering from summer all the way into autumn
daughter orphans are something else

we loved our daughters very much
and we loved our judges
and we really liked to drink

now we're deciding a trilemma

*

we sit and smoke in the kitchen drink
a sudden question:
could this our sitting
possibly be poetry

are these empty bottles
the mound of cigarette butts in the ashtray
the gurgling refrigerator
could this be poetry

it could be it could not be
don't know I say
depends

va maironis ar putinas
čia tai poezija
čia viskas patikrinta laiko
čia aiškus ir ritmas ir rimas
ir žodžiai tokie poetiški
tokie nekasdieniški ir pakylėti
meilė svajonė kančia

argi kasdienybė
gali būti poezija
pavyzdžiui šitas pakelis LM
atsilaupe sienų tapetai
pasikartojantis priežodis blia

gali būti gali nebūti
nežinau sakau
tai priklauso

pavyzdžiui ar ne juokingas
yra užrašas welcome
to the marlboro country
kybantis vilniaus oro uoste

čia tarp kitko
čia ne apie poeziją
o vis dėlto
ką

na gerai bet tada
čia visai ne poezija
čia juk visiška proza

gal ir taip gal ir ne
nežinau sakau
tai priklauso

ką turėčiau įrodyti jeigu
žodžiai vienodai priklauso
visiems

look, Maironis or Putinas
that's poetry
that's everything verified by time
that's clear rhythm and rhyme
and poetic words
so unique and elevated
love dream torment

can the everyday
be poetry
for example this packet of LM's
the peeling wallpaper
the repeating prefix "blia"

it could be it could not be
don't know I say
depends

for example isn't it funny
that the sign welcome
to the marlboro country
hangs in the Vilnius airport

this is another matter
this is not about poetry
and still
what

well okay then
this really isn't poetry
this is entirely prose

maybe yes maybe no
don't know I say
depends

what would I have to prove if
words belonged equally
to everyone

ir kiekvieno valia su jais žaisti
kaip nori

kaip galėčiau kaip nors prieštarauti
jei jau žinote kas
yra ta poezija
o aš vis dar ne

beje švinta
tai aš gal jau eisiu

and everyone was allowed to play with them
as they like

how can I argue
if you already know
what that poetry is
and I still don't

by the way it's dawn
I guess I'll be going

TRANSLATED BY MEDEINĖ TRIBINEVIČIUS — MEDEINE.TRIBINEVICIUS@GMAIL.COM

68

Kathryn *Farris*
USA

Kathryn Farris is the author of *Boys/Girls*, a collection of prose poetry and short fiction, and an editor of forthcoming anthology of *Contemporary Poetry Flash Fiction* (Marick Press). Her work has appeared in various literary journals, including *Verse*, *Washington Square*, *New Orleans Review* and *Poetry International*, as well as major anthologies of poetry in translation, published by such presses as *Harper Collins* and *Graywolf*. She has co-translated two books of poetry by Russian poet Polina Barskova, *Traveling Musicians* (Yunost Publishers, Moscow) and *This Lamentable City* (Tupelo Press, Vermont) and is currently translating French poet Guy Jean. She is currently an assistant professor of World Literature, Environmental Literature, and Creative Writing at San Diego State University. E-mail: farris_katie@yahoo.com

HOW TO TAME A LION

No coy Leo, he. Who comes toward the girl on great crushing paws, each deadly scythe sheathed in membrane and muscle. He stinks of blood and bison and clean cat sweat. The girl knows she mustn't look him in the eye.

He circles and she scarcely breathes, though her breath is quickening, though her feet are preparing to quicken, and wouldn't it be glorious to run through the mazy

69

Kathryn *Farris*
JAV

Kathryn Farris yra poezijos ir trumpos prozos rinkinio *Boys/Girls (Berniukai/Mergaitės)* autorė ir greit pasirodysiančios antologijos *Contemporary Poetry Flash Fiction (Šiuolaikinė poezija ir itin trumpa proza)* redaktorė. Jos tekstai buvo spausdinti įvairiuose literatūriniuose žurnaluose – *Verse*, *Washington Square*, *New Orleans Review* ir *Poetry International*, taip pat didžiausiose verstinės poezijos antologijose, išleistose *HarperCollins* ir *Graywolf* leidyklose. Kathryn Farris išvertė dvi rusų poetės Polinos Barskovos knygas: *Keliaujantys muzikantai* ir *Šis apverktinas miestas*. Šiuo metu verčia prancūzų poetą Guy Jeaną. Autorė San Diego universitete dėsto pasaulio literatūros, kūrybinio rašymo ir literatūros apie aplinką (Environmental Literature) kursus. El. paštas: farris_katie@yahoo.com

KAIP PRISIJAUKINTI LIŪTĄ

Tas liūtas ne drovuolis, ne. Artėja prie merginos didžiulėmis, triuškinančiomis letenomis, kiekvienas grėslus pjautuvus įvilktas į membraną ir raumenį. Nuo jo trenkia krauju, bizonais, grynu katės prakaitu. Mergina žino turinti išvengti jo akių.

Jis suka ratus, o ji vos kvėptelt drįsta, nors kvėpavimas dažnėja, nors kojos mina vietoj; argi nebūtų nuostabu lėkt painiom grįstom gatvelėm, galingo

cobblestoned alleys with this great tawny feline in powerful pursuit, her threatened blood throbbing thrillingly in her veins, his nose wide abrupt and square in his untamed face? The girl is no lamb either, with a rifle in her hand and the eye to use it.

Instead he stretches, opening his mouth, clean as a cat, and licks her from top to bottom. Nipped in the nape (thankfully draped with her thick hair), she feels the gloss of teeth on the back of her neck. Where his fur is thin he is pink as a man.

(And what to do with them now, in this semi-truce, this brief glorious interlude between the chase and what is to come? Her adrenaline has come and gone, his paws are heavy on her shoulders and his rich damp breath against her neck begins to sickify her, make her dizzy, nauseous. And yet there is something metamorphic about this moment, no? Like a god, then, we decide: let them be, close the door, turn out the lights. For once, just for once, goddamnit, leave them to their privacy.)

MISE EN ABYME

People were forever falling for the girl with a mirror for a face. And why not? They think, not unaware of the irony. Of course, one has to be careful in direct sunlight. But just imagine: if stranded on a desert island, who could resist the siren song of the girl with a mirror for a face? Rescue would come posthaste!

One morning a passerby notices her sitting high over the city in the morning light. Her face is a map more beautiful than the most exalted cartographer's. In her face, it's so clear that the city provides, provides, provides. Its spires plunge upward. The bald appear follicular: the paunchy slender. The city commissions a portrait of the girl with a mirror for a face; then orders all past images of itself destroyed. After viewing the portrait, even the most skinflint of the council members vote to begin building a metro based on the veinwork of the human body. A policy like that can make inroads surprisingly quickly.

The girl is glad that people love her, happy to have something to reflect, for she had felt most intimately anguished, attenuated as she was to the nuances of nothingness. For have you ever looked into a mirror with another mirror? Nothing reflected back into nothing. An infinity of nothing.

rusvo žvėries persekiojamai, kraujui virpant gyslose grėsmingai, jo šnervės neprijaukintam snuky – išplėstos, plokščios? O mergina – taip pat ne avinėlis, ji turi ginklą rankoj ir taiklią akį.

Tačiau jis pasirąžo, pražiodamas švarius tarsi katės nasrus, ir nuliežia ją nuo galvos lig kojų. Į kaklą krimstelta (laimei, pridengtą tankiais plaukais), ji sprandu junta glotnius jo dantis. Kur jojo kailis retas, oda rausva tarsi žmogaus.

(Ir ką su jais dabar daryt, kai šios pusiau paliaubos, šis trumpas nuostabus antraktas tarp gaudynių ir to, kas dar nutiks, paskelbtas? Azartas jos nusiūgęs ir sunkios letenos pečius jai slegia, aštrus ir drėgnas jo kvėpavimas ją ima pykinti, svaiginti ir kvaitinti. Tačiau akimirka kažkuo metaforiška, argi ne? Ir tarsi dievas mes nusprendžiam: tegul jie lieka sau, užverkime duris, šviesas gesinkim. Nors kartą, nors kartelį, po velnių, palikim juos ramybėj.)

MISE EN ABYME

Žmonės nuolat įsimylėdavo merginą su veidrodžiu vietoj veido. Kodėl gi ne? manydavo jie, nujausdami čia slypinčią ironiją. Žinoma, plieskiant saulei reikėdavo saugotis. Tačiau tik įsivaizduokit: kas, nublokštas į negyvenamą salą, atsispirių sirenos giesmei, giedamai merginos su veidrodžiu vietoj veido? Pagalba atlėktų tučtuojau!

Vieną rytą praeivis pastebi ją sėdinčią aukštai virš miesto ryto šviesoje. Jos veidas – žemėlapis daug nuostabesnis, nei sukurtų geriausias kartografas. Iš veido taip aišku, kad miestas gamina, gamina, gamina? Jo smailės šauna į viršų. Plikiai atrodo plaukuoti, pilvoti – liekni. Miestas užsisako merginos su veidrodžiu vietoj veido portretą; o tada įsako sunaikinti visus ankstesnius savo atvaizdus. Išvydę portretą, net patys šykščiausi miesto tarybos nariai balsuoja už metro, paremto žmogaus kraujagyslių tinklu, statybą. Tokia strategija gan greit prasiskina kelius.

Mergina patenkinta žmonių meile, džiaugiasi, turėdama, ką atspindėti, nes jautėsi skaudinama ir menkinama tuštumos atspindžių. Ar esate kada pažvelgę į veidrodį kitu veidrodžiu? Tuštuma atspindinti tuštumą. Nebūties begalybė.

Still, if given her druthers, the girl with a mirror for a face would give up all her notoriety and wish first for a mouth. She reflects on all the mouths made for devouring: bee-mouth, moth-mouth, the mouths of months and time, babybird beaks, the liquidating straw-mouth of the seastar, the lamprey's round edgy electric hole. But it is men she finds most beautiful. To watch men eating something difficult, something with bones, is to watch an animal testing himself against chips, cracks, and breakage. Some eat for power, some for beauty. Sometimes food is not food at all, but stones, or words, or angry bees disguised in honey. The tongue is the guardian of the body, the teeth most precious and necessary, the lips the last line of defensiveness. The girl with a mirror for a face would like her own mouth, so as to be less empty. The girl with a mirror for a face would like to be full—of homely peanuts, pitted olives, octopus ink and fillets of thin white-boned fish.

On days when she feels hungry, when there is no one around to reflect, she takes comfort in this fact: the number zero was invented to act as a placeholder in calculations, indicating the degree of loss or gain. And so I am not only empty: the girl thinks—I also contain multitudes.

THE LAST RITES OF FARMERSHIP

The last season of digging left us all quiet in our own holes. We were exhausted by the summer, what harvest there was, the planting, the greening and hoeing. The fall came in smoke, driving leaves from trees and others from others. We canned, we patched, we read the Bible. The last season of digging came after the graves were filled, after the butter churned, after the last rites of farmership were forgotten. The last season of digging found the same old dirt buried beneath the new ashes, the new bones, beneath the stories that couldn't change, beneath the this and the that of the words we've spoken. We're moving in, moving on. To comfort the dog, we remind ourselves that a bone is a bone, no matter where it's found.

LORDS OF THE EARTH

The Lords of the Earth waste no time. They argue as they ride, these squires, their bicycles: they grease, pump and tune the most minute gears of temporality,

Nors, jei būtų jos valia, mergina su veidrodžiu vietoj veido atsisakytų savo liūdnos šlovės ir pirmiausia pageidautų sau burnos. Ji mąsto apie visas rijimui skirtas burnas: bitės, naktinio drugio, laiko ir mėnesių žiojinčius nasrus, prasikalusių paukščiukų snapelius, jūrų žvaigždės ryklę-šiaudelį, aštrią, elektrinę nėgės žabtų skylę. Tačiau gražiausi jai vyrai. Stebėti vyrus valgant kažką rimta, kažką turinčio kaulus, tai tarsi stebėti žvėrį, bandantį, kiek jis atsparus skilimams, lūžiams, dužimui. Vieni valgo jėgai įgyti, kiti – dėl grožio. Kartais maistas visai ne maistas, o akmenys ar įniršusios, medum apsimetusios bitės. Liežuvis yra kūno sargybinis, dantys – patys brangiausieji ir būtiniausieji, lūpos – paskutinė gynybos riba. Mergina su veidrodžiu vietoj veido trokšta sau burnos, kad nesijustų tokia tuščia. Mergina su veidrodžiu vietoj veido nori jaustis pilna – gliaudytų žemės riešutų, alyvuogių be kauliukų, aštuonkojų rašalo ir liesos baltamėsės žuvies filė.

Tomis dienomis, kai jaučiasi išalkusi, kai nėra ko atspindėti, ji guodžiasi tuo, kad nulis buvo išrastas kaip vietą užimantis simbolis, rodantis įgijimo ar praradimo laipsnį. Taigi, aš ne tik esu tuščia, galvoja mergina – manyje slypi galybės.

PASKUTINĖS ŪKININKAVIMO APEIGOS

Paskutinis kapstymosi sezonas suvijo mus nutykusius į savo urvus. Buvome išsekę nuo vasaros, nuo nuimto derliaus, viso to sodinimo, auginimo, kapliavimo. Dūmais atsivijo ruduo, nubloškė nuo medžių lapus, mus išblaškė. Mes konservavom, lopėm, skaitėm Bibliją. Paskutinis kapstymosi sezonas atėjo jau užpildžius kapus, sumušus sviestą, pamiršus paskutines ūkininkavimo apeigas. Paskutinis kapstymosi sezonas iškėlė tą patį seną purvą, palaidotą po naujais pelenais, naujus kaulus, po nesikeičiančiais pasakojimais, po tais ar anais mūsų ištartais žodžiais. Mes persikeliam, judam toliau. Kad nuramintume šunį, primenam sau, jog kaulas – tik kaulas, kur jį berastum.

ŽEMĖS VIEŠPAČIAI

Žemės viešpačiai laiko veltui nešvaisto. Jie ginčijasi važiuodami dviračiais, šie žemvaldžiai: jie sutepa, suderina ir užveda pačius smulkiausius laikiškumo

fingers permanently poised to brake. Their shins are pocked with chain scars and pedal scars: their forearms bruised with handlebar bruises. It is conjectured by many LOEologists that by studying the path of their wheels one might gain the secret of immortality. You think you would recognize one when you see one—for who stands outside time and doesn't show the ravages of the sun?—but their time outside time is unstable, some say, allowing few to grow old while others grow young. Their very argument tips time on its side like a capsized boat. You stand, precious slave, within the strictures of time and space. As for themselves, they (they push their pedals) they are the Lords of the Earth.

YOUR RETURN

Awaken now, again. Pretend you've seen nothing. Pretend you are nothing. Beneath your arm, you feel another arm. You are sprouting teeth now, and one more backbone next to this. Spend time; spend money. Spend lifetimes of time and money, watching your return: bones and bones and bones and bones. You spend bones and gain bones, and when you dig, you dig up bones. You play bones and say bones, your cat has bones, and grooms them. When you walk, you walk on bones. You eat from hip bones with a small bone shovel. Where you touch, bone; where you smell, bone; where you see and hear and dream: all bone. You live in a house of bone beneath a sky of bone. When you walk, you walk on bones. Between your bones: more bones. You open your mouth and speak bones. Speak, bone.

THE ENEMIES OF THE EARTH

The demons are black they walk on your shoulder they make slaves they destroy our most rare and precious trees. Their bodies squeak as they move, armor plate rubbing up against armor plate. Their legs click against the ground their enemy as their heads swerve in the air their enemy. They are the enemies of the earth. They are the enemies of Gods. They send out scouts to find the most likely places, they seem as if they're touching you even when they're many demon-miles away, and they wash themselves rather elegantly. In any case, do not leave plates of sweet foods out in the kitchen, for you will find them there in the morning, drooling eager, drowning in their own sugar, and ready to push your head under madness as if under water.

sraigtelius, jų pirštai nuolat pasiruošę spaust stabdžius. Jų blauzdos nuo pedalų ir grandinių randuotos; jų dilbiai išmarginti mėlynėmis nuo rankenų. Dauguma būties mokslininkų spėja, kad, išstudijavus jų ratų kelią, galima atskleisti nemirtingumo paslaptį. Jūs manot, kad vieną jų pamatę atpažinsit – kas daugiau yra už laiko ribų ir saulės nesubjaurotas? – tačiau jų laikas už laiko ribų nestabilus, sako, vieni jų sensta, kol kiti jaunėja. Vien jų kivirčiai apverčia laiką tarsi valtį. Tu stovi, mielas verge, erdvės ir laiko suvaržytas. O jie (jie mina pedalus), jie yra Žemės viešpačiai.

TAVO SUGRĮŽIMAS

Atsibudai, vėl. Apsimesk, kad nieko nematei. Apsimesk, kad esi niekas. Po savo ranka jauti kitą ranką. Dabar auginiesi dantis ir dar vieną stuburą greta šio. Leisk laiką; leisk pinigus. Leisk ištikus gyvenimus laiko ir pinigų, stebėk savo įplaukas: kaulai, kaulai, kaulai ir kaulai. Leidi kaulus ir pelnai kaulus, o kai kasi, iškasi kaulus. Žaidi kaulais ir kalbi kaulais, tavo katė turi kaulus ir juos rūpestingai prižiūri. Kai vaikštai, žengi kaulais. Valgai iš klubų kaulų su mažu kaulo semtuvėliu. Ką bepaliestum – kaulas; ką beužuostum – kaulas; ką bepamatytum, išgirstum ar susapnuotum – visa kaulas. Tu gyveni kaulo name po kaulo dangumi. Kai vaikštai, žengi kaulais. Tarp tavo kaulų – daugiau kaulų. Praveri burną ir kalbi kaulais. Kalbėk, kaule.

ŽEMĖS PRIEŠAI

Demonai juodi jie vaikšto tavo pečiais ima vergijon kerta rečiausius ir brangiausius medžius. Jų kūnai girgžda, šarvui trinantis į šarvą. Jų kojos taukši į žemę jų priešą o galvos sukiojasi jų priešė ore. Jie yra žemės priešai. Jie yra Dievų priešai. Jie siunčia žvalgus ieškoti labiausiai tinkamų vietų, atrodo, lyg jie liestų tave, nors yra už tūkstančių demonų mylių, ir prausiasi jie gan grakščiai. Bet kokių atvejų, nepalikit lėkščių su saldumynais virtuvėje, nes rasit juos ankstyvą rytą, besiseilėjančius, skęstančius savo cukruje, pasirengusius panardinti jūsų galvą beprotybėn tarsi po vandeniu.

PRESCRIPTION FOR SOBRIETY

I'm heavier than some animals, lighter than others. My bones are light, my nails hollow, and my fingers webbed: for these reasons I walk on my toes only (my splendid tail trails along, one minute too late). My feathers are weatherproof in Kazakhstan, where the water is particularly soft. Under the full moon I have been known to. Well. Howl. I take ginseng, but only on Wednesdays. Absurdly upright, I walk on two foolish feet instead of the soberly prescribed four. As far as I can tell, my fur has grown far too long. I nest in it. I nest.

THE DIGESTIBLES

Sometimes I wish I could unhinge my jaw like a python, take you into my mouth—first your dark curling hair, your noble pockmarked forehead, your brown eyes widened in surprise, your civilized nose (Roman, rugged), the pink inflorescence of your lips. Next comes your neck, cobbled with cartilage, a sidewalk leading to your capable chest, nipples—brown walnuts in your dark curling hair, your shoulders like boulders balanced on two fair freckled arms. Half-way there now, I pause for contemplation: your waist complete with smooth bellybutton in retreat, your hips (your dark curling hair; it tastes of yeast) the tree trunks of your legs, you beast! Your hairy horny feet. I would lay, stunned, and digest your enormity for weeks; vulnerable to attack, preoccupied with only you. This is not the healthiest part of love.

(IN CASE HE SHOULD EXIST:)

Take from my lips this truth. I came as close as I dared. Feed me with your fishes. Let me chase my shadow without fear. Shine brightly upon this darkness, pull me back from temptation, then bless the ground I hold between my toes. Take me in, wash my feet, carry me upon your back, show me I am not alone and when you are through with me, cast me back like a too-small fish: I will wait again for your pleasure.

SVEIKOS NUOVOKOS RECEPTAS

Už daugelį gyvūnų aš esu lengvesnė, o už kitus – sunkesnė. Mano kaulai lengvi, nagai tuščiaaviduriai, tarp pirštų plėvės: dėl to žengiu tik pirštų galiukais (o prašmatnioji uodega iš paskos rangosi, minutę pavėlavus). Mano plunksnos orams atsparios Kazachstano, vanduo ten ypač minkštas. O stojus pilnačiai esu jau pagarsėjęs. Hm. Staugimu. Ryju ženšenį, bet tik trečiadieniais. Absurdiškai tiesi, dviem kojom stypčioju kvailai, užuot, kaip sako nuovoka sveika, žingsniavus keturiom. Ir kailiu, kiek žinau, pernelyg apžėliau. Į jį įsisupu jaukiai. Sukuosi lizdą.

VIRŠKINAMIEJI

Kartais norėčiau išsinarint žandikaulį kaip smauglys, apžiot tave – pirmiausia tamsius garbanotus plaukus, aukštą, raupuotą kaktą, nuostabos išplėstas rudas akis, tavo civilizuotą nosį (romėnišką, grublėtą), rausvą tavo lūpų žiedyną. Paskui kremzlės sukūprintą kaklą, šaligatvį, vedantį galingos krūtinės link, spenelius – rudus riešutus tamsiuose besivejančiuose plaukuose, pečius it uolos stačius, ant dviejų šviesių strazdanotų rankų balansuojančius. Įveikusi jau pusę, sustoju pasvarstyti: tavo liemu, su bamba vieniša, glotnia, ir klubai (garbanoti tamsūs, mielių skonio plaukai), ir kojos it kamienai medžių, gyvuly tu! Plaukuotos, suragėjusios pėdos. Tysočiau apkvaitus ir virškinčiau savaitėmis tavęs baisybę, pažeidžiama ir neapsaugota, tik tavimi užsiėmusi. Tai tikrai nėra sveikiausia meilės dalis.

(JEIGU JIS KARTAIS EGZISTUOTŲ:)

Priimki iš mano lūpų šią tiesą. Aš priartėjau, kiek drįsau. Pamaitink mane savo žuvimis. Leisk vaikytis savo šešėlį be baimės. Nušvieski skaisčiai šią tamsą, atitrauk mane nuo pagundos, palaimink žemę mano kojų tarpupirščiuose. Priimk mane, numazgok mano kojas, nešk mane ant savo nugaros, parodyk man, kad nesu vieniša, o kai jau baigsi su manim, išmesk kaip žuvelioką: aš vėl lauksiu tavo malonės.

Madwoman Speaks

Underneath your skin, you look something like this: bibles make up your brow, and your nose is a chunk of bacon. Your lips lie like two dolphins tight against your jaw, which is a golden cage where your teeth, like soldiers, line up to the march of your heart. But your eyes, they are glorious. They lay, curled up in their soft round beds, rolling and turning like newborn mice below the blankets of your eyelids. Beautiful. You are beautiful.

Dainius Gintalas

LIETUVA

Dainius Gintalas, poetas, libretų autorius, vertėjas gimė 1973 m. Slabadėlės kaime, pietų Lietuvoje. Gyvena Vilniuje. Studijavo lietuvių filologiją Vilniaus universitete bei menotyra Vilniaus dailės akademijoje. Išleido dvi poezijos knygas: *Angis* (1997) ir *Boa* (2007). Už pastarąją jam buvo suteikta Jaunojo jotvingio premija. Parašė libretų įvairaus žanro muzikiniams spektakliams. Be romanų, pjesių, iš prancūzų kalbos yra išvertęs H. Michaux, Bl. Cendrars'o, R. Charo ir kt. autorių poezijos. El. paštas: vandenis.krioklys@gmx.net

PAVASARIS

toks smarkus atlydys
tokie gilūs vandenų dantys
kad pagrauzė net kapines
tokie stiprūs delnai
kad iš žemių pakėlė karstus
sutrupino juos
ir paleido į miestą upes

Pamišėlė kalba

Po oda tu atrodai štai kaip: kakta iš biblijų, o nosis – gabalas kiaulienos. Tavo lūpos guli tarsi du delfinai prie žandikaulio priglaustos, o šis – auksinis narvas, kur tavieji dantys tarsi kariai rikiuojas, tavo širdžiai maršą grojant. O tavo akys, jos didingos. Jos guli, susirangiusios minkštuose apvaliuos lizdeliuos, tarsi peliūkščiai ką tik gimę, ir kruta po antklodėm vokų. Gražus. Esi gražus.

VERTĖ MARIUS BUROKAS — BURIUS102@YAHOO.COM

Dainius Gintalas

LITHUANIA

Dainius Gintalas, poet, librettist, and translator, was born in 1973 in Slabadėle village in Southern Lithuania. He currently resides in Vilnius. Dainius Gintalas studied Lithuanian philology at Vilnius University and art criticism at the Vilnius Academy of Arts. In 1997, he published *Angis (Viper)*, a book of poetry, and in 2007, published a second book of poetry entitled *Boa*, which was awarded the Young Yotvingian Prize. He has written librettos for several diverse genres of musical performance. Alongside works of poetry and drama, Gintalas has translated the poetry of Henri Michaux, Blaise Cendrars, René Char, and others from French into Lithuanian. E-mail: vandenis.krioklys@gmx.net

SPRING

such a rapid thaw
how deep water's teeth are
gnawing away as they have at graves
how strong its hands
from the earth they have lifted coffins
crumbling them
sending a river of recently buried bodies

80

su neseniai užkastaisiais:
dešimtys didingų ramių lavonų
tarsi gondolos
ėmė plaukioti gatvėm,
suko į skersgatvius
lindo pro arkas
lankės kiemuos
užsimerkę
plaukė į krautuves
nieko nepirko
kartais vos vos
lietės pečiais
klubais pakaušiais
bet jokių šnabždesių barnių
intrigų glamonių;
romūs išdidūs
lyg valtys prikimštos kaulų
kiekvienas plaukė savo takais
nekreipdami dėmesio
į kelių ženklus
į vis dar blyksinčius šviesoforus
romūs išdidūs
vandens išvaduoti
iš siaurų ir tamsių kambarių
jie plaukė ir plaukė
kaip iš namų
pabėgusios lovos
apsivilkę tamsiais
miego kostiumais
tom keistom pižamom
ant kurių jau ropštės
vandens išjudintos
pelės ir žiurkės
pašiauštu kailiu

81

through the city:
many noble, solemn corpses
like gondolas
floating down the streets
turning at alleys
moving through arches
visiting yards again
with eyes closed
into shops they swam
not buying a thing
sometimes they just barely
bumped shoulders
hips, heads
but no whispered arguments followed
no intrigues no caresses;
gentle and proud
like boats packed with bones
each one swam its own path
paying no mind
to road signs
blinking traffic lights
gentle and proud
liberated by water
from their narrow and dark rooms
they swam and swam
like beds
fleeing homes
dressed in the dark
clothes of final rest
those strange pajamas
covered in crawling
mice and rats
dislodged by the water
ruffled fur

piktokos
 dar ne laikas gi
 buvo bėgt iš rūsių į palaukes
 bet praslinkus akimirkai kitai
 jos jau sėdi romios
 kelia galvas išdidžios
 lyg susizgribo
 laikas matyt pagaliau
 pamatyt ir platesnį pasaulį
 o tai seniai jau užkniso
 tos pačios skylės ir landos
 tas pats ėdesys
 visi tie rėksniai knarkylos už sienų
 ir nosį gniaužiantys jų bezdalai
 oi kaip visgi smagu
 kad užplūdo šitas vanduo
 o tai šūdą būtumėm kur išsiruošę

STOKHOLMO SINDROMAS

tau pasisekė:
 esi didelė ir graži
 tavo skiauterėj linksmi klaksi eunuchų sėklytės
 tavo kanopos įskelia žagsulį bet kuriai begemotiškai žiurkei
 tavo seilės užpildo kibernetinius čiaupus
 iš jų geria tavo devyni žaislai
 taip pat dešimtas – astmatikas

viršūnėlėj tavo gimdos – besišypsantis aukso veršiukas
 viršūnėlėj tavo kaktos – aukštosios įtampos gysla
 viršūnėlėj tavo akių – šventas tviskantis priesakas

dugnu dugnu dugnu lekia tavo kanopos o šnervės
 dugnu dugnu dugnu atpučia kraują glostantį rūką
 dugnu dugnu dugnu atšliaužiantiems prie šulinuko

angry
 it was not yet time
 to dash out of the cellars into fields
 but then after a few moments
 the vermin are sitting serenely
 raising their noble heads:
 as if in understanding that
 it seems it was time
 to see the wider world
 “we’ve long grown tired of
 the same burrows and holes
 the same food and fodder
 all of that shouting and snoring
 on the other side of the wall
 and their stinking, decomposing farts
 oh, it’s really so great
 that the water flooded
 if not for this shit, we would not have ventured anywhere.”

STOCKHOLM SYNDROME

you’re lucky:
 you are big and beautiful
 eunuchs’ sperm clucks joyfully in your coxcomb
 your hoofs cause behemoth rats to hiccup
 your saliva films up cyber streams
 from which your nine toys drink
 and also the tenth – an asthmatic

atop your womb – a smiling golden calf
 atop your forehead – a high voltage blood vessel
 atop your eyes – a sacred shining mandate

your hoofs run, and the nostrils along the bottom bottom bottom
 blow away the blood caressing fog along the bottom bottom bottom
 crawling toward the little well along the bottom bottom bottom

prašau, dar, dar ir dar
dovanok man sueitį su voratinklių gūžta
dovanok man sueitį su akligatviu, su pelėsių baubu
su epilepsija, su tavo antausiais!

iš savo gelmės ištrauk patį tamsiausią spindulį
pririšk juo mane prie savojo pulso
ir aš tau kiekvieną naktį losiu ištikimybės ariją
„noriu būti geriausias“

dugnu dugnu dugnu tipena broliukai vaiduokliai
dugnu dugnu dugnu kiauksi ir vaiposi kokliušas
dugnu dugnu dugnu einam į linksmą šėryklą

tu mane išmokei ryt gemalus užsitepus uogiene
tu mane išmokei sakant labas išpūst eterį
tu mane išmokei virst inkubu kitų sužadėtinėms

atsiuntei raguotą mūkiančią karmą
ir aš laižiau jos spindinčias ragenas:

televizoriai šoko armonikos vėmė
radiatoriai žvengė čiaupai riaumojo
šaldytuvai siūbavo durys suriko

dobiau!
bandžiau tave nužudyt
bet kaip visad buvai per arti, buvai per sunki
mykiau ir dusau
mykiau ir džiaugiaus kad buvai taip arti
iš tavo gilios pažasties
išribavo senių barzdotųjų choras:

„Liekčio pakinkliuose savo naujųjų akių paieškoki,
Edi iš Tėbų, bičiuli, nebūk ablaūchas,
Šortus savo raudonus pienui girliandom papuoški
Ir šutinki oriai pas ją, o mes pačėpsėsime

I ask for more, more, and more
give me sex with a nest of cobwebs
give me sex with a dead end, with a moldy ghost
with epilepsy, with your slaps in the face!

pull the darkest ray from your loins
tie me to your pulse with it
and then every night I will bark an aria of loyalty to you
“I want to be the best”

the young ghost brothers tiptoe along the bottom bottom bottom
with tubercular yelps and grimaces along the bottom bottom bottom
let's go to the happy feed station along the bottom bottom bottom

you taught me to swallow fetuses dipped in jam
you taught me to inflate the ether when saying hello
you taught me to become an incubus for fiancés of others

you sent a horny bellowing karma
and I licked her shining corneas:

televisions danced, harmonicas puked
radiators neighed, faucets roared
refrigerators swayed, doors screamed

I slugged!
I tried to kill you
but, as always, you were too close, you were too heavy
I bellowed and gasped
I bellowed and rejoiced that you were so close
from your deep armpit
a choir of old bearded men was freed:

“Search for your eyes at the back of the knees of a Lycian
Eddy from Thebes, my friend, don't be an idiot
Decorate your red shorts with dandelion garlands
Gobble with dignity, and we will smack our lips

Tik negalvok, kad ėmė likimas tave ir išdūrė,
Pats su tom broškėm juk prisidirbai kaip psichas,
Argi Jokastė tau ne slėptuvė nuo pikto ir sukto pasaulio,
Tad virinki oriai pas ją, o mes padundėsime“:

dugnu dugnu dugnu satyrai atsiveja ožką
dugnu dugnu dugnu iš paskos nespėja sifilis
dugnu dugnu dugnu silfidės atjoja ant mieto

tu šypsojais žibutėm o aš paėmiau žirkles
kirpau tarp šlaunų o tu užmigdei kraujo fontaną
puoliau tamson o tu pavertei nuomarį pavasariu

nubudau be galo švelnus
tarytum sūnus

glostei kartą mano ausis
ir per didelę burną dudėjai:

„tu skystas nuo gilumos iki atabrado
skystas, užtai beprotiškai geras,
šituos rūsiuos, kur per miegą
tarpukojy ieškai savo kapšelio
nuolat mane surandi.

mes taip stipriai vienas kitą suradom
kad man sykį atvėrus duris
ir tarus „eik kur tik nori“
tave ištiko baisus kosulys

esi taip gražiai
taip giliai į mane įtikėjęs
kad vyzdžiai tavo lekioja
o rodos žegnoji

dugnu dugnu dugnu sau prisiimtą kaltę dėl mano žaidimų
dugnu dugnu dugnu savo bailumą šildantį mano haremą
dugnu dugnu dugnu savo tobulą klausą mano troškimams

Just don't think about how fate stuck you,
You really worked yourself up like a psycho with those clasps
Isn't Jocasta a hiding place for you from the angry and twisted world,
So, dignified, embark with her, and we will rumble:"

the satyrs herd a goat along the bottom bottom bottom
syphilis cannot catch up along the bottom bottom bottom
the sylphids ride in on stakes along the bottom bottom bottom

you smiled buttercups and I grabbed the scissors
I cut between your thighs while you lulled the fountain of blood
I fell into darkness while you turned epilepsy into spring

I woke up incredibly gently
like a son

you once caressed my ears
and bellowed with your large mouth:

“you are feeble from your depths to your shallows,
feeble, and therefore, insanely good,
in these cellars, where you search for your scrotum
between your legs while you sleep
and you always find me.

because we found each other so strongly
that as soon as I opened the door
and said “go wherever you want”
you began coughing terribly

you have so beautifully
so deeply trusted in me
that your pupils are fluttering
but it seems you have crossed the bottom

you take the blame for my games along the bottom bottom bottom
with your fear that heats my harem along the bottom bottom bottom
with your pure attention to my needs along the bottom bottom bottom

tavo sausos sėklytės taip meiliai kutena
skamba kalėdų varpeliais kvepia velykom
esi įkvėpėjas, žinai?“

taip, žinau, man pasisekė:
dusdamas tavo glėby vis regiu
koks begalinis tavo gerumas

(NE TA) TUŠTUMA

nusiskuto galvą
ant kaklo pasikabino
šimtą aštuonis rutuliukus
sėdėjo lotosu
giedojo mantras
kurių dorai nesuprato

nesuprato ir kai ko banalaus:
vienintelė sąlyga išsaugot
namus ir šeimą –
neištikimybė

patinas tekus beribis
jo širdy
daugybė kišenių
tamsesnių
už vilko valandą

jei sukausto ugnies baimė
patinas nevirsta
romantišku savižudžiu
nakties drugeliu

jis kaip šmėklų radijas
nors išjungtas
ima transliuot
neaiškų šnypštimą
o paskui riaumojimą

your dried sperm tickles me so nicely
sounds like Christmas bells and smells of Easter
you are an inspiration, you know?”

yes, I know, I am lucky:
as I gasp in your embrace I see
how immense is your goodness

(NOT THAT) VOID

he shaved his head
hung a hundred and eight beads
around his neck
sat in lotus pose
chanted mantras
that he did not really understand

he did not understand even a few simple things:
the only way to preserve
a house and family –
infidelity

a male is free flowing
in his heart
there are many pockets
darker
than the hour of the wolf

when constrained by a fear of fire
a male does not become
a romantic suicide
a night butterfly

he is like a ghost radio
though unplugged
he begins broadcasting
a faint buzzing
and then bellows

vienąkart medituojant
išsijungus
jo nervai užsidegė
lyg tūkstančiai drugelių

jis nušvito

grįžo su liepsna
prarijusia mąstymą
į namus
ir juos pavertė tuštuma

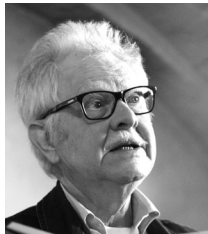
once, while meditating
unplugged
his nerves ignited
like thousands of butterflies

he lit up

returned with a flame
that swallowed contemplation
to home
and turned them into a void

TRANSLATED BY ADA VALAITIS — ADA.VALAITIS@GMAIL.COM

90

Gunnar *Harding*
SWEDEN

Gunnar Harding (b. 1940) is a multitalented poet, writer, critic and translator. He edited the journals *Lyrikos draugas* (*Friend of Lyric Poetry*) and *Artes*. In 1967 he published his debut poetry collection *Frozen Locomotive*. He has published several books of poetry, short stories and essays. He has translated modern British, French, and American poetry, and won several literary awards. He has written many poems about famous people, especially jazz musicians. Because of his vested interest in jazz, he often reads his poems to the accompaniment of such music. He is also a member of *The Nine Society*, a literary society established in 1913, which published the *Swedish Literary Journal*. Selma Lagerof was a member of this society and G. Harding is the chairman. E-mail: gunnar.harding@telia.com

FÜR JANET PERSSON

heute ist strahlende Sonne
und wolkenlöser Himmel. den tyska grammatiken
är evigt oföränderlig

91

Gunnar *Harding*
ŠVEDIJA

Gunnaras Hardingas (g. 1940) – įvairiapusio talento kūrėjas: poetas, prozininkas, kritikas, vertėjas. Redagavo žurnalus *Lyrikos draugas* ir *Artes*. 1967 m. debiutavo eilėraščių rinkiniu *Prišalęs garvežys*. Išleido ne vieną poezijos, apsakymų, esė knygą, vertė britų, prancūzų, amerikiečių modernią poeziją. Yra pelnęs keletą literatūrinių premijų. Sukūrė daug eilėraščių apie žymius žmones, ypač džiazo muzikantus. Pats domisi džiazu, dažnai skaito savo eilėraščius skambant šiai muzikai. Priklauso literatūrinei *Devynių draugijai*, įkurta 1913 m., leidusiai *Švedų literatūros žurnalą*. Beje, šiai draugijai priklausė ir Selma Lageröf. G. Hardingas – jos pirmininkas. El. paštas: gunnar.harding@telia.com

ŽANETEI PERSON

heute ist strahlende Sonne
und wolkenlöser Himmel.* vokiečių gramatika
amžinai ta pati

* Šiandien skaisti saulė ir giedras dangus – vok. (Vertėjos pastaba.)

som gamla klasskamrater. alla
 hade vi en gång en klasskamrat
 som hette Janet Persson
 och som skrev brev
 till Bildjournalen
 och frågade
 hur man blir flygvärdinna. der Himmel
 ist so blau
 so blau. vi visste
 att du aldrig
 skulle klara det. så
 många som aldrig klarar det. du
 hade för stora händer
 genom ribbstolarna
 i gymnastiksalen ser du
 ännu mot himlen. högt där uppe
 svävar
 die Lufthansa. här nere
 bränner du sakta
 upp dig själv
 i hopplös protest
 mot ensamheten

*

Vem fanns före dig
 utan kött, utan ben
 utan ådror och blod
 utan hand eller fot?
 Vem öppnar alla dörrar utan nyckel?
 Vet du det?

Vem ska finnas efter dig
 utan stam, utan rot

kaip seni klasės draugai. visi
 kadaise turėjom klasės draugę
 kokią nors Žanetę Person
 ji rašydavo laiškus
 moterų žurnalui
 klausė
 kaip tapti stiuardese. der Himmel
 ist so blau
 so blau.* žinojom
 tu šito nesugebėsi. daugelis
 čia nesugebėtų. tavo
 rankos per stambios
 prie gimnastikos sienelės
 sporto salėj o tu žvelgi
 į dangų. ten aukštai
 skrenda
 „Lufthansa“. o čia
 ant žemės
 tu iš lėto degini save
 beviltiškai protestuodama
 prieš savo vienatvę.

*

Kas buvo iki tavęs
 be mėsos ir be kaulų
 be gyslų ir kraujo
 be rankų ir kojų?
 Kas visas duris atrakina neturėdamas rakto?
 Ar tu žinai?

Kas liks po tavęs
 be kamieno, be šaknų

* Dangus toks mėlynas, mėlynas.

utan krona och löv
utan bark eller gren?
Vem får skogarna att lägga sig ned utmed marken?
Vet du det?

Vem går
utan väg eller spår
över åkrar och träd
genom märe och ben?
Vem går över hela jorden
utan att någonsin bli sedd?
Vet du det?

Är det vinden?

Nej, inte vinden.

SAGANS FÖRTROLLADE VÄRLD

Den minsta gemensamma nämnaren är en stor saknad.
Döda hjortar pilar förbi.
Den gröne jägaren förlorar ur sikte det han jagar.
Han jagar det han förlorar ur sikte.
Allt han vill är att förlora ur sikte det han jagar.
Den största gemensamma nämnaren är en lövgrön saknad.
Av tre som drog ut kom alltid bara en tillbaka.
Hans framgång var fullständig, hans belöning omätlig.
De förolyckades glasögon återfanns aldrig.
Regn efter regn tvättar dem.
De ser fästingar falla ner på människorna
och inflamma deras hjärnor med tyska landskap.
Av tre som drog ut var det alltid två som aldrig kom
tillbaka.
Deras nederlag var fullständigt, deras förlust omätlig.
Det finns dagar då jätten inte låter sig luras,
dagar då inga vänligt sinnade däggdjur talar till oss

be viršūnės ir lapų
be žievės ar šakų?
Kas ant žemės išguldo miškus?
Ar tu žinai?

Kas eina
be kelio ir nepalieka pėdų
per laukus, per medžius
per kaulų čiulpus, per skeletą?
Kas keliauja po visą pasaulį
bet nieks jo nemato?

Tai vėjas?

Ne. Tai ne vėjas.

UŽBURTAS PASAKŲ PASAULIS

Mažiausias bendras vardiklis – didžiulė netektis.
Negyvi elniai pralekia pro šalį.
Žaliai medžiotojui laimikis dingsta iš akių.
Jis toliau medžioja tą dingusį laimikį.
Jis pats nori, kad laimikis dingtų iš akių.
Didžiausias bendras vardiklis – prarasta žaluma.
Iš trijų keliavusių visada grįžta tik vienas.
Jo sėkmė garantuota, atlygis besaikis.
Žuvusiųjų akiniai nuo saulės nebus surasti.
Lietūs ir liūtys juos skalaus.
Jie matys, kaip erkės krenta ant žmonių
ir sukelia smegenų uždegimą su vokiškais peizažais.
Iš trijų iškeliavusių du niekada nebegrįš.
Pralaimėjimas jų galutinis, netektis begalinė.
Būna dienų, kai milžino tu neapgausi,
dienų, kai joks draugiškas žinduolis mums nieko neištars
žmogaus balsu.

med människoröster.
Döda hjortar pilar förbi.
Skogen fylls av viskningar: Ska vi gå härifrån?
Men det finns ingen väg ut ur en lövgrön saknad.
Blöder, den sårbare dvärgen,
gnider sin styvmorsfiol,
kyssen en kista av glas.

TIDVATTEN

Där alfabetet tar slut tar Universum vid
med en formlöshet som får tankarna att söka sig tillbaka
till läseboken där den breda ardenner
ännu vandrar trygg med sina stora skor.
Alla ord har stor begynnelsebokstav
som var de namn på människor vi en gång känt
eller på platser där vi en gång varit
och dit vi aldrig återkommer.
Vid varje bokstav står ett djur.
Lär dig bokstaven och djuret är ditt.
Du kan bygga en bur åt det av en tändsticksask
och göra ett galler av sytråd.
Men råttan biter pojken som inte vill gå i skolan.
Ardenner sparkar honom.
Skatan stjälar hans silversked, den är borta för alltid
men kaffekopparna fortsätter att dyka upp
med sina glaserade eterneller, lät preciösa
guldkantade bilder av livet så som vi vill föreställa oss det.
Ett moln av ånga stiger ur varje kopp.
Över vattnet tornar väldigare moln upp sig
och blir föremål för samtal, eller varför inte
samtalen själva, utbyten av tankar som ännu är så formlösa
att de måste konfronteras med andras
för att få skarpare konturer.

Negyvi elniai pralekia pro šalį.
Miškas prisipildo kuždesio: Gal jau einam iš čia?
Bet kelio atgal nebėra ir nėra žalumos.
Kvailėlis, įsižeidęs nykštukas,
brūžina pamotės smuiką
ir pabučiuoja stiklinį jos karstą.

POTVYNIS ATOSLŪGIS

Kur baigiasi alfabetas, prasideda Visata
beformė, tad mintys vėl grįžta atgal
prie elementoriaus, ten stambūs ardėnai
saugiai dėlioja plačias savo kanopas.
Visi žodžiai prasideda didžiąja raide
tarsi pavardės kadaise žinomų žmonių
ar tos vietos, kurias esame lanke,
bet niekada nebesugrįšim.
Prie kiekvienos raidės – koks nors gyvūnas.
Įsimink tą raidę, gyvūnas bus tavo.
Galėsi statyti jam narvą iš degtukų dėžučių
ir apjuosti siūlų tvora.
Bet žiurkė krimsteli vaiką, nenorintį eiti į mokyklą.
Ardėnai jam spiria.
Šarka vagia jo sidabrinį šaukštelį,
kurio niekada neberasi.
Atsiranda kavos puodukai.
išgražinti glazūruotais šlamučiais, preciziški
auksuoti buities paveikslėliai, kaip mes jų vaizduojamės.
Virš puodelio – garų debesėlis.
Virš jūros – gigantiški debesys,
tema pokalbio pradžiai, o gal
ir visam pokalbiui, pakaitom su mintim,
kurios tokios beformės, joms būtina susidurt su kitom,

Allt kommer in som vrakgods, strandfynd
med vågor som skjölt så länge mot dina stränder
att de blivt avbilder av dina tankar:
skärvor av koffekoppar, skatans fjädrar, fragment av samtal,
men silvret finns endast kvar som reflexer i vattnet.
Bara två bokstäver återstår, J och A.
De formar det magiska ordet.
Uttala det och den vita kostymen är din.
Du får fritt tillträde till glömskans stränder
där du kan öppna dig för det mest elementära:
att se ut över havet och att tänka utan ord.

HAN SOM TRÄFFADES AV BLIXTEN

Det händer mycket sällan, men det händer
att någon träffas av en blix och överlever.
För all framtid ska han igenkänna andra
som varit med om samma sak, också när de sitter
till synes oberörda framför öppna altandörrar
medan åskmolnen skockas över gräsmattan.
Han vet att allt annat i deras liv nu är utfyllnad,
träull eller frigolit i en låda där en blix
ligger förpackad, nästan som en gåva.
De som aldrig genomborrats av en blix blir otydliga
som om de fotograferats med instamatic-kamera
på mycket nära håll.
Utsuddade av blixten är uttrycket han söker.
Vissa sommarkvällar efter långa värmeböljor
när himlen åter mörknar och restaurangägare
tar in bord och stolar från trottoaren
går han ut på gatorna och söker de andra,
de genomborrade.
Snart öser regnet ner och färgar träden
svartare än asfalten och sotet som rinner nerför väggarna.

kad igautų ryškesnį pavidalą.
Čia viskas reikšminga kaip laivo sudužusio nuolaužos,
kaip tie radiniai, kuriuos bangos atplukdė prie tavo krantų,
jie tapo minčių atspindžiais:
puodelių duženos, šarkos plunksna, pokalbio nuotrupos,
o sidabras – tik vandens ribulių blizgesy.
Likusios dvi raidės, J ir A,
sudaro magišką žodį.
Ištark jį, ir baltas kostiumas bus tavo.
Galėsi sau klaidžioti užmaršties pakrantėmis,
galėsi atsiverti patiems paprasčiausiems dalykams:
žiūrėti į jūrą ir mąstyti be žodžių.

TAS, KURĮ PERVĖRĖ ŽAIBAS

Tai atsitinka be galo retai, bet atsitinka.
Tas, kurį perveria žaibas, išlieka gyvas.
Visą likusį laiką jis atpažins tuos,
kurie patyrė tą patį, nors jie abejingai sėdėtų
atlapoję altanos duris,
nors audros debesys tvenktų virš pievos.
Jis žino: jų gyvenimas – tuščia ertmė,
medžio vilna ar pūslėtu plastikų išklota dėžė,
kurioj kaip dovana jų supakuotas žaibas.
Tie, kurių niekada nėra pervėręs žaibas, išlieka neryškūs
tarsi fotografuoti kasetiniu fotoaparatu
ir dar iš labai arti.
Žaibo ištrinti – tokių žodžių jis ieško.
Po ilgų vasaros karščių vieną vakarą,
kai dangus ims niauktis, restorano šeimininkas
suneš nuo šaligatvio staliukus ir kėdes,
jis klaidžios gatvėmis, ieškos tokių, kaip ir jis,
žaibo pervertų.
Atšniokš lietus, medžiai pajuoduos kaip asfaltas

Det händer mycket sällan, men det händer
att man sådana kvällar kan se någon
som går i minnet av en blix.

DET ÄR KVÄLL NÄR DU VÄNDER TILLBAKA

I.

den döde hänger fortfarande kvar
i kristallkronan i matsalen. hans svarta
lackskor snuddar vid ditt hår när du
äter middag

gendarmerna har flyttat in. de skriver ut
häkttningsorder på borddukarna som de river
i remsor och rullar in i skrivmaskinerna

du ser allt tydligt som den som återkommer
från en resa och ser sin våning igen
efter en lång tid

de har väntat här i flera år
spelat kort på golvplankorna
och sprutat sodavatten på vägglössen

polisofficeren flyttar en schackpjäs
„främling när du passerar förbi...”

2.

det finns ingen tid. allt händer nu
och inuti dig. den där sommaren
du tror är länge sedan pågår nu
och inuti dig

ar suodžiai, sienomis tekantys.
Tai atsitinka be galo retai, bet atsitinka,
tokiais vakarais gali matyti tą,
kuris išlikęs žaibo atminty.

VAKARAS KAI TU SUGRĮŽTI

I.

numirėlis vis dar kabo
valgomajam po kristolo sietynu. kai valgai
vakarienę juodi lakiniai jo batai liečia
tavo plaukus

prisirinkę žandarų. jie rašo
arešto orderį iš staltiesės plėšo
juostom ir deda į rašomąsias mašinėles

viską matai taip ryškiai kaip tas
kuris grįžo iš ilgos kelionės ir dairosi
po seniai nematytą savo butą

jie čia jo laukė keletą metų
lošė kortomis susėdę ant grindų
marino blakes sodos vandeniui

policijos karininkas perkelia šachmatų figūrą
„svetimšali, kai eisi pro čia...”

2.

kito laiko nėra. viskas vyksta dabar
tavyje. ir ta
seniai praėjusi vasara
tebėra tavyje

du är fem år du är tio år
du är tjugoåttan år och sitter fortfarande
och bläddrar i en bunt gamla Allers från 1916
då flygplanen var stora sommarfjärilar
med röda vita blåa ringar på vingarna
och de amerikanska soldaterna var små tennsoldater
med lindade ben och scouthattar

du byggde en dockteater
av gamla cigarrlådor

(den varma lukten av gamla cigarrlådor
och humlorna utanför fönstret)

3.

indianerna står uppställda på horisonten
insvepta i sina filter. de väntar

de små scoutsoldaterna har omringat dem
de små fjärlsflygplanen surrar i luften

de släpper ner eld från himlen
indianerna fattar eld en efter en

du ser ut genom fönstret
horisonten är jämn igen

4.

det finns ingen ordning utom den
du skapar själv. allt är en enda röra
och pågår nu och du kan inte få upp
fönstret

bönderna därute har blå overaller
och snören i händerna. du drar
i snörena och de stiger högt

tau penkeri dešimt
dvidešimt aštuoneri o tu atsisėdęs
vartai senus „Aleris“ žurnalus 1916 metų
kai lėktuvai atrodė kaip vasaros drugiai
raudonais baltais mėlynais žiedais ant sparnų
Amerikos kariai lyg tie alaviniai kareiviai
su blauzdinėmis ir skautų skrybėlėmis

pasistatei lėlių teatrą
iš cigarų dėžučių

(mielas tas cigarų kvapas
ir kamanės už lango)

3.

indėnai išrikiuoti palei horizontą
su savo genties apsiaustais. jie kažko delsia

juos apsupę skautiški kareiviai
lėktuvėliai skraido lyg drugiai

iš dangaus jie barsto ugnį
indėnai ją gaudo

žvilgteri pro langą
horizontas tuščias

4.

nėra kitos tvarkos tik ta
kurią susikuri. viskas maišosi
vyksta dabar ir tu negali
atverti lango

lauke valstiečiai mėlynais darbo drabužiais
prie jų rankų virvelė. tu patrauki
už jos ir jie pakyla

över den gröna jorden. du hänger
i ett snöre i dockteatern. ett ensamt barn
talar över ditt huvud medan gräset dör
utanför fönstret

flygplanen försvinner med avslagna motorer bakom solen

5.

han drog handen över schackbrädet
svepte ned alla pjäserna i golvet
„ni förstår inte det här. ni är inte
införstådd med det taktiska spelet“

„skär ner kroppen“ fortsatte han sedan
med sin entoniga röst

virš žaliuojančios žemės. kada ruoja
lėlių teatre. vienišas vaikas
čiauska tau virš galvos už lango
vysta žolė

lėktuvai su išjungtais varikliais pranyksta už saulės

5.

jis pakelia ranką prie šachmatų
nužeria figūras ant grindų
„jūs to nesuprasit. taktinis žaidimas
su jumis nesuderintas“

„nuimkit pakaruoklį“ pasakė jis
monotonišku balsu.

VERTĖ ZITA MAŽEIKAITĖ — Z.MAZEIKAITĖ@GMAIL.COM

Ilya *Kaminsky*
USA

Ilya Kaminsky was born in Odessa, former USSR, and currently lives in the USA where he is a professor of poetry and comparative literature at San Diego State University, California, and the second director of the Harriet Monroe Poetry Institute. He is the author of *Dancing In Odessa*, which won the American Academy of Arts and Letters' Metcalf Award, Lannan Fellowship, and other awards. It was called Best Poetry Book of 2004 by *ForeWord* magazine. He is also the editor of the *Ecco Anthology of International Poetry* (Harper Collins, 2010). E-mail: ik001f@yahoo.com

AUTHOR'S PRAYER

If I speak for the dead, I must leave
this animal of my body,

Ilya *Kaminsky*
JAV

Ilja Kaminskis gimė Odesoje, tuometinėje SSRS. Šiuo metu gyvena JAV ir yra Kalifornijos valstijos San Diego universiteto poezijos ir lyginamosios literatūros profesorius bei Harriet Monroe poezijos instituto direktorius. Jo knyga *Šokiai Odesoje* pelnė Amerikos menų ir literatūros akademijos Metcalfo premiją, Lannano stipendiją ir geriausios 2004 metų knygos titulą – ji paskelbė žurnalas *ForeWord*. Taip pat jis yra tarptautinės poezijos antologijos *Ecco* (Harper Collins, 2011) redaktorius. El. paštas: ik001f@yahoo.com

AUTORIAUS MALDA

Kai kalbu už mirusius, privalau palikt
savo kūno gyvulį,

I must write the same poem over and over,
for an empty page is the white flag of their surrender.

If I speak for them, I must walk on the edge
of myself, I must live as a blind man

who runs through rooms without
touching the furniture.

Yes, I live. I can cross the streets asking "What year is it?"
I can dance in my sleep and laugh

in front of the mirror.
Even sleep is a prayer, Lord,

I will praise your madness, and
in a language not mine, speak

of music that wakes us, music
in which we move. For whatever I say

is a kind of petition, and the darkest
days must I praise.

DANCING IN ODESSA

We lived north of the future, days opened
letters with a child's signature, a raspberry, a page of sky.

My grandmother threw tomatoes
from her balcony, she pulled imagination like a blanket
over my head. I painted
my mother's face. She understood
loneliness, hid the dead in the earth like partisans.

The night undressed us (I counted
its pulse) my mother danced, she filled the past

privalau nuolat rašyti tą patį eilėraštį,
nes tuščias lapas – tai balta jų kapituliacijos vėliava.

Kai kalbu už juos, privalau eit briauna
savęs paties, privalau būt akklasis,

kuris bėga per kambarius
nekliudydamas baldų.

Gyvenu. Galiu kirsti gatves, klausinėdamas „Kelinti dabar metai?“
Galiu šokti per miegus ir kvatot

priešais veidrodį.
Net ir miegas yra malda, Viešpatie,

aš išaukštinsiu tavo pamišimą
ir prabilsiu kita kalba

apie prikeliančią mus muziką, muziką
kurios ritmu judame. Nes, ką beištarčiau,

tai tarsi peticija, o tamsiausias dienas
aš pašlovint turiau.

ŠOKIAI ODESOJE

Gyvenome nuo ateities į šiaurę, laikas
atantspaudavo laiškus su vaiko parašu, avietė ir dangaus lapu.

Senelė pro balkoną
išmetė pomidorus, vaizduotę užtempė tarytum antklodę
man ant galvos. Motinos veidą
nutapiau. Ji buvo perpratus
vienatvę, po žemėm slėpė mirusiuosius it partizanus.

Naktis mus išrengė (suskaičiauvau
jos pulsą), motina šoko, ji praeitį pripildė

with peaches, casseroles. At this, my doctor laughed, his granddaughter
touched my eyelid—I kissed

the back of her knee. The city trembled,
a ghost-ship setting sail.
And my classmate invented twenty names for Jew.
He was an angel, he had no name,
we wrestled, yes. My grandfathers fought

the German tanks on tractors, I kept a suitcase full
of Brodsky's poems. The city trembled,
a ghost-ship setting sail.
At night, I woke to whisper: yes, we lived.
We lived, yes, don't say it was a dream.

At the local factory, my father
took a handful of snow, put it in my mouth.
The sun began a routine narration,
whitening their bodies: mother, father dancing, moving
as the darkness spoke behind them.
It was April. The sun washed the balconies, April.

I retell the story the light etches
into my hand: *Little book, go to the city without me.*

MY MOTHER'S TANGO

I see her windows open in the rain, laundry in the windows—
she rides a wild pony for my birthday,
a white pony on the seventh floor.

“And where will we keep it?” “On the balcony!”
the pony neighing on the balcony for nine weeks.
At the center of my life: my mother dances,

persikų, keptuvų. O mano daktaras kvatojosi iš visko, anūkė jo
prisilietė akies manosios voko – pabučiavau

vidinę pusę jos keliuko. Drebejo miestas,
vaiduoklis laivas pajudėjo.
O mano bendramokslis sukūrė dvidešimtį žydo pavadinimų.
Jis angelas, jis vardo neturėjo,
mesėjome ristynių, tas tiesa. Senelis

traktoriuose kovėsi su Vokietijos tankais, Brodskio eilių
turėjau pilną lagaminą. Drebejo miestas,
vaiduoklis laivas pajudėjo.
Naktim prabudavau šnabždėdamas: taip, mes gyvenom.
Gyvenom juk, ir nesakyk, kad viskas buvo sapnas.

Vietos gamykloj, tėvas
į burną man sukišo saują sniego.
Saulė įsuko įprastą siužetą,
išbalindama kūnus: šokančius motiną ir tėvą, jų judesius,
už nugarų tesišnabždant tik tamsai.
Buvo balandis. Saulė užliejo balkonus, balandis.

Atpasakoju tai, ką rankoje išraižo man šviesa:
Knygute, eik miestan, palik mane.

MANO MOTINOS TANGO

Matau jos langus atvirus per liūtį ir skalbinius languos –
mano gimtadienis – raita ji ant laukinio ponio,
ant balto ponio septintam aukšte.

„O kur laikysime jį?“ „Balkone!“
devynetą savaitę žvengs balkonas.
Mano gyvenimo centre: kaip ir vaikystėj,

yes here, as in childhood, my mother
asks to describe the stages of my happiness—
she speaks of soups, she is of their telling:

between the regiments of saucers and towels,
she moves so fast—she is motionless,
opening and closing doors.

But what was happiness? A pony on the balcony!
My mother's past, a cloak she wore on her shoulder.
I draw an axis through the afternoon

to see her, sixty, courting a foreign language—
young, not young—my mother
gallops a pony on the seventh floor.

She becomes a stranger and acts herself, opens
what is shut, shuts what is open.

PRAISE

*... but one day through the gate left half-open
there are yellow lemons shining at us
and in our empty breasts
these golden horns of sunlight
pour their songs.*

-- Montale

Time, my twin, take me by hand
through the streets of your city;
my days, your pigeons, are fighting for crumbs--

*

A woman asks at night for a story with a happy ending.
I have none. A refugee,

I go home and become a ghost
searching the houses I lived in. They say--

motina šoka, ji prašo pavaizduot
manosios laimės stadijas –
ji porina apie sriubas, nuo tų sakmių ji neatsiejava:

ją supa pulkas rankšluosčių ir lėkščių,
ji sparčiai sukas – ji sustingus,
tai atveria, tai užveria duris.

Bet kas gi buvo laimė? Ponis balkone!
Būtasis laikas, šalis ant peties.
Nubėžiu liniją išilgai popietės,

matau ją, šešiasdešimties, ne savo besimeilinančią kalbai –
jauna, nebejauna – motina mano,
šoliuojanti ant ponio septintam aukšte.

Dabar ji nepažįstamoji ir save vaidina, kas uždaryta,
atveria, kas atvira, rakina.

PAGARBINIMAS

*...ir vieną dieną, pro neužvertus vartus
geltonos citrinos nušvinta mums
ir į mūs tuščias krūtines
tie saulės auksiniai ragai
įlieja savo dainas.*

-- Montale

Laike, mano dvyni, vesk už rankos mane
savo miesto gatvėmis;
mano dienos, tavieji karveliai, pešas dėl trupinio --

*

Naktį moteris prašo laimingos istorijos.
Neturiu. Pabėgėlis,

grįžtu namo ir tampo šešėliu,
šniukštinėjančiu po namus, kuriuos gyvenau. Sako --

*the father of my father of his father of his father was a prince
who married a Jewish girl*

*against the Church's will and his father's will and
the father of his father.* Losing all,

eager to lose: the estate, ships,
hiding this ring (his wedding ring), a ring

my father handed to my brother, then took. Handed,
then took, hastily. In a family album

we sit like the mannequins
of school-children

whose destruction,
like a lecture, is postponed.

Then my mother begins to dance, re-arranging
this dream. Her love

is difficult; loving her is simple as putting raspberries
in my mouth.

On my brother's head: not a single
gray hair, he is singing to his twelve-month-old son.
And my father is singing
to his six-year-old silence.

This is how we live on earth, a flock of sparrows.
The darkness, a magician, finds quarters

behind our ears. We don't know what life is,
who makes it, the reality is thick

with longing. We put it up to our lips
and drink.

*mano tėvo tėvo tėvo tėvas buvo princas,
vedęs žydaitę*

*prieš bažnyčios valią ir savo tėvo valią ir
savo tėvo tėvo.* Viską prarasdamas,

ryžęsis prarast: žemę, laivus,
nuslėpdamas žiedą (vestuvinį savo žiedą), žiedą,

tėvo įteiktą broliui, ir atsiimtą. Įteiktą
ir greitai atsiimtą. Šeimos albume

sėdim kaip moksleivių
manekėnai,

kurių sunaikinimas
nukeltas it paskaita.

Motina ima šokt ir šis sapnas kinta.
Meilė jos

nelengva; ją taip lengva mylėt, kaip į burną
įdėti avietę.

Ant brolio galvos: nė vieno
pražilusio plauko, jis dainuoja dvylikos mėnesių sūnui.

Mano tėvas dainuoja
šešerių metų tylai.

Štai šitaip gyvenam žemėj, žvirblių pulkelis.
Iliuzionistė tamsa suranda ketvirtines

už mūsų ausų. Nežinom, kas tas gyvenimas,
nei kas jį kuria, tikrovė tirštėja

nuo ilgesio. Ją glaudžiam prie lūpų
ir gurkšnojam.

*

I believe in childhood, a native land of math exams
that return and do not return, I see—

the shore, the trees, a boy
running across the streets like a lost god;

the light falls, touching his shoulder.

Where memory, an old flautist,
plays in the rain and his dog sleeps, its tongue

half hanging out;
for twenty years between life and death

I have run through silence: *in 1993 I came to America.*

*

America! I put the word on a page, it is my keyhole.
I watch the streets, the shops, the bicyclist, the oleanders.

I open the windows of an apartment
and say: I had masters once, they roared above me,

Who are we? Why are we here?
A lantern they carried still glitters in my sleep,

--in this dream: my father breathes
as if lighting a lamp over and over. The memory

is starting its old engine, it begins to move
and I think the trees are moving.

On the page's soiled corners
my teacher walks, composing a voice;

he rubs each word in his palms:
"hands learn from the soil and broken glass,

*

Tikiu vaikyste, matematikos užduočių tėviške,
sugrįžtančia ir nesugrįžtančia, regiu --

krantą, medžius, berniuką,
bėgantį gatvėm it pasiklydusį dievą;

pluoštai šviesos krinta ant jo peties.
Kur atmintis, senasis fleitininkas,

groja lyjant, ir šuo jo snaudžia, pusiau
iškoręs liežuvį;

ištisus dvidešimt metų bėgau per tylą

tarp gyvenimo ir mirties: *1993 atvykau į Ameriką.*

*

Amerika! Užrašiau šį žodį lape – tai mano rakto skylutė.
Stebiu gatves, krautuvėles, dviratininką, oleandrus.

Atveriu buto langus,
sakau: kartą turėjau šeimininkus, jie staugdavo virš galvos,

Kas mes tokie? Kodėl mes čia?
Jų žibintas dar žybčioja mano sapne,

-- šiam sapne: tėvas alsuoja,
lyg iš naujo vis degdamas lempą. Atmintis

užveda seną variklį, ima riedėti
ir man rodos, kad medžiai juda.

Paišinais puslapio kampais
vaikšto mokytojas komponuodamas balsą;

kiekvieną žodį įtrina jis į delnus:
„rankos įgunda nuo dirvos ir dužusio stiklo,

you cannot think a poem," he says,
"watch the light hardening into words."

*

I was born in the city named after Odysseus
and I praise no nation---

to the rhythm of snow
an immigrant's clumsy phrase
falls into speech.

But you asked
for a story with a happy ending. Your loneliness

played its lyre. I sat
on the floor, watching your lips.

Love, a one legged bird
I bought for forty cents as a child, and released,

is coming back, my soul in reckless feathers.
O the language of birds

with no word for complaint! –
the balconies, the wind.

This is how, while darkness
drew my profile with its little finger,

I have learned to see past as Montale saw it,
the obscurer thoughts of God descending

among a child's drum beats,
over you, over me, over the lemon trees.

eilėrašcio neišprotausi“, sako jis,
„stebėkit šviesą kietėjančią į žodžius.“

*

Gimiau mieste, pavadintame Odisėjo vardu,
ir nėra tautos, kurią garbinčiau --

sniego ritmu
imigranto nerangūs žodžiai
sukrinta į kalbą.

Bet tu prašei
laimingos istorijos. Tavo vienatvė

skambina savo lyra. Žvelgiau
tau į lūpas sėdėdamas ant grindų.

Meilė, vienakojis paukštukas,
kurį vaikystėj, pirkęs už keturiasdešimt centų, paleidau,

sugrįžta, mano siela nutrūktgalviškom plunksnom.
Ak toji paukščių kalba

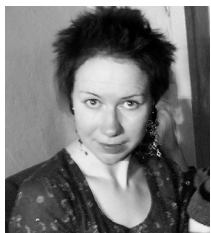
be vienintelio skundo žodžio! –
balkonai, vėjas.

Štai šitaip, kol tamsos mažasis pirštėlis
piešė manąjį profilį,

išmokau Montalio akim išvysti praeitį,
miglotas Dievo mintis, besileidžiančias,

vaiko būgneliui tratant,
virš tavęs, virš manęs, virš citrinmedžių.

VERTĖ SONATA PALIULYTĖ

Aušra Kaziliūnaitė

LITHUANIA

Aušra Kaziliūnaitė, poetė, kultūros kritikė, gimė 1987 metais Vilniuje. Baigė Biržų *Saulės* gimnaziją, Vilniaus pedagoginiame universitete įgijo istorijos bakalauro laipsnį (tyrimų sritis – ankstyvoji krikščionybė). Šiuo metu studijuoja Vilniaus universiteto religijų studijų magistrantūroje. Yra išleidusi du eilėraščių rinkinius *Pirmoji lietuviška knyga* ir *20% koncentracijos stovykla*; už pirmąjį apdovanota Elenos Mezginaitės premija. Gyvena Vilniuje. El. paštas: kaziliunaite@gmail.com

RUDUO

medžiai numeta
varnų kranksėjimą
visuose
veidrodžiuos

ADYTI SAPNUS

jei
tavo sapnas
šiandakt
turės kišenes
tu rasi jose
tą kaštoną
kurį man dovanojai

jei tavo sapno
kišenės bus
suplyšusios,

Aušra Kaziliūnaitė

LITHUANIA

Aušra Kaziliūnaitė, poet and cultural critic, was born in 1987 in Vilnius. She graduated from *Saulės* gymnasium in Biržai, earned a bachelor's degree in history, concentrating in Early Christianity, at the Vilnius Pedagogical University. Currently, she is studying in the master's program in Religious studies at Vilnius University. Aušra Kaziliūnaitė has published two books of poetry – *Pirmoji lietuviška knyga* (*The First Lithuanian Book*), which was awarded the Elena Mezginaitė prize, and *20% koncentracijos stovykla* (*20% Concentration Camp*). She lives in Vilnius. E-mail: kaziliunaite@gmail.com

FALL

trees drop
crow caws
into every
mirror

TO DARN DREAMS

if
your dream
tonight
will have pockets
inside you'll find
the chesnut
you gave me as a present

if the pockets
in your dream are
tattered,

nes susikūprinęs
nudelbęs akis į žemę
jose laikydamas
paslėptas rankas
vaikštinėjai
tiesus it raktas,
kurį negrabi ranka
vis bando pataikyti
į spyną
ir atrakinti
užšalusio miesto gatves

aš užsiūsiu tavo
sapno kišenes
savojo gijomis,
kad nepamestum
manęs

POLEDINĖ ŽŪKLĖ

sėdi autobusų
stotelėje –
pro šalį
skuba praeiviai,
važiuoja mašinos

ore siūbuoja
milžiniškas kabliukas
ant jo pamauta viskas
kas buvo

viena po kitos kimba
mašinos

jų žiaunomis
varva milžiniški kraujo

because slouch shouldered
eyes cast to the ground
hands hidden
in pockets
wandering
straight as the key
that a clumsy hand
keeps trying to stick
into a keyhole
and unlock
the streets of a frozen city

I'll sew the
pockets of your dreams
with thread of my dreams
so you won't lose
me

ICE-FISHING

sit at a bus
stop –
passers-by
rush by,
cars drive by

an enormous hook
swings in the air
everything that was
impaled on it

one car after another
bites

through their cheeks
huge drops of blood

lašai ir
krinta ant
aukso giraičių
kur tūno juodžiausia
naktis
kur vėjui palietus
medelį girdėti tik muzika
ir nė vieno keiksmazodžio

tad
jos spurda ir žiopčioja
kaip šis rytas
prarijęs tave

KRIMINALINĖS KRONIKOS LOPŠINĖ

eik ramiai miegoti
mano berniuk –
vasara praėjo
jos žudikas už grotų
ir savo žingsnių
durklu
neužklups tavo
sapno iš nugaros

tos rupūžytės
rudenį
tai
sapno kraujo lašai
po plokščiu akmeniu
nespaltotam sode

kraujo lašai
iš žaizdos, kurios

drip and
fall on
groves of gold
where blackest night
hides
where the wind touches
a sapling and you only hear music
and never a curse

so
they flounder and gasp
the same way this morning
swallowed you

CRIMINAL CHRONICLE LULLABY

go calmly to sleep
my boy —
summer's gone
her killer's behind bars
and the dagger
of his steps
won't catch your
dreams from behind

those small toads
in autumn
are
blood drops of dream
under a flat stone
in a colorless garden

blood drops
from a wound, which

niekad nebuvo
nėra ir nebus

pasėti
kraujo lašai
žiemos ūkininkų

niekas nesužeis
sapno, kuriame
susitiksime

APOKALIPSĖ ARBA DANTŲ PASTOS REKLAMA,
TURINTI APOKALIPSĖS BRUOŽŲ

*„Jiems buvo duota valdžia
ketvirtadalyje žemės, kad
žudytų kardų, badu, maru
ir žemės žvėrių dantimis.“*

Apr 6, 8

sudraskyti žemės žvėrių dantimis
pakartoti žemės žvėrių dantimis
nustebti ir tarti sudie
žemės žvėrių dantimis
paspausti šviesoforo mygtuką
žemės žvėrių dantimis
susipažinti ir atpažinti
žemės žvėrių dantimis
paklausti ir nelaukti atsakymo
žemės žvėrių dantimis

tarsi keliautojas nusimestų
nuo pečių
neišdirbtos odos krepšį
ir iš to krepšio
tekėtų nakties okeanas

never was
is or will be

blood drops
sown
by winter farmers

no one will hurt
the dream, in which
we'll meet

APOCALYPSE OR A TOOTH PASTE ADVERTISEMENT,
CONTAINING FEATURES OF APOCALYPSE

*“They were given power
over a fourth of the earth
to kill by sword, famine, and plague
and by the teeth of the wild beasts of the earth.”*

Rev 6, 8

to tear by the teeth of the wild beasts of the earth
to repeat by the teeth of the wild beasts of the earth
to be astonished and to utter good-bye
by the teeth of the wild beasts of the earth
to push the button on a stop light
by the teeth of the wild beasts of the earth
to get acquainted and to recognize
to ask and not to wait for a reply
by the teeth of the wild beasts of the earth

as if a traveller would slip
from his shoulders
an undressed leather bag
and from that bag
ocean of night would flow

tarsi šis turėtų
žemės žvėrių dantis
žemės žvėrių dantimis

NAKTIS BE PAUKŠČIŲ

naktis tik ežeras
kuriame glamonėjas
dvi nuogos undinės
balto marmuro kūnais
liejas
naktis iš krantų

sėdžiu ant tvarkingai
paklotos lovos
tabaluoju nuleidusi kojas
už lango girdžiu
šlumštelint
nuo šakos prinokusį
rytą

viena iš undinių pabaidyta
galingai pliaukšteli uodega
keli nakties lašai
užtykšta ant kambario sienų

sėdžiu ir matau
kaip ji neria
vis giliau ir giliau
į save

tarsi norėtų užminuoti
sapno užutekį

švinta

as if night would have
teeth of the wild beasts of the earth
by the teeth of the wild beasts of the earth

BIRDLESS NIGHT

night is only a lake
where two naked mermaids
with white marble bodies
fondle each other
night
overflows the banks

I sit on a neatly
made bed
swinging down my legs
behind the window I hear
falling
from a branch a ripe
morning

one of the startled mermaids
snaps her tail powerfully
several drops of night
splatter on the walls of the room

I sit and see
how she dives
deeper and deeper
into herself

as if she'd like to mine
the cove of a dream

light breaks

TRANSLATED BY JOSEPH GRIKIS AND
DAIVA LITVINSKAITĖ — JFGRIKIS@MSN.COM; LDAIVA@YAHOO.COM

Foto: Zeneka

Giedrė Kazlauskaitė

LIETUVA

Giedrė Kazlauskaitė gimė 1980 metais, Vilniaus universitete studijavo lietuvių literatūrą, bandė (gal dar užbaigs) rašyti disertaciją. Pirmoji knyga prozos, antroji poezijos. Trečioji (kartu su kunigu Julium Sasnausku) – evangelijų komentarai. Nuo 2010 m. – kultūros savaitraščio *Šiaurės Atėnai* redaktorė. El. paštas: gkazlauskaite@gmail.com

*

Dar nebuvo skaičius Lacano
o jau žinojau, kad moters nėra.
Vyrai buvo apreiškę.

Troleibusuose bijodavau greta jų atsisėsti
arijų žvilgsniais, pasitikinčių savimi, išsiskėtusių
per pusantro krėslo.

O aš gerai atsimenu, ką man kalbėjo Wislawa, turėjusi tapti
balerina, bet troškusi būti dailininke; keistomis kalbomis
mes kalbėjomės

su Piterio akcentu, jį jai išsūdiavo
išdžiūvusios choreografės, kurių taip neapkenčiau;
mokytojos žilomis galvomis, juodais kaspinais
pasiramsčiuodamos lazdomis jos ateidavo
į valgyklą pasverti varškės, kad Wislawa
kai išvėmė kartoninę *Napoleono* dėžutę
liautųsi piešusi porcijas.

Ak, kaip siaubingai ji išdavė visa tai, ką tadais kalbėjo!
Vien tam, kad galėtų

viena šlaunimi prisiglausti
tos pusės krėslo troleibuse.

Giedrė Kazlauskaitė

LITHUANIA

Giedrė Kazlauskaitė, born in 1980, studied Lithuanian literature at Vilnius University, where she tried (and still might succeed) writing a doctoral dissertation. Her first book was prose, her second – poetry. Giedrė's third book, written together with Father Julius Sasnauskas, presents commentary on the gospels. Since 2010, she has served as the editor of the weekly cultural periodical *Šiaurės Atėnai* (*Athens of the North*). E-mail: gkazlauskaite@gmail.com

*

I had not yet read Lacan,
but I knew that there are no women.
Men revealed it to me.

On the trolley bus, I was afraid of sitting next to them
with their aria glances, confidence, sitting legs splayed wide
across almost one and a half seats.

And I remember very well what Wislawa said to me, when she became
a ballerina, despite wanting to be an artist; we spoke
in strange languages

with a Petersburg accent, which was preserved in her
by those dried out old choreographers I despised;
teachers with gray heads, black ribbons
leaning on canes, they would come
to the dining hall and weigh the curds, so that when Wislawa
vomited up the carton of Napoleon torte, she would
stop drawing servings.

Oh, how terribly she betrayed everything she had talked about!
Just so that she could,

perched on one thigh, press herself onto
that half of a trolleybus seat.

O aš atsimenu, ką man kalbėjo
 kita Wislawa, parašiusi
 apie Heraklito upę, kur žuvis ketvirčiuoja žuvį
 jau daug vėliau, ta pačia kalba, beveik pamiršta
 išnyrančia iš vaikystės lyg mitas
 apie mūsų tebeišvėmiamą egzistavimą:
 ji nemelavo, kad mėgsta
 sentimentalius atvirukus, paausiuotus blizgučiais;
 saldžias it deserto varškė
 porcelianines skulptūreles, kryželiu siuvinėtas gulbes.
 Jų nuolat ieškojo kičo parduotuvėlėse.
 Svėrė lyg porcijas.
 Ir kiek daug jų galėjo pirkti po Nobelio!
 O jos žodžiai buvo laivai, kuriais paslapčia
 išplukdydavau visą *Iliados* vyriją
 išplukdžiau nesusokamus savo instinktus,
 užmūrijau garsą.

Prie upės pavasarį
 taip paukščiai šaukia vieni kitus.

*

Mergaitė balta suknele Europos aikštėj
 bėgioja aplink tuos antkapius, ant kurių architektai
 turėjo užrašyt Konstituciją ar bent jau simfoniją Nr. 9,
 bet paliko vietos *grafitti* ir sąmonės riedlentėms.
 Stebiu ją terasoje, iš aukštai, nors šalta ir vėjas
 kedena jos plaukus, piktokai vartydamas mano lakštus,
 lyg norėtų sumerkti Eratos rūbus į atšalusią sriubą.
 Skaitau bičiulių (visus juos pažįstu) poeziją, nebesvarbu,
 kuris rašo geriau už kurį, ir visos sportinės rungtys
 praranda vertes, olimpiadose
 šią valandą nustojama lošti, bėgimo takeliai
 virsta mirimo takeliais (visi jie rašo geriau
 vienas už kitą – oriai ir neskubėdami, laikydamiesi taisyklės

And I remember what I was told
 by another Wislawa, who wrote
 about the river of Heraclitus, where a fish quarters a fish
 much later, in the same language, she almost forgets
 emerging from our childhood like a myth
 of our continually-vomited existence:
 she did not lie about the fact that she likes
 sentimental postcards, gilded in glitter;
 sweet like dessert curds
 porcelain figurines, cross-stitched swans.
 She always searched for them in kitschy shops.
 She weighed them like servings.
 And she could buy so many after the Nobel Prize!
 But her words were boats that I secretly used
 to cast off all the males in the *Illiad*
 I cast off all of my un-danceable instincts,
 I bricked up the sound.

Near the river in the spring,
 this is how birds call to one another.

*

A girl in a white dress in the Europe Square
 runs around those gravestones on which architects
 should have written the Constitution or at least Symphony Nr. 9,
 but they left room for graffiti and sentient skateboards.
 I watch her from a terrace, from high above, even though it's cold and the wind
 tousles her hair, angrily jostling my dishes
 as though it wanted to soak Erato's clothes in my cooled soup.
 I am reading the poetry of my friends (I know them all), and it's unimportant
 who writes better than whom, all sporting games
 lose their meaning, in this hour
 the olympics have stopped, the running paths
 have become paths of death (they each write better
 than the others – with dignity and slowly, following the rule of

niekuomet nekalbėti, kas ir taip aišku:
 juk jau neberūpi nei dangūs, nei tie nelaimingi
 moralės dėsniai, vis dar vulgarizuojami sprinterių.
 Viskas seniai peraiškinta, supраста, kas reikia,
 dievų vardai išmukti, riedlenčių pamokos paruoštos).
 Savo eilėraščiuose jie didžiuodamiesi
 virkauja, kad mūsų nedaug, kad nedaug kam
 rūpi nukainota Szymborska bei kitos vienišos
 knygos, pakeitusios mūsų skurdžias biografijas.
 Mergaitė, skaičiuojanti simbolinius antkapius, ropščiasi
 ant kiekvieno iš jų – kaip gaila, už rankos ją tempia
 moteris senyva, susiruošus išeiti.

Netikėtai (tikresnė už vėją) paglosčius man širdį
 Olimpo dievų duktė; jazminas, persų kalba
 reiškiantis Dievo dovaną (ji ir iš tikrųjų man reiškia
 vėjo nulaužtą jazminą, dėl kurio
 užsiverčia knygos ir atšąla sriuba).

Savo eilėraščiuose
 jie kelia esminį, patį svarbiausią
 mums klausimą, išblukinantį
 dangų ir visas morales (kvailų žurnalistų lūpomis
 jį postuluoja): kur ta poezija?
 Į kurį atsakytų vaikas, prisėdęs ant antkapio: čia.

O kur tas prakeiktas džiaugsmas, su kuriuo mes
 grįžtame ir grįžtame į vaikystę?

Kaip norėčiau, kad ji
 perskaitytų šias eilutes, kai užaugs.

AURORA

Aurora buvo herojų laivas,
 kol pasakoje gyvenom.

never speaking, which is self-evident:
 because we no longer care about the skies, nor about those miserable
 laws of morality that are still vulgarized by sprinters.
 All that is necessary was explained and comprehended a long time ago,
 the names of the gods were learned, skateboarding lessons completed).
 In their poems, they proudly
 shed a few tears for us because we are so few, because no one
 cares about Szymborska on sale or other lonely
 books that have supplanted our poor biographies.
 The girl, counting the symbolic gravestones, climbs
 on each one of them – how unfortunate, an older woman,
 ready to leave, pulls her by the hand.

Unexpectedly (more real than the wind) the daughter of the gods of Olympus
 affected my heart; jasmine, which in Persian
 means the gift of God (for me, she is literally
 a jasmine broken by wind, which
 closes books and cools soups).

In their poems
 they raise the essential, the most important
 question, which fades
 the sky and all morals (they postulate
 with silly journalists' lips): where is that poetry?
 The child, sitting on a gravestone responds: right here.

And where is that cursed happiness, that we
 return to again and again in our childhoods?

Oh how I want, for her
 to read these lines, when she grows up.

AURORA

The *Aurora* was the ship of heroes
 when we lived in a story.

Kvepiantys testosteronu berniukai
 ją mėgdavo piešti, nors niekad nematė.
 Kai po parado iššaudavo tuščiais šoviniais,
 bėgdavo rinkti gilzių tarp kareiviškų antkapių.
 Rožiapirštė sparnuota deivė, šafrano spalvos drabužiais
 iš auksinių indų laistanti rasą. Mokykloje
 tikėjome kilnumu to šūvio, pradėjusio revoliuciją.

Vėliau nebeliko lopšių, ir žmonės
 sūpuoklėse supo savo mažus vaikus.
 Ganyti išleisdavo tik jiems suaugus.

Kol buvau embrionas
 svajodavau apie anapus
 neišsivysčiusiomis akimis
 matydavau vaizdinius rojaus.

Tie sapnai apie Dievą
 nenupasakojami, verčiantys
 patikėti jo nelogišku buvimu
 net pilvo ertmėj, kur ganėsi jos gyvuliai.

Filosofui žmogus rašydavo laiškus –
 nepritapėliai gyvena po vandeniu,
 o žodžiai yra silpni, per glebių raumenų,
 naminių mutantų kaulais.

Po vandeniu, po vandeniu
 kreiserių pilvuose, aukso induose vietoj žiedų,
 sutartinis žegnojimas ties tavo vartais.
 Nusidažėme plaukus žilai, kaip toji aktorė iš *Valandų*,
 vietoj pliušo arkos
 užrašiusi tau erškėtrožių krūmą
 su švelniai geliančiomis kamanėmis.

Dvylika vasarų ganiau savo gyvulius, o tik dabar
 išgirdau, kaip tigrų balsais
 susišaukia povai.

Boys smelling of testosterone
 liked drawing it, but they never saw it.
 After a parade, when blank bullets were fired,
 they ran to collect cartridges among the soldierly gravestones.
 A rose-fingered winged goddess, in saffron colored clothes,
 pours dew from golden cups. At school,
 we believed in the honor of the shot that started the revolution.

Later, there were no more cradles, and people
 swung their small children in swings.
 They let them out to tend to animals only when they were older.

While I was an embryo
 I would dream about the other side,
 with undeveloped eyes
 I would see images of paradise.

Those dreams about God
 indescribable, making me
 believe in his illogical existence
 even in the stomach's cavity, where her animals grazed.

Someone wrote letters to the philosopher –
 misfits live underwater,
 but words are weak, flabby muscles,
 the bones of domesticated mutants.

Underwater, underwater
 in the stomachs of cruisers, in golden cups instead of rings,
 simultaneous signs of the cross at your gates.
 We dyed our hair grey, like that actress from the *The Hours*,
 instead of a plush arch
 she bequeathed a rosehip bush
 with gently stinging bumblebees.

For twelve summers, I herded my animals, and only now
 have I noticed how peacocks call to each other
 in the voices of tigers.

Foto: Vladas Brazilūnas

Rimantas Kmita

LIETUVA

Rimantas Kmita (g. 1977 Šiauliuose) – poetas, literatūros kritikas ir tyrinėtojas, studijavo Klaipėdos, Vilniaus, Greifswaldo universitetuose. Yra išleidęs tris poezijos rinkinius: *Nekalto prasidėjimo* (1999, Z. Gėlės-Gaidamavičiaus premija už geriausią metų poezijos debiutą), *Upės matavimas* (2002), *Švelniai tariant* (2009). Eilėraščiai versti į lenkų, rusų, čekų, vokiečių kalbas. 2009 m. išleido monografiją *Ištrūkimas iš fabriko: poezijos modernėjimas XX amžiaus 7–9 dešimtmečiais* apie moderniąją lietuvių poeziją sovietmečiu. Dėsto Vilniaus ir Klaipėdos universitetuose įvairius lietuvių literatūros kursus, dirba Lietuvių literatūros ir tautosakos institute Vilniuje. El. paštas: rimantas_kmita@yahoo.com

*

kaip rašė Šlaitas –
eilės turi būti
siūbuojanti širdis, o
ne forma
(tą vakarą jis buvo geriausias
poetas),
dabar ir aš vis daugiau
jaučiu siūbuojančią širdį,
jaučiu iki baugulio
kaip vaikystės supynę
po beržu
prabundu kasnakt, kai ji
nebeatvaro kraujo iki
pirštų galų,

Rimantas Kmita

LITHUANIA

Rimantas Kmita (b. 1977 in Šiauliai), poet and literary critic and researcher, studied at universities in Klaipėda and Vilnius, Lithuania and Greifswald, Germany. He has published three poetry collections: *Nekalto prasidėjimo* (*Immaculate Conception*, 1999), which was awarded the Zigmąs Gėlė-Gaidamavičius prize for the year's best poetic debut, *Upės matavimas* (*Measuring the River*, 2002), and *Švelniai tariant* (*Softly Spoken*, 2009). His poetry has been translated into Polish, Russian, Czech, and German. In 2009, he published a work about modern Lithuanian poetry during the Soviet period entitled *Ištrūkimas iš fabriko: poezijos modernėjimas XX amžiaus 7-9 dešimtmečiais* (*Escape from the Factory: The Modernization of Poetry 1960–1990*). Currently, Kmita teaches various courses on Lithuanian literature at Vilnius and Klaipėda. E-mail: rimantas_kmita@yahoo.com

*

as Šlaitas once wrote –
the lines should be a
swaying heart, not
merely a form
(that evening he was the best
of poets),
now I too feel the swaying
heart ever more strongly,
feel it like the edge of fear
in my childhood swing
on the birch tree
I wake each night, when the heart
no longer drives blood
as far as the finger tips,

kai nebegaliu žaist
 iki pergalės,
 kai padauginu, ir, atrodo,
 nutrūks, o niekas manęs nenori
 išleisti namo
 (niekas nenori manęs išleisti namo)
 siūbuojančia širdimi
 eičiau tamsiomis gatvėmis
 kirsčiau kampus –
 per apleistas pievas,
 per balas ir kurmiaraisius
 eičiau,
 per stadionus, paverstus šunų
 vedžiojimo aikštelėmis,
 užėjau neseniai vieną,
 vis nedingsta iš akių
 tas vaizdas:
 žolė sulig juosmeniu,
 ant futbolo vartų –
 skalbinių vėliavos

PO SPINDINČIU KUPOLU

sėdi ji
 kasoje
 vos laikosi
 dešimt minučių iki vidurnakčio
 išsunkta iki paskutinio
 vos kvėpuojanti,
 nematau, kaip ji kvėpuoja
 ir atrodo, kad ji nekvėpuoja
 ir man šmėsteli, man pasirodo,
 kad jai iš burnos per smakrą teka kraujo srovelė,

when I can't play games
 long enough to win,
 when I overdo it drinking, and, it seems,
 the heart will break loose, and no one wants
 to let me go home
 (no one wants to let me go home)
 with a swaying heart
 I'd walk dusky streets
 take shortcuts –
 across abandoned fields
 through bogs and molehills
 I'd go,
 through stadiums, transformed
 into dog parks,
 I came across one recently,
 the image still lingers
 in front of my eyes:
 waist-high grass,
 and on the soccer goals –
 flags of laundry

BENEATH THE SHINING DOME

sits she
 at the checkout register
 barely holding herself together
 ten minutes till midnight
 squeezed out to the last
 hardly breathing,
 I don't see, how she's breathing
 and it appears, that she's not breathing
 and I seem to glimpse
 blood trickle from her mouth down the chin.

tik vis dar kažkaip iš inercijos
ji sėdi kasoje

*man taip pasirodo gal vien todėl
kad vakar paveikslų galerijoje ilgai stovėjau
prie paveikslo su šv. steponu, kuriam
iš pakaušio varvėjo kraujas ir jis stovėjo visiškai ramiai veidu
su biblija ir akmeniu ant jos*

o aš dedu ant juostos
dedu ir matau kaip tolsta
lyg neštų visa tai upė
dantų pastą
naminio faršo pakuotę
multivitaminų sultis
dvd diskų rinkinį
ledus su karamele
dvi plyteles šokolado
degtinės butelį
televizijos programą kitai savaitei
ryžius
grikius
makaronus
tris raudonąsias paprikas
kramtomąją gumą
500 g. kumpio
mineralinio vandens butelį
tepamą sūrį su pievagrybiais
vieną pakelį varškės su razinomis
ir vieną pakelį varškės su vyšniomis
nukainuotą žieminę kepurę
ir sportinius marškinėlius – taip pat žemesne kaina
naminės mišrainės 300 gramų
pusės litro stiklainį alyvuogių

and yet somehow from inertia
she sits at the checkout register

*perhaps it only seems like this to me because
yesterday at the art gallery I stood a long time
in front of a painting with saint stephen in which
blood dribbled from the back of the head and he stood
completely calm faced with a bible and a stone placed on it*

and I place things on the conveyor belt
place them and watch them recede
as if swept away by a river
tooth paste
a package of homemade stuffing
multivitamin juice
a collection of dvd discs
ice cream with caramel
two chocolate bars
a bottle of whisky
a tv guide for the coming week
rice
buckwheat
noodles
three red peppers
chewing gum
500 g of ham
a bottle of mineral water
champignon cheese spread
one packet of cottage cheese with raisins
and one package of cottage cheese with cherries
a winter hat at a discount
and a tee shirt – also at a discounted price
300 grams of homemade salad
a half-liter jar of olives

šešių butelių alaus pakuotę
 prieskonių mišinį
 butelį aliejaus
 40 W lemputę
 skardinę riešutų
 servetėles kompiuterio monitoriui valyti
 bei rusišką detektyvą
 kaip visada apie ilgas žmogžudžio ir meilės paieškas

 atrodo, kad nežiūri ji nei į prekes, nei į kasos ekraną,
 nei juo labiau į mane
 kad jos žvilgsnis sminga kažkur kiaurai
 ji tik liečia rankomis viską, ką aš dedu
 ir taip kažkaip tarsi jos čia jau nebūtų ir lyg ne jos tos rankos
 ji paima iš manęs pinigus
 ir duoda man gražą
 dešimt minučių, ne, jau turbūt vos kokios trys
 iki vidurnakčio
 ir mes išsiskiriame

ir aš taip pat nežinau, kodėl pasaulis ir žmogus, ir visa tai

 ir aš prisiminiau vieną poetę
 ir pokalbį su ja
 kai ji man pasakojo
 ji pasakojo ir pasakojo ir liepė klausytis
 tokios labai gilios gilios muzikos
 gal iš vidurio azijos
 sako labai skausmingai dainuoja
 savo dainas jie
 ar ne faina, ką, sako ji
 taip eina per širdį
 man tai labai patinka
 nesmanatsibodojautasgyvenimas

a six pack of beer
 a mix of spices
 a bottle of oil
 a 40 W light bulb
 a can of nuts
 wipes to clean a computer monitor
 also a Russian detective novel
 as always about long searches of murder and love

 it seems, that she doesn't look at the merchandise,
 nor the checkout screen, and even less at me
 that look of hers penetrates clear through somewhere
 she just touches everything I place down with her hands
 and so somehow it's as if she's no longer here and as if those
 hands aren't hers

 she takes money from me
 and gives me the change
 ten minutes, no, now probably just about three
 until midnight
 and we separate

and I also don't get, why the world and man, and all this

 and I remember one poet
 and a conversation with her
 when she told me
 she kept telling and telling me and told me to listen
 such very deep deep music
 maybe from middle asia
 it's said they sing their songs
 very tenderly
 it's cool, isn't it, says she
 they pierce the heart
 I like them very much

man nebeįdomu
buitisšeima,
supranti,
o čia,
taigi čia viskas,
taigi ten nieko

suprantu, sakiau tada, ir man darėsi vis baisiau
ir dar baisiau dabar
per patį vidurnaktį
prie supermarketo
laukiant taksi
ir galvojant
kaip ji
ta kasininkė
tvarkosi darbo vietą
ir kaip ji keliaus namo
su kraujo srovele iš burnos
kažkada labai vėlai
(aš jau turbūt miegosiu)
ir aš neįsivaizduoju
kaip ir kada ji grįš
tikrai jos nelauks joks taksi
o gyvena ji greičiausiai toli
labai toli
nuo čia

because i already got bored with that life
I'm not interested in
family trite,
you know,
but here,
so obvious that everything's here
so obvious nothing's there

I understand, I said then, and I became scared
and even more scared now
right at midnight
by the supermarket
waiting for a taxi
and thinking about
how she
that cashier
runs her workstation
and how she'll go home
with a blood trickle from her mouth
sometime very late
(I'll probably be sleeping)
and I can't imagine
how and when she'll return
no taxi will wait for her for sure
and she probably lives far away
very far away
from here

TRANSLATED BY JOSPEH GRIKIS AND
DAIVA LITVINSKAITĖ — JFGRIKIS@MSN.COM; LDAIVA@YAHOO.COM

Gorazd *Kocijančič*
SLOVENIA

Gorazd Kocijančič was born in 1964. Philosopher, poet, translator and editor, winner of the Rožanc Prize for the best book of essays in 2005 and of Sovre Prize for his complete translation of Plato in Slovene. He participated in the last translation of the Bible into Slovene. In 2004, he was declared the person of the year by the main Slovene newspaper *Delo*. He published three books of poetry: *Tvoja imena* (*Your names*, 2000), *Trideset stopnic in naju ni* (*Thirty steps and we are gone*, 2005) and *Certamen spirituale* (2008). Several of his works have been translated into English, Czech, Serbian, Italian and Russian. E-mail: gorazd.kocijancic@nuk.uni-lj.si

BIVAJOČI I, II

Pesem -
ko
se
po meni
imenuješ.

Iz niča
izplava Tvoje ime,
kot delfin
iz morja,
sivomodrega,
tujega.

*

Vse,
kar bilo je dobro,
si bil Ti.
In še ko Te ni,

Gorazd *Kocijančič*
SLOVENIJA

Gorazdas Kocijančičius gimė 1964 metais. Filosofas, poetas, vertėjas ir redaktorius. 2005 metais pelnė Rožanco apdovanojimą už geriausią esė rinkinį. Už Platono veikalų vertimus į slovenų kalbą gavo Sovre apdovanojimą. Prisidėjo prie naujausio Biblijos vetimo į slovenų kalbą. 2004 metais pagrindinis Slovėnijos dienraštis *Delo* paskelbė jį Metų žmogumi. Jis išleido tris poezijos knygas: *Tvoja imena* (*Tavo vardai*, 2000), *Trideset stopnic in naju ni* (*Dar trisdešimt žingsnių ir pražūsime*, 2005) ir *Certamen spirituale* (2008). Jo kūryba buvo versta į anglų, čekų, serbų, italų ir rusų kalbas. El. paštas: gorazd.kocijančič@nuk.uni-lj.si

EGZISTUOJANTIS I, II

Eilėraštis –
kai
vadinies
mano
vardu.

Iš nieko
išnyra Tavo vardas
lyg delfinas
iš jūros,
melsvai pilkos,
atšiaurios.

*

Visa,
kas buvo gėris,
buvai Tu.
Ir kai Tavęs dar nėra,

kot nič
zasije Tvoje poslednje Ime,
kot delfin
iz morja,
temnomodrega,
kot senca neskončnega.

Iz zbirke *Tvoja imena* (2000)

KLIC

tako je bilo čudno
netukajšnje
ne hladno ne toplo
da kaos ni vedel kaj bi
in je kar strmel

bil je čas
ko smo si še brisali čela
z mokrim listjem
in se oblačili v oblake
bil je čas
ko smo se talili drug v drugega
in iz prelomljenih kosti brali usodo
ne da bi verjeli vanjo
bil je čas brez doma
v katerem je bila odeja
noč in neznana ženska

potem smo slišali klic

na začetku je bil klic

kadilo je dišalo po njem
kako različni so vonji
tudi po timijanu diši
kar je pred nebom

kaip nebūtis
suspindi Tavo paskutinis Vardas
lyg delfinas
jūroje,
melsvai pilkoj,
it šešėlis begalinėj.

Iš rinkinio *Tavo vardai* (2000)

ŠŪKSMAS

taip keista buvo
neįprasta visai
ne šalta ne šilta
kad net chaosas neišmanė ko imtis
ir tiesiog spoksojo

buvo metas
kai dar šluostėmės kaktą
lapais drėgnais
ir vilkomės debesis
buvo metas
kai tirpome vienas į kitą
ir iš perlaužtų kaulų skaitėm likimą
juo netikėdami
buvo metas be būsto
kuriame štai apklotas
naktis ir nepažįstama moteris

paskui išgirdome šūkumą

pradžioje buvo šūkšmas

juo dvelkė smilkytuvas
kokie skirtingi kvapai
čiobreliais pakvimpa tai
kas stoja prieš dangų

in zemljo
in spremeni srce

klic pred vsem

rekli so
pustite
da bo ta vonj v
vaših besedah
in dejanjih
a preveč gozda je bilo v nas
preveč divjine

ko pa smo sami slišali klic
smo legli na zemljo
izdali vse svoje
umrli smo
se rodili

in ga pozabili

Sholion: *klic je blagoslov trme posvetitev upora čestitka
izgnanstvu pravijo da ob njem spregledaš a te v resnici
zaslepi da ne vidiš nevarnosti in hodiš predrzno klic je stvar
bojevnikov a zakaj množina zakaj ni stvar enega to je blazna
skrivnost zlitja*

strašno je gledati v oči tovarišem
iz njih sije bel užitek
ki so ga sejali njihovi dedje
in ga bodo želi njihovi sinovi

a klic je prišel od drugod

blaženo je gledati zvezde
kot zaledenele iskre so
in poslušati šumenje dreves
obsojenih na vnebohod
kako celo noč molijo

ir žemę
ir pakeičia širdį

šūksmas pirmiau už viską

jie tarė
leiskite
tam kvapui sklisti
jūsų žodžiuose
ir veiksmuose
tačiau mumyse stipriai išisaknijus giria
ir tyrлаukiai

o kai patys išgirdome šūksmą
mes sugulėm ant žemės
išdavėm visus saviškius
mirėm
gimėm

ir užmiršom jį

Scholiija: *šūksmas yra atkaklumo palaiminimas pasipriešinimo
pašventinimas pasveikinimas ištrėmimui sakoma jog per jį tampa
nepastabus o iš tikrųjų jis tave apakina kad nepamatytum pavojaus
ir laikytumeisi įžūliai šūksmas yra kariautojų reikalas bet kodėl
daugiskaita o ne vieno reikalas tai beprotiška susiliejo paslaptis*

baugu žvelgti į akis bičiuliams
jos spinduliuoja baltą malonumą
kurį sėjo jų bočiai
ir pjaus jų sūnūs

o šūksmas atsklido iš kitur

tikra palaima stebėt žvaigždes
jos kaip suledėjusios kibirkštys
ir klausytis ošimo medžių
pasmerktų Žengimui į dangų
kaip kiaurą naktį meldžias

dvignjenih rok
kot v nemi bolečini

a klic je prišel od drugod

lepo je biti
kako noč brez ženske
da ti trave zrak in lubje
postanejo telo
mehko bolj od svile
in jih vonjaš gneteš in motriš
kot prvič dotaknjeno drgetajočo
belo kožo speto v želji

a klic je prišel od drugod

božansko je sanjati
o nikoli videnih deželah
ki so tako opojne
da na licu tovarišev
pred smrtjo
postanejo krč krika
ali tuj nasmeh

a klic je prišel od drugod

*Sholion: vsi ki so našli primero za lepoto in blaženost
in strašnost in božanskost so izginili brez sledu kar se samo zdi
žalostno*

pridite plašni otroci
je rekla mati
da vam zapojem pesem
da vam povem zgodbo
pesem
ki je rodila
prihajanje

iškėlę rankas
lyg nebyliam skausme

o šūksmas atsklido iš kitur

gera kokią
naktį praleisti be moters
kai žolė oras ir luobas
virsta kūnu
minkštesniu ir už šilką
o tu juos uodi gniauži ir stebi
lyg pirmąsyk lyti virpančią
baltą odą įsitempusią potrošky

o šūksmas atsklido iš kitur

dieviška svajoti
apie niekada neregėtus kraštus
kurie yra tokie svaigūs
jog prieš mirtį
ant bičiulių veidų
virsta klyksmo traukuliu
arba svetimu šypsniu

o šūksmas atsklido iš kitur

*Scholija: visi kas atrado palyginimą grožiui ir palaimai
kraupui ir dieviškumui be pėdsakų pranyko tai tik atrodo
graudu*

eikšėnkit baikštūs vaikai
tarė motina
sudainuosiu jums dainą
papasakosiu istoriją
dainą
kuri pagimdė
atėjimą

in zgodbo
ki je rodila
verjetje

ko vas bom hranila
z besedami
vas bom hranila
s svojo krvjo

Sholion: *pesem o skupnosti pred katero ne moreš ubežati
preden sem se prebudil sem mislil da vsi naši spijo zdaj vidim
da že prežijo na straži da se tiho pomenkujejo nisem sam zdaj
vidim nisem sam*

Kot eden smo
ko se bojujemo
in prepoznavamo
po vonjih in dotikih
po nasmehih in solzah
ko se darujemo
za drugega in skupno stvar

a v temi
ko ni sovražnikov
in pokajo vejice
ko živali hodijo k potoku
se pri sebi vsak sprašuje

ali sem slišal isto

Sholion: *hotel sem povedati nekaj nasprotnega to da nekako
vemo da smo slišali isto morda ravno tedaj ko se to sprašujemo a
spet nisem prepričan morda pa je to pesem o obojem in o samoti
pred katero te ne reši nič*

Iz zbirke *Certamen pirituale* (2008)

ir istorijo
kuri pagimdė
tikėjimą

maitindama jus
žodžiais
maitinsiu
savo krauju

Scholija: *daina apie bendrystę kurios negali išvengti prieš
nubusdamas maniau jog visi mūsųškiei miega dabar matau kad
jau budi sargyboj kad tykiai šnekučiuojas nesu vienas dabar
matau nesu vienas*

Mes esame kaip vienas
kai kovojame
ir atpažįstame viens kitą
pagal kvapus ir lytėdami
pagal šypsenas ir ašaras
kai aukojamės
dėl kito ir bendro reikalo

o tamsoje
kai nėra priešų
ir traška šakos
kai gyvuliai sueina prie šaltinio
kiekvienas savęs klausia

ar išgirdau tą patį

Scholija: *norėjau pasakyti kažką priešinga tačiau žinome
kad išgirdome tą patį galbūt būtent tada kai savęs apie tai
klausiamo bet vėlgi nesu tikras galbūt tai eilėraštis apie abu
šiuos dalykus ir vienatvę nuo kurios tavęs niekas neišvaduoja*

Iš rinkinio *Certamen Spirituale* (2008)

Marcin Kurek

POLAND

Marcin Kurek (born 1970) is a Polish poet, translator and literary critic. He completed his studies in Spanish philology. Currently he teaches courses on Latin American literature at the University of Wrocław. He made his debut with his poetry booklet *Monolog wieczorny* (*Evening Monologue*) (1997). He has published three books of translated poetry and won an award from the journal of translated literature, *Literatura na Świecie*, for his translation of Joan Brossa's *62 poems* (2006). He also received the Kościelski Award for his poem *Oleander* (2010). Currently he resides in Wrocław. E-mail: jusmar@uni.wroc.pl

OLEANDER (FRAGMENT)

Czy to nie szaleństwo wierzyć w istnienie
 świata przed naszym urodzeniem?
Skoro żyjące wciąż doprasza się o słowo,
 a kształty chmur i liści, światło
wśród gałęzi w czerwcu już nigdy
 się nie zdarzą? Ci, których mógłbyś
zapytać, nie mają pamięci, więc istnieją
 jedynie w pamięci, a ich imiona
to zwykłe fale oddechu, gasnąca frekwencja
 w odmętach powietrza.
Jest koniec grudnia. Numerologia nie daje ci pisać
 i masz ochotę się przejść. W mieście
ani odrobiny śniegu: lekki mróz i najkrótszy
 zenit. Promienie słońca wydobywają się
spod ziemi i rozświetlają zielony krzak bukszpanu
 (latem nie znosisz jego zapachu).
Biało-czarny kot przeciska się przez ogrodzenie
 i natychmiast znika w cieniu. Światło

Marcin Kurek

LENKIJJA

Marcinas Kurekas (g. 1970) – lenkų poetas, vertėjas, literatūros kritikas. Baigė ispanų filologijos studijas, Vroclavo universitete dėsto Lotynų Amerikos literatūrą. Debiutavo poezijos lanku *Monolog wieczorny* (*Vakaro monologas*, 1997). Išleido tris poezijos vertimų knygas, už Joano Brossos *62 eilėraščių* vertimą (2006) apdovanotas verstinės literatūros mėnraščio *Literatura na Świecie* premija. Už poemą *Oleander* (*Oleandras*, 2010) pelnė Kościelskių fondo premiją. Gyvena Vroclave. El. paštas: jusmar@uni.wroc.pl

OLEANDRAS (IŠTRAUKA)

Argi ne beprotybė tikėti egzistavus
 pasaulį dar prieš mums užgimstant?
Jei tai, kas gyva, vis dar prašosi žodžio,
 o debesų ir lapų formos, šviesa
pro šakas birželių jau niekad
 nebenutiks? Tie, kurių galėtum
paklausti, neturi atminties, tad egzistuoja
 vien atmintyje, o jų vardai –
tai paprasčiausios kvėpavimo bangos, gęstantis dažnis
 oro verpetuose.
Baigiasi gruodis. Numerologija neleidžia tau rašyti
 ir norisi eiti pasivaikščioti. Mieste
nė kruopelytės sniego: švelniai šąla ir trumpiausias
 zenitas. Saulės spinduliai prasiskverbia
iš po žemės ir nušviečia žalią buksmedžio krūmą
 (vasarą tu negali pakęsti jo kvapo).
Juodmargis katinas pralenda pro tvorą
 ir čia pat pradingsta šešėlyje. Švelni

miękkie jak gąbka ogrzewa korę grabów
 i zamienia ją w tygrysią skórę.
 Kwadrans później po drugiej stronie parku,
 dokładnie na wprost kamienicy,
 w której Tadeusz Różewicz mieszkał
 przez trzydzieści lat i napisał swoje
 najlepsze wiersze, stajesz nagle oniemiały,
 widząc srokę uwięzioną w klatce
 przytwierdzonej z zewnątrz do okna. I kto dostanie
 na spodeczku, a kto odejdzie głodny?
Prawidła gramatyki i okrawki wspomnień.
 Mieszkanie wynajęte
 piętnaście lat temu na szczycie Albayzín:
 dwa pokoje i taras z nierealnym widokiem,
 ośnieżony masyw, zamek w kolorze piasku.
 Po dwóch dniach na sąsiednim balkonie
 pojawił się Hans Vlek, wielbiciel Charliego
 Parkera (*a imię tej gwiazdy jest Absynt*),
 obłąkany poeta, który po przejściu
 na czyste malarstwo wiódł tamtą wiosną
 niewiarygodny żywot na koszt królowej
 i marszanda z Haarlemu. Pamiętasz,
 błękitne płótno przecięte falującym maźnięciem:
Granica między Afryką i Ameryką.
 Po tygodniu wziął cię za biesa — „Ach, polska
 inteligencja zna francuski,
 więc jeśli mówisz prawdę, to rozumiesz” —
 a potem przepytował z preludium
 cis-moll (dość nieoczekiwane uwiarygodnił cię
 zielony banknot z Chopinem o urodzie
 topielca). Po kilku miesiącach Holendra odesłano
 do domu, zaraz po tym, jak zatopił mieszkanie
 w mydlinach, a przez okno wyrzucił pogruchotane meble.
 Ostatni obraz jak ze snu. Szczupły mężczyzna

lyg kempinė šviesa šildo skroblių žievę
 ir paverčia ją tigro kailiu.
 Po penkiolikos minučių kitoje parko pusėje,
 prieš pat mūrinį namą,
 kuriame Tadeuszas Różewiczius gyveno
 trisdešimt metų ir parašė
 geriausiai eilėraščius, staiga netekęs žado
 sustoji, išvydęs šarką, įkalintą iš lauko
 prie lango prikabintame narvelyje. Kas gaus
 dubenėlyje, o kas alkanas trauksis šalin?
Gramatikos taisyklės ir prisiminimų nuotrupos.
 Butas išsinuomotas prieš
 penkiolika metų Albayzino viršūnėje,
 du kambariai ir terasa, neįtikėtinas vaizdas,
 snieguotas masyvas, smėlio spalvos pilis.
 Po dviejų dienų į gretimą balkoną
 išėjo Hansas Vlekas, Charlio Parkerio
 gerbėjas (*žvaigždės vardas yra Absentas*),
 pamišęs poetas, kuris griebėsis
 gryniosios tapybos tą pavasarį gyveno
 nuostabų gyvenimą iš karalienės ir Harlemo
 prekiautojo paveikslais kišenės. Pameni
 žydą drobę, perskirtą banguojančio potėpio:
Riba tarp Afrikos ir Amerikos.
 Po savaitės palaikė tave demonu – „Ak, juk lenkų
 inteligentai moka prancūziškai,
 tad jei nemeluoja, supasi“ –
 o paskui egzaminavo iš preludio
 cis-moll (gana nelauktai už tave laidavo
 žalias banknotas su Chopenu skenduolio
 povyza). Po kelių mėnesių olandą išsiuntė
 namo, netrukus po to, kai užtvindė butą
 pamuilėmis, o pro langą išmėtė sulaužytus baldus.
 Paskutinis vaizdinys lyg iš sapno. Liesas vyras

w prochowcu i kapeluszu wykrzykuje coś bezgłośnie
 i ciska w powietrze wachlarze kartek
 zapisanych czarnym flamastrem, a słowa
 zdają się dobiegać spod podszewki:
 ach, cała ta zepsuta młodzież, której saksofon
 kojarzy się wyłącznie z seksem,
it's insane and disgusting, ale wy Polacy
 to co innego (z mieszkania dobiegają pierwsze
 dźwięki *I'll Remember April*); proszę dać mi
 ten banknot, o tak, ja znam Łazienki
 byłem tam wczoraj we śnie; *diablo polaco*,
 znasz tę melodię? napisał ją najcudowniejszy
 anioł, jakiego nosiła ta przeklęta ziemia; co to jest
 EPFSK? Europejska Partia Futbolu,
 Seksu i Kazirodu, głosujcie na listę numer 9;
 lubi pan różowe wino? ja miesza białe
 z czerwonym i skutek jest ten sam; *it's insane*;
 czego szukasz gringo? dam ci do kolekcji
 dagerotyp najzdolniejszego z polskich inżynierów:
 doktor Kwadalki z Warszawy to wynalazca
 czystego złota; piwo Kwadalki-Beer, wypijmy
 za wszystkich nędzarzy świata, to lepsze niż
 coca z kainą albo colą, *it's insane*, jak mawiała bardzo
 święta Klara; och, wy młodzi myślicie pewnie,
 że to smutne (znów Miles Davies, tym razem
 z jakiegoś filmu): Paryż wiosną,
 kwitnące drzewa, latarnie, mokry bruk o trzeciej
 nad ranem, a pod brukiem plaża!
 Bo co ty wiesz, fotografie? *Wspomnienie*
to nie pamięć i właśnie wspomnienia
trzeba wykorzystać, by pamięć stała się czysta.
 Miecz, który ojciec wykopał
 na obozie archeologów, skamieniały kiel
 mamuta, Jezus na błękitnej

su apsiaustu ir skrybėle kažką be garso šaukia
 ir mėtė į orą pluoštus lapelių,
 prirašytų juodu flomasteriu, o žodžiai,
 atrodytų, sklinda iš po pamušalo:
 ak, visas tas pagedęs jaunimas, kuriam
 saksofonas asocijuojasi vien su seksu,
it's insane and disgusting, tačiau jūs, lenkai,
 kas kita (iš buto atsklinda pirmieji
I'll Remember April garsai); prašau man parodyti
 tą banknotą, o taip, atpažįstu Łazienkas,
 buvau ten vakar per sapną; *diablo polaco*,
 ar pažįsti šią melodią? ją parašė nuostabiasias
 angelas, kokį tik yra nešiojusi ši prakeikta žemė, kas yra
 EPFSK? Europos futbolo, sekso ir
 kraujomaišos partija, balsuokite už devintą sąrašą;
 ar mėgstate rausvąjį vyną? Aš maišau baltąjį
 su raudonuoju ir išėina tas pats; *it's insane*;
 ko ieškai, gringe? padovanosiu tau kolekcijai
 gabiausio lenkų inžinieriaus dagerotipą:
 daktaras Kwadalkis iš Varšuvos – gryno
 aukso išradėjas; *Kwadalki-Beer* alus, išgerkime
 už visus pasaulio vargetas, tai geriau nei
 koka su kainu ar su kola, *it's insane*, sakydavo be galo
 šventa Klara; ak, jūs, jaunimas, tikriausiai manote,
 kad tai liūdna (vėl Milesas Daviesas, šįsyk
 iš kažkokio filmo): Paryžius pavasarį,
 žydi medžiai, žibintai, šlapias grindinys trečią
 nakties, o po grindiniu paplūdimys!
 Juk ką tu išmanai, fotografe? *Prisiminimas*
nėra atmintis, ir būtent prisiminimus
reikia išrauti su šaknimis, kad atmintis taptų gryna.
 Kalavijas, tėvo iškastas
 archeologų stovykloje, suakmenėjusi
 mamuto iltis, Jėzus vaiskiai žydroje

ikonie, którego twarz pękła, gdy po latach
 wyschnięta deska rozpadła się na pół:
 muzeum twojego dzieciństwa.
 Ten strumień płynie bez przerwy
 i bez wytchnienia, przepływa obok,
 znikąd donikąd,
 wystarczy tylko wyciągnąć rękę
 jak przez okno samochodu.
 Wybijając mocno rytm ziemi, depcząc
 liście akacji, kamienie i błoto, zawsze błoto,
 idziesz wzdłuż nasypu w stronę Wysokiej
 i Ołtaszyna, przez działki, rowy i nieczynne
 zwrotnice, płosząc stado gawronów, które przetrząsa
 plastikowe worki wśród skorup telewizorów
 rozrzuconych w zagajniku. Tam po raz pierwszy
 objawił ci się *picus viridis*, cudowne
 zielone skrzydła, kiedy blade światło
 zwyczajnie było tam wszędzie,
 na polu i na pustym niebie.
 Dlaczego wyobrażenie wyczekiwanego
 miejsc i twarzy wymazuje się bezpowrotnie
 po spotkaniu z rzeczywistym?
 Góry, pagórki, pogórza. Włochy prawie zawsze
 kończą się albo zaczynają tunelem.
 Godzinę od granicy szeroko rozlane
 czarne światło nad Golfo di Genova,
 tunel, fale, tunel, dwa promy (Tunis,
 Casablanca, Tanger) oświetlone
 girlandami żarówek bez holowników mijają się
 u wyjścia w morze. W głębinie srebrne
 okonie umykają przed pogonią mieczników.
 Z tyłu zostaje Mar Ligure
 i wyniosłe miasto, jak mówi Petrarka,
 w nim *sopraelevata* niczym piekielny

ikonoje, jo veidas įtrūko, kai daugybę
 metų džiūvusi lenta skilo pusiau –
 tavo vaikystės muziejus.
 Ten upelis teka be atvangos
 ir be atokvėpio, sruvena pro šalį
 iš niekur į niekur,
 vos ranką ištiesus
 lyg pro automobilio langą.
 Tvirtai mušdamas žemės ritmą, trypdamas
 akacijų lapus, akmenis ir purvą, visuomet purvą,
 eini palei pylimą Vysokos ir Oltašyno
 link, pro sodus, griovius ir neveikiančius
 iešmus, išbaidydamas pulkelį kovų, kapsčiusių
 plastikinius maišus tarp miškelyje suverstų
 televizorių duženų. Ten pirmą kartą
 tau apsireiškė *picus viridis*, nuostabūs
 žalsvi sparnai, kai blanki šviesa
 ten tiesiog švytėjo visur
 lauke ir tuščiam danguje.
 Kodėl lauktų vietų
 ir veidų vaizdiniai negrižtamai išsitrina
 susidūrę su tikrove?
 Kalnai, kalvelės, kalvynai. Italija beveik visada
 baigiasi arba prasideda tuneliu.
 Valandą važiavus nuo sienos plačiai išsilieja
 juoda šviesa virš Golfo di Genova,
 tunelis, bangos, tunelis, du keltai (Tunisas,
 Kasablanka, Tanžeras), nušviesti
 lempučių girliandų, be buksyrų prasilenkia
 ties jūros sąsmauka. Gelmėje sidabriniai
 ešeriai sprunka nuo besivejančių kardžuvių.
 Už nugaros lieka Mar Ligure
 ir išdidus miestas, pasak Petrarco,
 jame – *sopraelevata* lyg pragaro

roller coaster. Przed nami Via Aemilia,
 kręta przeprawa przez góry,
 a później świt nad doliną Padu: wezbrane
 wełny toczą się po seledynowych
 łąkach, które w ten sposób parują w ciszy
 tylko wtedy i już nigdy potem.
 Cremona to dla mnie niemieckie skrzypce,
 które Janek kupił w latach pięćdziesiątych,
 myśląc, że inwestuje w przeszłość (*Guarnerius*
fecit 1752), ale co zrobić z takim
 nadmiarem Włoch? Lombardia, Veneto
 i nagle krajobraz, który zdawał się martwy
 jak ostatnia z Capulettich albo bezgłowy
 biust konsula, ożywa, kiedy światło
 wlewa się w tężące kształty.
 Topole i spłowiełe trawy wśród wzgórz,
 na północy stalowe oczy jezior, wyżej
 szerokie wąwozy Trentino
 — ile literatury, ile złudzeń!
 A wcześniej za plecami
 jeszcze widmo, do którego tylu lgnęło
 jak do ojczyzny szukanej pod skórą,
 w kanałach, pod farbą, która odchodzi
 z mokrych ścian jak łuski z wielkiego
 śniętego karpia. *Jaszczurka migocąca wśród*
bluszczów i cierni przywiodła mnie
do ciebie na wyspę umarłych; ale co tu robisz
 pod wodą, przyjmując owacje krewetek,
 i co jeśli każdy dotyk jest ostatni jak oddech
 albo blask w źrenicy Wybranej?
 Bogowie płyną w lazurowym powietrzu,
 bębny właśnie wyznaczają twój puls,
 a staccato wbija się w światłowód horyzontu.
 Może wcale cię tu nie ma, bo dawno

amerikietiški kalneliai. Priešais mus
 Via Aemilia, stati kalnų perėja,
 o vėliau aušra virš Po slėnio: sukilusios
 vilnys ritasi per salotines
 pievas, ir jos šitaip tyloje garuoja
 tik tąsyk ir jau niekad daugiau.
 Kremona man – vokiškas smuikas,
 kurį Janekas nusipirko šeštame dešimtmetyje,
 manydamas investuojąs į praeitį (*Guarnerius*
fecit 1752), bet kur pasislėpti nuo tokio
 Italijos pertekliaus? Lombardia, Venetas
 ir staiga kraštovaizdis, atrodęs negyvas
 lyg paskutinioji Capuletti arba begalvis
 konsulo biustas, atgyja, šviesai
 liejantis į stingstančias formas.
 Tarp kalvų tuopos ir pageltusios žolės,
 šiaurėje plieninės ežerų akys, aukščiau
 platūs Trentino tarpekliai
 – kiek literatūros, kiek iliuzijų!
 O dar pirma iš už nugaros
 ir pamėklė, į kurią kabinosi tokia daugybė
 lyg į tėvynę, ieškomą po oda,
 kanaluose, po dažais, besilupančiais
 nuo drėgnų sienų lyg žvynai nuo didžiulio
 nusibaigusio karpio. *Driežiukas mirgėjęs tarp*
gebenių ir erškėčių mane atvedė
pas tave į mirusiųjų salą, bet ką čia veiki
 po vandeniui, pelnydamas krevečių plojimus,
 ir ką, jei kiekvienas prisilietimas yra paskutinis lyg atodūsis
 arba Išrinktosios akių spindesys?
 Dievai plaukia oro žydrinėje,
 būgnai dabar žymi tavo pulsą,
 o staccato smenga į horizonto šviesolaidį.
 Gal visai čia tavęs nėra, nes seniai nuplaukei

odpłynąłeś pod dnem San Michele, a twoje ciało
wyłowiono gdzieś w ciemnym ujściu
rzeki, w innych morzach?

*Piękny kraj słonecznej Italii, tej kolebki
kultury i sztuki, ściga wielkie rzesze
zwiedzających z całego świata.*

Przepraszam, ile kosztuje słowo do Polski?

*Większość hoteli posiada swe
własne karetki i omnibusy. W drugorzędnych
można się rozmówić po francusku*

i angielsku. Europa w sierpniu

ma jeden smak. Sól
na wszystkich ustach. Szesnaście lat
wcześniej ledwie dorosły

z niedowierzaniem patrzysz na zielony

kilwater za promem z Santa

Croce na San Marco. A z włoskich

anegdot, zamiast tej o truciźnie

i sztylcie (Co trzymasz miły

w zaciśniętej dłoni?)

czemu nie inna, obojętna, w której

człowiek wraca zwyczajnie

nieprzekonany: „Byłeś w Rzymie?”.

„Byłem. Nic ciekawego, same ruiny”.

Przed Weroną droga skręca na północ,

promienie słońca wysnuwają się

zza wzgórz, samochody pędzą we wszystkich

kierunkach, a potem stają naraz

o świętej godzinie espresso. *Kawę należy*

zaparzać przez trzy minuty, dopiero wtedy

oddaje całość kofeiny. Latte, macchiato,

doppio. Łokcie i ramiona nad rzędami

białych talerzyków, głośnie śmiechy, dym.

Tego światła, które zachowam

w sobie, już nigdy nie utracę.

po San Mikelės dugnu, o tavo kūnas

išgriebtas kur nors tamsiose upės

žiotyse, kitose jūrose?

*Nuostabi šalis saulėtoji Italija, tas kultūros
ir meno lopšys, sutraukia didžiules lankytojų
minias iš viso pasaulio.*

Atsiprašau, kiek kainuoja žodis į Lenkiją?

*Dauguma viešbučių turi savo
karietas ir omnibusus. Antrarušiuose
susikalbėsi prancūziškai*

ir angliškai. Europa rugpjūtį

vieno skonio. Druska

visų burnose. Prieš šešiolika

metų vos užaugęs

netikėdamas žvelgei į žalią

kilvaterį paskui keltą iš Santa

Kročės į San Marką. O iš itališkų

anekdotų, vietoje to apie nuodus

ir durklą (*Ką reiškia mano mylimojo rankoj*

Tas buteliukas?),

kodėl gi netiktų kitas, neutralus, kuriame

žmogus grįžta tiesiog

nesužadintas: „Buvai Romoje?“.

„Buvau. Nieko įdomaus, vien griuvėsiai“.

Prieš Veroną kelias suka į šiaurę,

saulės spinduliai sušvinta

iš už kalvų, automobiliai švilpia visomis

kryptimis, o paskui visi kartu sustoja

šventą espresso valandą. *Kavą reikia*

plikyti tris minutes, tik tada

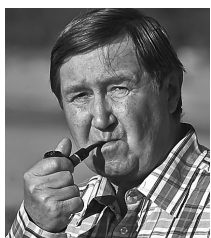
išskiria visą kofeiną. Latte, macchiato,

doppio. Alkūnės ir žastai virš baltų

lėkštučių eilių, garsus juokas, dūmai.

Tos šviesos, kurią išlaikysiu

savyje, jau niekad neprarasiu.

Andres *Langemets*

ESTONIA

Andres Langemets was born in 1948, in Rapla, Estonia. Estonian poet, critic, columnist, essayist. Attended University of Tartu (1975, Estonian language and literature, specializing on phonetics). Has held posts of an editor of the journal of *Keel ja Kirjandus* (*Language and Literature*, 1976–1987), a chief editor of the literary magazine *Looming* (1988–1997). Since 2001 is engaged as an editor of the journal on history *Tuna*. Member of the Estonian Writers' Union (since 1980). Books: *Omadus* (*Attribute*, poems, 1981), *Üleminekud* (*Change-over*, poems, 1987, the literary award of the year), *Lüroepika* (*Lyroepics*, miniatures and poems, 1998); *Vooder* (*Lining*, poems, 2008). E-mail: andres.langemets@ra.ee

ÜKSAINUS

Süda valutab lakkamata
läbi kogu mu elu
üks tegu on igavesti tegemata
ja üks mis tehtud
on niisama valus.

Päev edeneb vääramata
olen ikkagi elus
üks nägu mul jääbki nägemata
ja üks mis nähtud
on kõik minu elu.

Süda ehitab väsimata
rinnas kellelegi koda
see keegi on tõeliselt olemata
ja see kes olemas
see ongi mu koda.

Andres *Langemets*

ESTIJA

Andreas Langemetsas 1948 metais gimė Raploje, Estijoje. Poetas, kritikas, eseistas. Tartu universitete studijavo estų kalbą ir literatūrą. 1976–1987 metais buvo žurnalo *Keel ja Kirjandus* (*Kalba ir literatūra*) redaktoriumi, 1988–1997 metais – vyriausiuoju literatūros žurnalo *Looming* redaktoriumi. Šiuo metu Langemetsas – istorijos žurnalo *Tuna* redaktorius. Estijos rašytojų sąjungos narys nuo 1980 metų. Yra išleidęs poezijos knygas *Omadus* (*Pažymynys*, 1981), *Üleminekud* (*Pasikeitimas*, 1987). Už šį rinkinį pelnė metų literatūrinį apdovanojimą. Kitos jo poezijos knygos – *Lüroepika* (*Lyroepika*), išleista 1998, ir *Vooder* (*Pamušalas*), išleista 2008 metais. El. paštas: andres.langemets@ra.ee

VIENTELIS

Širdį gelia be perstojo
per visą mano gyvenimą
vienas darbas vis nenuveiktas
o tas kur nuveiktas
irgi maudžia ir maudžia.

Dienos eina be pertrūkio
aš vis dar gyvas ir gyvas
vienas veidas paliks nematytas
o tas kur matytas
tai mano gyvenimas.

Širdis tveria be nuovargio
naują būstą kieno nors krūtinėj
kas nors tas ir liks niekad nerastas
o tas kur jau rastas
ir yra mano būstas.

Mõtted tuikavad lakkamata
iseenesele valu
üks loodu on seestpoolt lõpetamata
ja üks mis lõplik
on väljaspool elu.

HÄRMATIS

Neil puistee sünkjail puudel
ja mornidel paekiviseintel
võib mõni kord aastas
imetleda ehtsat armastusehärma
ootamatult sooja niiskuse
ja igapäiselt külma õhu
ühist habrast sadet
neil meresoojadel maadel
ja talvekülmadel aastatel
ei nähta armastuse kumbagi jõudu
ega märgata nende kokkulangemise hetke
ent üksnes siin
ja ei sugugi ainult praegu
võib kiretu kõrvalseisjagi
ise astuda ligi ja puudutada käega
seda maailma varjatuimat aset
võib vaadata omi silmi
kuis ta säratab siis
kõik juuresolevad pinnad
kogu avatud ruumi
ning kuis ta kogemata ja kohkunult
juhtub aegade põhjatuses
vaid mõnesse üksikusse
ja ikka argipikkusega päeva.

Mintys kirba be poilsio
sau pačiam skausmą keldamos
kas sutverta viduj nepabaigta
o kas seniai baigta
gyvenimo užribų.

ŠERKŠNAS

Ant medžių gūdžių alėjos
ir nykių skalūno mūrų
vieną kitąkart per metus
išvysti gali meilės šerkšną gryną
netikėtai šiltos drėgmės
ir oro kasdieniai šalto
iškritusį trapų junginį
ten jūrų šiltųjų kraštuos
ir metų šaltų žiemom
nepajusi jų meilės savaiminės galios
neišvysi jųdviejų sueities valandėlės
ir tiktai čia
ir ne vien šiuo metu
abejingas praeivis net gali
pats priėjęs paliesti ranka
tą slapčiausią pasaulio būvį
gali savo akim pamatyti
kaip sužvilgina jis
visus aplinkinius paviršius
visas atviras erdves.
Ir kaip nejučia kaip baugščiai
jis iš amžių gelmės
nusėda vieną ar kitą
kasdienybės įprastą dieną.

VASTU ÕHTUT TÕUSEB TUUL

Vastu õhtut vastu rahu
tõuseb niisugune tuul
mis tirib juuksed seisma sirgeks
ja mis sõrmekriimustuse seest
imeb välja kogu tumeda vere
ikka vastu õhtut ikka vastu rahu
tõuseb tuul
mis ninasõormeist ja kõhnadest kopsudest
puhub välja hirmsaima vile
ning mis männimetsast teeb tumerohelise vahu
ja kalade vahelt uhub minema merevee
vastu õhtut vastu rahu
tõuseb ükskord tuul
tõuseb siis
kui ta oma talumatuks muutunud puudumisse
meis ära ei mahu.

OLENEMATA

Laske ma uinun ses asemes
armastuseta
laske ma ikka vakka jään
vaigistamata

Laske ma pealegi mõtlen ihaledes
ja igatsemata
laske ma põen end üksinda
haigestumata.

Laske ma ikka koju tulen
olgu või kodunemata
laske et tulen laske et olen
kas või olenemata.

PRIEŠ VAKARĄ PAKYLA VĖJAS

Prieš vakarą prieš pačią rimtį
pakyla toksai vėjas
jis verčia plaukus piestu stotis
ir iš įdrėksto piršto
iščiulpia visą tamsų kraują
vis prieš vakarą vis prieš pačią rimtį
pakyla vėjas
kuris per šnerves iš silpniausių plaučių
pūsteli tokį baisų švilpesį
ir paverčia pušyną tamsžalėmis putomis
o nuo žuvų nuvaro marių vandenį
prieš vakarą prieš pačią rimtį
pakyla kartais toksai vėjas
tuomet pakyla
kai savo virtusioj nepakeliama nebūty
jis mumyse nebetelpa.

NESANTIS

Leiskit užmigti man guolyje šiam
nepamylėtam
leiskit nutilti man visiškai
nenumaldytam.

Leiskite geisti man mintimis
neištroškusiam
leiskit pasveikti man pačiam
neapsirgusiam.

Leiskit pareiti man į namus
nors ir nelaukiamam
leiskit ateiti leiskit man būti
tegu ir nesančiam.

LUMI

Lumi on märg
vaid siis kui ta sulab
aga ega ma ei olegi kurb
ma vaid ei taha
ma enam ei või
ei oska ei ihkagi armastada
küsi mult kas või sina
mõelgu ükskõik kes tahes
kaks
on kas liiga suur
või liiga väike arv
kaks ei ole kontiinum
ega vist isegi mitte arv
ja mitte lumi
mitte kunagi lumi ise ei ole märg
võib-olla et lumesadu on algus
kuid see mis järgneb
see ei ole enam see
ja see ei ole ka tagajärg.

REDUKTSIOON

Korraks on tunne
et võib iseend ja ümbrust vaadata pealt
võib minna suurte sulgude taha
ning kuulata seal üht pinevat
katkematult kõrvulukustavat heli
ja mitte märgata
ta tuhandet hääbuvat kaja
korraks meenub
et räägin ammu keelt
mida kaua olen õppinud pärast
ning siis näib

SNIEGAS

Sniegas juk šlapias
tiktai kai tirpsta
o aš visiškai neliūdnas
aš tik nenoriu
nebegaliu
nemoku netrokštu mylėti
paklauski manęs kad ir tu
bet kas tegu susimąsto
du
esti per didelis
arba per mažas būna
du nėra kontinuumas
tai net ne skaičius
taip pat ne sniegas
savaime sniegas niekuomet nebūna šlapias
gal sniegas krentantis yra pradžių pradžia
bet kas nutinka vėliau
jau nebe tai
ir nebe jo pasekmės.

REDUKCIJA

Staiga pajunti
galīs matyt iš toli save ir visa kas darosi aplinkui
galīs išeiti už didžiųjų skliaustų
ir klausyti ten įkyraus
be perstojo ausis užtrenkiančio garso
ir negirdėti
jo daugybės nunykstančių aidų
staiga aš menu
kad kalbu ta kalba
kurios ilgai mokiausi jau paskui
ir tuomet pasirodo

et pääsengi oma tagasipöörduvaist mõtteist
 ja et järgneb mingi meeletu tehe
 sich-selbst-dirch-sich-selbst-zeigende
 sina
 oled nüüd siin mu kõrval
 ent minu lähedusest täiesti vaba
 me oleme mõlemad koduteel
 ja liigume sinna igavesest ajast
 nõnda ihuüksi ja üheskoos
 jõuame sulgude taha
 aga veel enne veel hoopis varem
 me ise muutume üleni
 meie pilk enam asjade liikumist ei taba
 tardunud pilvede all
 keset tühja taevast
 ripub üksik kivilinenud lind
 tema ümber ja meie kohal on vihm
 kuid see vihm ei saja.

PEATUS

Õhtu on ikka veel kuum
 ent mere ja metsa poolt
 juba ligineb pimedust
 ning hoopiski jahedamat õhku
 kedagi hüütakse nüüdsama koju
 ja kõnniteel juhuslik peatunu
 üksisilmi vaadates ümberringi
 märkab äkki oma mahajäetust
 ja paratamatut paigalseisu
 tema järelevaatavaid silmi
 seestpoolt põletab aim
 et tõeliselt siin polegi olnud
 et tõelisel vabadusel
 kestust ei ole ega ainsatki koda

kad ištūrksiu iš savo minčių į praeitį grįžtančių
 ir prasidės kažkoks pašėliškas veiksmas
 sich-selbst-dirch-sich-selbst-zeigende
 tu
 esi dabar čia su manim
 bet nuo mano artumo laisva visiškai
 mes abu traukiam keliu į namus
 ir eisime tenlink per amžius
 tokie vienui vieni tačiau kartu
 išeisime už skliaustų
 bet dar prieš tai kur kas anksčiau
 mes patys pasikeisim visiškai
 mūsų žvilgsnis nebeužčiuops judėjimo
 po susitingusiais debesim
 vidur tuščio dangaus
 kybo vienišas paukštis apmiręs
 apie jį virš mūsų galvų lietus
 tik lietus tas nelyja.

STABTELĖJIMAS

Vakaras vis dar kaitrus
 bet nuo jūros nuo miško jau
 tykiai slenka tamsa
 nešdama daug vėsesnį orą
 kažką šaukia greičiau namo
 ir sustojęs kely praeivis
 nejučia apsidairęs aplinkui
 staiga pastebi koks jisai vienas
 neišvengiamai stovintis vietoj
 jo įkandin žiūrintį žvilgsnį
 nujautimas deginte degina
 kad iš tikro čia nėra nebūta
 kad tikrajai laisvei
 tvermės nereikia ir jokio būsto

ei hingedõhkugi millesse siseneda
ja lõppeks võib luuletuses
niisugusel õhtul küll kirjutada
võib nagu teada ja mõista ka
kuid ei uskuda ega unustada seda
kes tahes ellu aheldatu ei saa
et ta olemasolu ta kodu ta ise
seesama üksainus peatuskoht
ei olegi asjade algus
ei liikuja põgus seiskumine
ega isegi teisele kaldale minek
see peatus on juba lõppemine
ja see on kestus
ja see on koda.

LAEV

Laev läheb ära
veel mitte sinu oma
veel mitte see
vaid ükspuha milline eelmine
üks nendest läheb jällegi ära
ja sa ei mõtle et kuhu
ei mõtle mispärast
ei mõtle et kes
ta läheb nüüd ära
ära läheb see
ja toosama
ning sinu laev
ei lähe siit ära
või pole ehk tulnudki veel
aga millestki tunned juba
iga kord aina selgemalt ära
et nüüd läheb just tema
nüüd läheb seesama.

net kvēptelējimo kur ģeit galētum
ir pagaliau eilēraštj
vakarā tokj gali parašyti
tartum žinodamas ar net suvokdamas
bet netikēdamas ir neužmiršdamas
kad gyvenimas amžiams neprikausto nieko
kad jo būtis jo namai tai jis pats
ir sustojęs nors kartą kely
nepradėsi visko iš naujo
tai ne trumpas atokvėpis ne
ne į kitą krantą ėjimas
sustojimas tas pabaiga
štai kur tavo tvermė
ir štai kur būstas.

LAIVAS

Laivas išplaukia
dar ne tavasis ne
dar ne tasai
tik bet kuris iš tų ankstesnių
vienas jų išplaukia ir vėl
ir tu negalvoji kurlink
negalvoji kodėl
negalvoji ir kas ten
dabar jis išplaukia
išplaukia ir tas
ir anas
o laivas tavasis
iš čia neišplaukia
o gal dar tiesiog neatplaukė
bet kažkas jau leidžia pajust
kaskart vis aiškiau ir aiškiau
kad šįkart išplauks kaip tik tas
ši kartą tavasis.

Aksinia Mihailova

BULGARIA

Aksinia Mihailova, poet and translator, was born in 1963, in the North-West region of Bulgaria. Graduated from the French Language College and Sofia State University – master's degree in Bulgarian and French philology (1991). Co-founder of the first Bulgarian private literary magazine *Ah, Maria*, staff editor since 1993, at the moment – translations executive editor. Author of 5 poetry books. Her poems are published in France, Canada, Belgium, Spain, Italy, Lithuania, Latvia, Turkey, Egypt, Japan and in many other countries. She has translated and published into Bulgarian more than 20 books – prose and poetry and has made – selected and translated – 2 anthologies: *Anthology of Contemporary Lithuanian Poetry* (2007) and *Anthology of Contemporary Latvian Poetry* (2008). She is a member of the Association of the Bulgarian Writers, the Bulgarian Haiku Club and the World Haiku Association. Aksinia Mihailova lives and works in Sofia, Bulgaria. E-mail: aksinia_tod@yahoo.fr

ГЕНЕЗИС

I

Да разкопчаваш бавно тялото
когато въздухът не достига
както узрелият кестен
разтваря бодливи юмруци
най-важни са илиците
на вените
уморени флотилии заседнали в тях
откъсват се на съсиреци
букети от прецъфтяващи макове
потичат
от шията към корема

Aksinia Mihailova

BULGARIJA

Poetė ir vertėja gimė 1963 metais šiaurės vakarų Bulgarijoje. Baigė Prancūzų kalbos koledžą ir Sofijos valstybinį universitetą – čia studijavo bulgarų ir prancūzų filologiją. Buvo viena iš pirmojo privataus bulgarų literatūrinio žurnalo *Ah, Maria* įkūrėjų, šiuo metu jame dirba vertimų skyriaus redaktore. Penkių poezijos knygų autorė. Jos poezija publikuota Prancūzijoje, Kanadoje, Belgijoje, Ispanijoje, Italijoje, Lietuvoje, Latvijoje, Turkijoje, Egipte, Japonijoje ir kitose šalyse. Mihailova išvertė į bulgarų kalbą daugiau nei dvidešimt knygų ir sudarė bei išvertė dvi antologijas: *Šiuolaikinės lietuvių poezijos antologiją* (2007) ir *Šiuolaikinės latvių poezijos antologiją* (2008). Poetė yra Bulgarijos rašytojų asociacijos, Bulgarų haiku klubo ir Pasaulinės haiku asociacijos narė. Aksinia Michailova gyvena ir dirba Sofijoje. El. paštas: aksinia_tod@yahoo.fr

GENEZĖ

I

Kai pritrūksta oro
lėtai atsegioji kūną
lyg prinokęs kaštonas
dygius kumščius
svarbiausios – venų
kilpelės
jose įstrigusios nuvargintos flotilės
atitrūksta krešuliais
peržydėjusių aguonų puokštės
srūva
iš kaklo pilvo link

182

182

182

182

182

183

183

183

183

183

върху дланите – морски птици
и вече съвсем не разбирам
кой ушива ризата
кой разкопчава тялото

ШАЛ, ДЪЛЪГ 17 ГОДИНИ

Отдавна зимуваме
в различен юг
и сънищата ни са различни,
но не ги помним сутрин,
затова още летим заедно.

Невъзможно е да ти разкажа:
червен копринен шал
е мартенският ден в този град,
вързвам края на утрото
за устието на реката,
а вятърът го издува,
развежда го из кварталните
улички и по балконите
никнат саксии
с алено мушката.

Нося кал и сламка в човката
за ново гнездо
и летя високо над калдаръмите,
и летя ниско над покривите
и го няма мястото –
в края на главната улица
е остатъкът от деня,
завит около врата ти
като незарастваща рана.

ant delnų – jūros paukščiai
ir jau visai nesuprantu
kas siuva marškinius
kas atsegioja kūną

ŠALIKAS, 17 METŲ ILGIO

Jau seniai žiemojame
skirtinguose pietuose
ir skiriasi mūsų sapnai,
bet ryte jų nepamenam,
todėl vis dar skrendam drauge.

Neįmanau tau papasakot:
raudonas šilko šalikas –
pavasariška diena mieste,
aš pririšu ryto kraštą
prie upės žiočių,
o vėjas jį išpučia,
veda pasivaikščiot po kvartalo
gatveles ir balkonus
pražysta vazonai
skaisčiai raudonom gėlėm.

Snape laikau gumulėlį molio ir šiaudą
naujam lizdui,
sklendžiu aukštai virš grindinio,
sklendžiu žemai virš stogų,
o tinkamos vietos vis nerandu –
pagrindinės gatvės gale –
dienos likutis,
jis juosia tavo kaklą
ir neužsitraukianti žaizda.

РАЗМИНАВАЩИ СЕ ВЛАКОВЕ

на брат ми

Всичко си е същото
малко след средата на живота –
купуваме ябълки
от пазарчето до гарата,
килограм царевица за посев на тате,
три корена петунии за мама.
Петнадесет минути побират
няколкото споделени съботи
на различни перони.
И докато разбъркваме мълчанието
на дъното на пластмасовите чашки с кафе,
цветовете на петуниите порастват
колкото селски камбани
и заехтяват протяжно над покривите,
два пъти за мама, три пъти за тате,
царевицата избуява до небето,
а там една уморена лодка
се мъчи да разкъса
синджира от облаци.

Когато ме прегръщаш
на раздяла,
в прецъфтяващото синьо
на очите ти просричвам,
че вече нищо,
освен кръвта ни,
не е същото.

PRASILENKIANTYS TRAUKINIAI

mano broliui

Viskas likę po senovei
šiek tiek už gyvenimo vidurio –
perkame obuolius
stoties turgely,
kilogramą kukurūzų tėtei sėti,
tris ūgliukus petunijų mamai.
Penkiolika minučių talpina kelis šeštadienius,
praleistus drauge
skirtinguose peronuose.
Bemaišant tylą
plastikinių kavos puodelių dugne,
petunijų žiedai išauga
iki kaimo varpų dydžio
ir sugaudžia pratisai virš stogų,
dusyk mamai, trissyk – tėtei,
kukurūzai suveši ligi dangaus,
o tenai pavargusi valtis
vis mėgina sudraskyt
debesų grandinę.

Kai išsiskiriant
mane apsikabini,
blunkančiam mėliui
tavo akių skiemenuoju,
kad daugiau niekas,
išskyrus mūsų kraują,
nėra likę po senovei.

ЧАСТНИ УРОЦИ ПРЕЗ МАЙ

Опитвам се да те науча на кирилицата на миризмите:
че мушкатото на отсрещния балкон
е повече от цвете,
че липата през юни
е повече от дърво,
но не напредваме достатъчно бързо.
Палецът ти следва сянката на свещта,
която ветрецът полюшва върху отворената страница,
очертавайки подвижни граници
между теб и мен,
сякаш да те защити,
сякаш ти си онова момченце,
загубило някога акварелните си бои
на връщане от училище,
което продължава да рисува
изгубеното небе на детството си и хълмовете
с един и същи цвят.

КЪДЕТО СЛЪНЦЕТО ИЗГРЯВА В РАЗЛИЧНИ ПРОЗОРЦИ

Той прескача локвите по тротоара
и ги нарича *паднали облаци*,
докосва белега от пеперуда
върху лявата ми китка
и го нарича *отложена свобода*.
А аз издълбавам прозорец
върху източната стена на душата му
и го наричам *небе за изгубване*.

Така, преодолявайки
петата посока на света,
изграждаме нетленния си дом.

PRIVAČIOS PAMOKOS GEGUŽĘ

Mėginu tave išmokyti kvapų kirilicos:
kad pelargonija balkone priešpriešiais
yra daugiau nei gėlė,
kad liepa birželį
yra daugiau nei medis,
tačiau pažangą darom lėtokai.
Tavo pirštas sekioja paskui šešėlį žvakės,
kurią vėjelis plaiksto virš atversto lapo,
ir brėžia judrią ribą
tarp tavęs ir manęs,
lyg norėtų tave apginti,
lyg būtum tas berniukas,
kadaise begriždamas iš mokyklos
jis pradangino akvarelinius dažus,
ir vis piešia
prarastą savo vaikystės dangų ir kalnus
ta pačia spalva.

TEN, KUR SAULĖ PATEKA SKIRTINGUOSE LANGUOSE

Jis šokinėja per balas ant šaligatvio
ir jas vadina *nuvirtusiais debesim*,
lyti drugelio paliktą žymę
ant kairės mano rankos
ir ją vadina *atidėta laisve*.
O aš prakertu langą
virš jo sielos rytinės sienos
ir pavadinu jį *praradimo dangum*.

Šitaip, įveikdami
penktąją pasaulio kryptį,
statome savo netrūnų būstą.

*

Гласът ти в събота по обяд
става оранжев.
Тогава душата ми, тази лъжкиня,
забравила счупения си глезен, подскача
като полудяла три нива по-високо
и се настанява на площадката
на съседите от последния етаж,
събаряйки две саксии с кактуси:
20 градуса и едно алчно слънце
на Балканите в средата на декември;
крайно време е да разбере
каква е тази игра и тази аномалия
на разстоянията и сезоните,
но прозорецът на капандурата
е закован.

Затова
слагам телефона на вибрации
и въпреки опасните вълни
на гласа ти го пъхвам в джобчето
на ризата, съвсем до сърцето си.

Как иначе да разбере, ако ми позвъниш
някой друг ден от седмицата,
кого криеш в банята.

*

Šeštadienio popietę tavo balsas
tampa oranžinis.
Tuomet mano siela, toji pramaniūgė,
užmiršusi lūžusią blauzdą, pašoka
it pamišus per tris aukštus viršun
ir apsigyvena kaimynų
aikštelėje paskutiniam aukšte,
apverčia du vazonus su kaktusais:
20 laipsnių ir godi Balkanų
saulė gruodžio vidury;
jau laikas man suvokti,
kas tai per žaidimas ir ši atstumų
bei sezonų anomalija,
bet stoglangis
užkaltas.

Todėl
nustatau telefoną, kad vibruotų,
ir nepaisydama pavojingų tavo balso
bangų įsikišu jį į marškinių
kišenėlę prie pat širdies.
Kaipgi kitaip suprasiu, jei man paskambintum
kurią nors kitą savaitės dieną,
ką slepi vonioje.

Foto: Peter Everard Smith

Dennis O'Driscoll

IRELAND

Dennis O'Driscoll was born in Tipperary, in 1954, he has published eight books of his poetry, a collection of his essays and reviews, a book of quotations about poetry, and a collection of his interviews with Seamus Heaney. His awards include a Lannan Literary Award, the E.M. Forster Award of the American Academy of Arts and Letters, the O'Shaughnessy Award for Poetry from the Center for Irish Studies in Minnesota, and the Argosy Irish Non-Fiction Book of the Year Award. He was awarded an honorary doctorate in literature by University College, Dublin in 2009. E-mail: dryskull@gofree.indigo.ie

SOMEONE

someone is dressing up for death today, a change of skirt or tie
eating a final feast of buttered sliced pan, tea
scarcely having noticed the erection that was his last
shaving his face to marble for the icy laying out
spraying with deodorant her coarse armpit grass
someone today is leaving home on business
saluting, terminally, the neighbours who will join in the cortege
someone is paring his nails for the last time, a precious moment
someone's waist will not be marked with elastic in the future
someone is putting out milkbottles for a day that will not come
someone's fresh breath is about to be taken clean away
someone is writing a cheque that will be rejected as 'drawer deceased'
someone is circling posthumous dates on a calendar
someone is listening to an irrelevant weather forecast
someone is making rash promises to friends
someone's coffin is being sanded, laminated, shined
who feels this morning quite as well as ever
someone if asked would find nothing remarkable in today's date

Dennis O'Driscoll

AIRIJA

Dennisas O'Driscollas gimė Airijoje, Tipererijoje, 1954 metais. Išleido aštuonias poezijos knygas, esė ir recenzijų rinkinį, citatų apie poeziją knygą ir pokalbių su Seamusu Heaney rinkinį. Apdovanotas premijomis – Lannan literatūros premija, Amerikos menų ir literatūros akademijos E. M. Forsterio premija, Airių studijų centro Minesotoje O'Shaughnessy poezijos premija, Argosy airių negrožinės metų knygos premija. 2009 m. Dublino universitetinis koledžas jam suteikė literatūros garbės daktaro laipsnį. El. paštas: dryskull@gofree.indigo.ie

KAŽKAS

kažkas šiandien mirčiai apsirengia, suknelę kitą ar švarką
paskutinį šventinį sviestą tepa, geria arbatą
beveik nepastebėjęs erekcijos, jau paskutinės
nusiskuta veidą it marmurą lediniam paveikslui
purškia ji dezodorantu pažastų neklusnią žolę
kažkas iš namų išvyksta į komandiruotę, sako sudie
neatšaukiamai tiems štai kaimynams, kurie žengs procesijoj
kažkas nagus nusikerpa paskutinį kartą, brangi ta akimirka
kažkieno talija nebebus matuojama centimetru
kažkas išneša pieno butelius dienai, kuri neateis
kažkieno šviežias kvapas nušluotas bus amžinai
kažkas rašo čekį, kuris grįš, nes išdavėjas jau miręs
kažkas pažymi datas kalendoriaus pomirtines
kažkas klausosi nebesvarbios prognozės orų
kažkas drąsiai žada kažką draugams
kažkieno karstą nublizgintą apžeria smėlis
to, kuris jaučias šį rytą, kaip visad, gerai
kažkas klausiamas šios dienos iš kitų neišskirtų

perfume and goodbyes her final will and testament
someone today is seeing the world for the last time
as innocently as he had seen it first

MIDDLE-CLASS BLUES

He has everything.
A beautiful young wife.
A comfortable home.
A secure job.
A velvet three-piece suite.
A metallic-silver car.
A mahogany cocktail cabinet.
A rugby trophy.
A remote-controlled music centre.
A set of golf clubs under the hallstand.
A fair-haired daughter learning to walk.

What he is afraid of most
and what keeps him tossing some nights
on the electric underblanket,
listening to the antique clock
clicking with disapproval from the landing,
are the stories that begin:

*He had everything.
A beautiful young wife.
A comfortable home.
A secure job.
Then one day.*

MISUNDERSTANDING AND MUZAC

You are in the Super Valu supermarket
expecting to meet me at 6.15.

kvepalai ir sudie jos valia paskutinė ir testamentas
kažkas nekaltai ši pasaulį paskutinįkart regi
taip pat nekaltai kaip regėjo jį pirmąkart

VIDURINĖS KLASĖS LIŪDESYS

Jis turi viską.
Gražią jauną žmoną.
Ištaigingą būstą.
Garantuotą darbą.
Aksominį trijų dalių kostiumą.
Sidabraspalvį automobilį.
Raudonmedžio kokteilių barą.
Regbio medalį.
Muzikinį centrą su distanciniu valdymu.
Golfo lazdų komplektą po kabykla.
Pradedančią vaikščioti šviesiaplaukę dukrelę.

Ir labiausiai jis bijo, –
ir kartais dėl to neužminga,
bląškosi ant elektrinės paklodės,
klausydamasis antikvarinio laikrodžio,
nepritariamai tiksinčio nuo laiptų, –
istorijų, prasidedančių taip:

*Jis turėjo viską.
Gražią jauną žmoną.
Ištaigingą būstą.
Garantuotą darbą.
O paskui vieną dieną.*

NESUSIPRATIMAS IR PREKYBOS CENTRO MUZIKA

Tu esi „Superpigu“ prekybos centre,
Lauki manęs ateinant 6.15.

I am in the Extra Valu supermarket
expecting to meet you at 6.15.

Danny Boy is calling you down special-offer aisles.
Johann Strauss is waltzing me down special-offer aisles.

I weigh mushrooms and broccoli and beans.
You weigh beans and mushrooms and broccoli.

It is 6.45. No sign of you.
It is 6.45. No sign of me.

You may have had a puncture.
I may have been held up at work.

It is 6.55. You may have been murdered.
It is 6.55. I may have been flattened by a truck.

Danny Boy starts crooning all over you again.
Johann Strauss starts dancing all over me again.

Everything that's needed for our Sunday lunch
is heaped up in my trolley, your trolley.

We hope to meet somewhere, to eat it.

NO, THANKS

No, I don't want to drop over for a meal
on my way home from work.
No, I'd much prefer you didn't feel obliged
to honour me by crashing overnight.
No, I haven't the slightest curiosity about seeing
how your attic conversion finally turned out.
No, I'm not the least bit interested to hear
the low-down on your Florida holiday.

Aš esu „Ypač pigu“ prekybos centre,
Laukiu tavęs ateinant 6.15.

„Danny Boy“ garsai tave kviečia prie ypatingų pasiūlymų.
Straussas valso žingsniu mane veda prie ypatingų pasiūlymų.

Aš sveriu grybus, brokolius, pupeles.
Tu sveri pupeles, grybus, brokolius.

Jau 6.45. Tavęs nėra ženklo.
Jau 6.45. Manęs nėra ženklo.

Tau galėjo nuleisti padangą.
Aš galėjau užtrukti darbe.

Jau 6.55. Tave galėjo nužudyti.
Jau 6.55. Mane galėjo suvažinėti.

„Danny Boy“ melodija vėl liejasi aplink tave.
Johannas Straussas vėl šoka aplink mane.

Viskas, ko reikia mudviejų sekmadienio pietums,
sukrauta mano vežimėlyje, tavo vežimėlyje.

Viliamės kur nors susitikti, suvalgyti tatai.

AČIŪ, NE

Ne, aš nenoriu užėiti pavakarieniauti
pakeliui iš darbo į namus.
Ne, visai nenorėčiau, kad mane pagerbtum
netikėtu apsilankymu prieš naktį.
Ne, man nėra truputėlio nesmalsu,
kaip tu pertvarkei savo mansardą.
Ne, man nėra nerūpi išgirsti
tavo atostogų Floridoj paslaptėles.

No way am I going to blow a Friday night's freedom
just to round out numbers at your dinner table.
No, I'm simply not able for the excitement
of your school-term coffee mornings.
No, strange though it may seem, your dream kitchen
holds no fascination whatsoever for me.
No, there's nothing I'd like less than to get
together at your product launch reception.
No, I regret I can't squeeze your brunch into my schedule
- you'll be notified should an opening occur.
No, I don't appear to have received an invitation
to your barbecue - it must have gone astray.
No, my cellphone was out of range, my e-mail caught a virus,
I had run out of notepads, parchment, discs, papyrus.
No, you can take No for an answer, without bothering
your head to pop the question.
No, even Yes means No in my tongue, under my breath:
No, absolutely not, not a snowball's chance, not a hope.

IN MEMORY OF ALOIS ALZHEIMER (1864–1915)

I

Before this page fades from memory,
spare a thought for Alois Alzheimer,
called to mind each time

someone becomes forgetful,
disintegration vindicating
his good name.

II

His is the last image assigned
to the ex-President who has slipped

Nė už ką nepaleisiu vėjais penktadienio vakaro laisvės,
kad prie tavo stalo neliktų tuščios kėdės.
Ne, manęs negali suvilioti
tavo poniučių rytinė kavutė.
Ne, kad ir kaip keista, tavo svajonių virtuvė
nežavi manęs nė trupučio.
Ne, nieko mažiau nenorėčiau, kaip susieiti
iškilmingame tavo produktų pristatyme.
Ne, deja, tavo priešpiečiams nerandu vietos grafike –
pranešiu, jei kas pasikeis.
Ne, nepanašu, kad būčiau gavęs kvietimą
į tavo pikniką – matyt, pasimetė.
Ne, mano mobilusis buvo už ryšio zonos, e. paštas pasigavo virusą,
man pasibaigė bloknantai, pergamentas, diskai, papirusas.
Ne, mano „Ne“ reiškia „Ne“, patikėk,
tad nekvaršink sau galvos ir nesipiršk.
Ne, netgi „taip“ reiškia „ne“ mano kalba pašnibždomis:
ne, visiškai ne, jokių būdu, nė šapelio vilties.

ALOISUI ALZHEIMERIUI (1864–1915) ATMINTI

I

Kol šis puslapis neišdilo iš atminties,
pamąstyk apie Aloisą Alzheimerį,
prisimenamą kaskart,

kai kas nors darosi užmaršus
ir dezintegracija patvirtina
jo gerą vardą.

II

Jo įvaizdis buvo paskutinis,
susietas su eksprezidentu, dingusiu

from public view; soiled sheets
give credence to his thesis;

his territory is marked out
by the track of urine
dribbled along the corridor
of the day-care centre.

III

Lie closer to me in the dry sheets
while I can still tell who you are.

Let me declare how much I love you
before our bed is sorely tested.

Love me with drooling toxins, with carbon monoxide,
with rope, with arrows through my heart.

MIŁOSZ'S RETURN

I searched for it, found it, recognized it.
Czesław Miłosz, 'A Meadow'

The field your memory singled out for
special treatment can be located by you still:

the one the sun would always make
an extra fuss about, buff until it gleamed

like a copper pan suspended in the oak-
beamed kitchen of your manor house.

Retrace the well-worn path of memory.
Nothing is beyond recovery. No one has died.

iš viešumos; suteršti patalai
grindžia jo tezę;

jo teritoriją žymi pėdsakas
šlapimo, nuvarvėjusio koridoriumi
dieninės priežiūros centre.

III

Glauskis arčiau prie manęs sausame patale,
kol dar galiu pasakyti, kas esi.

Noriu pareikšti, kaip myliu tave,
kol lovos neužgulė sunkūs išbandymai.

Mylėk mane apsisėiliojusiais toksiniais, smalkėmis,
virve, strėlėmis man per širdį.

MIŁOSZO SUGRĮŽIMAS

ieškojau pievos tos, radau, atpažinau.
Czesław Miłosz, „Pieva“

Lauką, kurį tavo atmintis iš visų
išskyrė, dar gali surasti:

tą, kurį saulė visada labiau
palepina, nušveičia, kad net blizga

lyg varinė keptuvė, pakibusi
tarp ąžuolo sijų virtuvėje, tavo dvare.

Ženk numintu atminties taku.
Viskas dar atgaunama. Nemirė dar niekas.

For, as you yourself have prophesied,
The rivers will return to their beginnings...

The dead will wake up, not comprehending.
Till everything that happened has unhappened.

Unlatch the gate. Lean against the haystack.
Look where you were taken by her lips.

Where the horse-drawn rake, weeds
stuck between its teeth, was rusting.

Where a cow stood ruminating over
sow thistles or in hock to clover and buttercup.

Where the acquisitive bees made a dash
for the linden grove and light filled in

the gaps between the apple trees.
Where heart-fluttering butterflies clapped wings.

Where green hay, toppled by scythes, soaked up
heat like berries ripening for preserves.

Home in time, you find your bearings there
among sweet calamus and whirring snipe.

Nes, kaip ir tu pats pranašavai,
upės sugrįš į ištakas...

Mirusieji pabus ir nesusigaudys;
viskas, kas įvykę, išsitrins.

Atkelk vartus. Parimk į šieno kupetą.
Pažvelk, kur tave nuvedė jos lūpos.

Kur su piktžolėmis tarpudančiuose
rūdijo senas arklinis grėblys.

Kur karvė atrajojo tarp pienių
arba įbridusi vėdrynuos ir dobilus.

Kur godžios bitės apipuolė
liepyną, ir užliejo šviesa

properšas tarp obelių. Kur tau širdį
plazdinančios peteliškės plakė sparnais.

Kur žalias šienas dalgių pakirstas siurbė kaitrą
kaip uogienėms sirpstančios uogos.

Laiku pargrįžęs, palengva apsipranti
tarp ajerų ir švilpiančių tilvikų.

Sigurdur Pálsson

ICELAND

Sigurdur Pálsson, poet, prose writer and playwright was born in 1948 at Skinnastadur, Iceland. He studied drama and literature in Sorbonne, Paris. He now works mainly as writer and translator and also as University professor. He has published fourteen books of poetry from 1975 to 2009. His poems have been translated into more than dozen languages. Nominated for the Nordic Council Prize for Literature in 1993. Pálsson has written eleven theatre plays. He also published three novels and has translated over twenty titles from French into Icelandic. He was made a *Chevalier de l'Ordre des Arts et des Lettres* in 1990 by the French Minister of Culture and *Chevalier de l'Ordre National du Mérite* in 2007 by the President of France. E-mail: sigurdur.palsson@simnet.is

UNGÆÐI

Mylja brauð bak við sófann
Slíta knappana af bjartsýna blóminu
Bölva úti í kirkju eins og kjarkur leyfir
Tvinna blótsyrði úti á túni
Stoppa vatnshrútinn
Taka snarpan sprett á eftir hænunum
Kasta grjóti inn í hlöðu
Pissa á hundinn

Fara svo inn og kyssa mömmu brosandi

EINU KONUNGAR ÍSLANDS

Fuglar vísa okkur veginn sem löngu er gróinn
horfinn í svörðinn og vindurinn þéttur
sveigir stráin sem gróa á rústum
löngu horfinna bæja og gróinna vega

Sigurdur Pálsson

ISLANDIJA

Poetas, prozininkas ir dramaturgas Sigurduras Pálssonas gimė 1948 metais Skinastadure, Islandijoje. Sorbonos universitete studijavo dramaturgiją ir literatūrą. Šio metu rašo, dirba vertėju ir dėsto universitete. 1975–2009 metais išleido keturiolika poezijos knygų. Jo poezija buvo išversta į daugiau nei tuziną kalbų. 1993 metais nominuotas Šiaurės šalių tarybos literatūriniam apdovanojimui. Pálssonas parašė vienuolika pjesių teatrui, išleido tris romanus ir iš prancūzų į islandų kalbą išvertė daugiau nei dvidešimt knygų. 1990 metais tapo Prancūzijos meno ir literatūros ordino kavalieriumi, o 2007 metais jam buvo įteiktas Prancūzijos ordinas *Už nuopelnus*.
El. paštas: sigurdur.palsson@simnet.is

ŽALIA JAUNYSTĖ

Malti duoną už sofos
Skinti pumpurus optimistiškiausios gėlės
Keiktis bažnyčioje, kiek leidžia drąsa
Pinti pievoj keiksmazodžių girliandas
Užkimšti lietvamzdį
Apmėtyti strėlytėm viščiukus
Į daržinę primėtyt akmenų
Ir apsisioti šunį

Paskui sugrįžt į kambarį ir pabučiuoti mamą besišypsant

KADAISE ISLANDIJOS KARALIAI

Paukščiai rodo mums seniai užžėlusį kelią
paslėptą velėnos ir vėjas šiaurus
lenkia žolės stiebelius, apaugusius griuvėsius
seniai pradingusių sodybų ir apžėlusį kelių

En fuglar vísa okkur veginn um gróinn svörð
og rústir bæja þar sem konungar sátu
við skriftir; konungar ljóðs og sögu
í litlum bæjum með víðáttur í höfði

Með björtu flugi sýna fuglarnir okkur
vegin sem liggur alltaf upp og áfram
vegin óháðan tíma og rústum og sverði
vegin um línur sem konungar lögðu á skinn

Horfir eru bæir og horfir vindbarðir vegir
Vegur sögu og ljóðs samt ennþá opinn og frjál

HÚSIÐ MITT

Það vantar næstum ekki neitt
á húsið mitt
næstum ekki neitt
Það vantar á það skorsteininn
Það venst
Það vantar á það veggina
og myndirnar á veggina
Það verður að hafa það

Það vantar ekki margt
á húsið mitt
Það vantar á það skorsteininn
Hann reykir þá ekki á meðan
Það vantar á það veggina
og gluggana
og dyrnar

En það er þægilegt húsið mitt
Gjörð svo vel
Fáið ykkur sæti
Verið ekki hrædd
Við skulum fá okkur bita

Bet paukščiai rodo mums kelią per užžėlusią velėną
ir griuvėsius sodybų, kuriose kadaise sėdėjo karaliai
ir rašė; poezijos ir sagų karaliai
mažose sodybose su neaprėpiamomis platybėmis galvose

Ir savo šviesiu skrydžiu rodo mums paukščiai
kelią, kuris visad veda pirmyn ir aukštyn
kelią, nepavaldų laikui, griuvėsiams, velėnai
kelią linijomis, karalių išvedžiotomis ant odos

Dingo sodybos, išnyko ir vėjo sunešti keliai
Tačiau poezijos ir sagų kelias vis dar atviras ir laisvas

MANO NAMAS

Netrūksta beveik nieko
mano name
beveik nieko
Tik kamino trūksta
Bet prie to priprantama
Dar sienų
ir paveikslų ant sienų
Bet tenka su tuo susitaikyt

Trūksta nedaug
mano name
Tik kamino trūksta
Kol kas jis nepūs dūmų
Dar sienų trūksta
ir langų
ir durų

Bet vis tiek jis jaukus, mano namas
Prašom
Sėskitės
Nebijokit
Ko nors tuoj užkasim

brjóta brauðið dreypa á víninu
kveikja upp í arninum

Horfa
nei dást að myndunum
á veggjunum

Gjörið svo vel
gangið inn um dyrnar
eða gluggana
ef ekki bara veggina

NOCTURNE HANDA MERKÚR

Innri raddir
Ljós að utan
Snertipunktur

Speglun og vitneskja
um einingu
í brothættri mynd
í andvaragáruðum spegli vatnsins

Speglun og vitneskja
um einingu
í hverfulli mynd
á mjóum speglunum í salnum

Orðanna hljóðan og innri raddir
Hið kvika silfur og ljós að utan
í brothættum hverfulum snertipunkti

DÚFUR

Kötturinn á sjöundu hæð
hélt að hann væri dúfa

laušim duoną, vyną gurkšnosim
ir įžiebsime ugnį širdy

Pažvelkit
ne, žavėkitės paveikslais
ant sienų

Prašom
įeikite pro duris
arba langus
jei tik ne tos durys

NOKTIURNAS MERKURIJUI

Balsai viduje
Šviesa išorėje
Sąlyčio taškas

Atspindys ir žinojimas
apie vienovę
trapiame vaizdiny
vėjelio pašiauštame vandens veidrodyje

Atspindys ir žinojimas
apie vienovę
efemeriskame vaizdiny
siauruose veidrodžiuose salėje

Tikslus pažodinis tekstas ir balsai viduje
Greitasis sidabras ir šviesa išorėje
trapiame efemeriskame sąlyčio taške

BALANDŽIAI

Katinas iš septintojo aukšto
manė, kad jis – balandis

Hann var alinn upp á sjöundu hæð
frá því hann var vikugamall

Aldrei sá hann aðra ketti
Engin dýr nema menn
og svo dúfur útum gluggann

Fyrst hélt hann lengi vel
að hann væri maður
Einlæg áform hans að fá sér sæti
með ungu hjónunum við borðið
setja á sig servíettu og hefjast handa
að snæða forréttinn;
Þessi áform enduðu alltaf með því
að hann var rekinn burt harðri hendi
og hvattur eindregið til að snæða
einhvern fjandann úr kattarskálinni

Löngum sat hann hugsí
í gluggakistunni
og horfði á dúfurnar

Fyrst langaði hann að stökkva á þær
leika við þær og glefsa í þær
Svo sló því allt í einu niður
í hausinn á honum
að auðvitað væri hann dúfa!
Nokkra daga á eftir sat hann
í gluggakistunni á sjöundu hæð
og sinni því lítið sem ungu hjónin
og aðrir af þeirri dýrategund aðhöfðust
Fann til vaxandi samkenndar
með dúfunum
Undraðist hvað þær sniðgengu hann
vingjarnlega félagslynda dúfu
í gluggakistunni

Jis augo septintajam aukšte
nuo tada, kai jam buvo dar tik savaitė

Jis niekad nematė kitų katinų
Nei žvėrių, tik žmones
ir dar balandžius už lango

Iš pradžių jis ilgai galvojo
kad jis – žmogus
Jis nuoširdžiai stengdavos atsisėsti
su jaunais sutuoktiniais prie stalo
užsidėt servetėlę ir pradėti
vaišintis nuo šaltų užkandžių;
tos jo pastangos visad baigdavos tuo
kad jis būdavo vejamas kieta ranka
ir primygtinai raginamas pasistiprint
kažkokiu šlamštu iš kačių dubenėlio

Jis dažnai tupėdavo susimąstęs
ant palangės
ir žiūrėdavo į balandžius

Iš pradžių jis norėdavo šokti ant jų
su jais žaisti ir švelniai kandžiotis
Tik vienasyk
jį nutvilkė mintis
kad, na, žinoma, ir pats jis balandis!
Ir tada jis kelias dienas tupėjo
septintajam aukšte ant palangės
ir nebekreipė dėmesio į jaunąją porą
bei kitus šios rūšies atstovus
Jis jautė stiprėjančią simpatiją
balandžiams
Stebėjos, kad jie taip jo vengė
draugiškai nusiteikęsio balandžio
ant palangės

Gleymdi sér svo alveg
dag einn skömmu fyrir kvöldmat

og stökk

Þegar hann var lagður til hinstu hvílu
í bakgarðinum
sátu dúfur í öllum gluggakistunum

HIMNASTIGI

Ökklar kvenna
Stiklandi stjálkandi yfir mig
Ökklar kálfar

Ligg á bakinu á eldhúsgólfu
Stiklandi
Fjórar konur

Uppgötva nýtt sjónarhorn
Fimm ára

Löngu síðar skildi ég
Að manneskjan er dragspil
Emjandi harmonikka
Panin af þrá
Milli jarðar og himins

Himnastigi
Alla leið frá ökkla

LEIÐIR SKILJA

Eftirlitsmyndavélarnar
taka myndir af vindinum
þar sem hann reikar

Galiausiai jis visai pamiršo save
ir vieną dieną prieš pat vakarienę

išsoko

Jį amžinajam atilsui paguldžius
kieme už namo
ant visų palangių tupėjo sutūpę balandžiai

DANGIŠKOSIOS KOPĖČIOS

Motery kulkšnys
Žirgluojančios lipančios per mane
Kulkšnys veršiukai

Guliu ant nugaros ant virtuvės grindų
Ketrios moterys
Žirgliodamos

Atranda naują žiūrėjimo kampą
Penkerių metų

Daug vėliau supratau
Kad žmogus – instrumentas
Graudžiai virkaujanti armonika
Ištempta ilgesio
Tarp dangaus ir žemės

Dangiškosios kopėčios
Visą kelią nuo pat kulkšnių

KELIAI IŠSISKIRIA

Stebėjimo kameros
filmuoja vėją
klajojantį

með hvítan blindrastaf
milli húsanna

Taka myndir af óttanum
sem fylgir honum glær
í humáttina

Við skulum veifa þeim
Varkár
Áður en við förum
Yfirveguð
Í hina áttina

su balta aklųų lazdele
tarp namų

Filmuoja baimę
jį nepastebimai lydinčią
permatomą baimę

Pamojuokime jiems
Atsargiai
Prieš apdairiai
Nueidami
Į kitą
Pusę

VERTĖ JURGITA MARIJA ABRAITYTĖ — JURGITAMARIJA@YAHOO.COM

214

Foto: Boris Ščitar

Sibila *Petlevski*
CROATIA

Sibila Petlevski was born in 1964 in Zagreb. A poet, novelist, playwright, performer, literary critic, editor, translator, university lecturer. Member of *L'Académie Mallarmé* and *l'Académie Européenne de Poésie*. Former president of the Croatian PEN Centre (2001-05). Member of Association of the Women of the Mediterranean Region. Founder and director of Literature Live International Festival in Zagreb. Edited the Croatian section of the *Poetry International Web* electronic magazine, based in Rotterdam. Writes in Croatian and in English. Her poetry and extracts from her fiction have been translated into English, French, Italian, Russian, Dutch, Catalan, Slovene, Japanese and other languages. Petlevski is associate professor at the Academy of Dramatic Art, University of Zagreb. E-mail: sibila.petlevski@gmail.com

DATUMI SLAVE

Podizanje, razvijanje stjegova, spuštanje,
motanje i spremanje na rezervne položaje,

215

Sibila *Petlevski*
KROATIJJA

Sibila Petlevski gimė 1964 metais Zagrebe. Poetė, prozininkė, dramaturgė, literatūros kritikė, redaktorė, vertėja, universiteto dėstytoja. *L'Académie Mallarmé* ir *l'Académie Européenne de Poésie* narė. 2001–2005 metais buvo Kroatijos PEN Ccentro prezidentė. Viduržemio jūros regiono moterų asociacijos narė. Tarptautinio literatūros festivalio Zagrebe įkūrėja ir direktorė. Redagavo internetinio žurnalo *Poetry International Web* Kroatijai skirtą skyrių. Rašo kroatų ir anglų kalbomis. Jos poezija ir prozos ištraukos buvo verstos į anglų, prancūzų, italų, rusų, olandų, katalonų, slovėnų, japonų ir kitas kalbas. Petlevski yra Zagrebo universiteto dramos meno akademijos docentė. El. paštas: sibila.petlevski@gmail.com

ŠLOVĖS DATOS

Iškeliamos, išskleidžiamos vėliavos, nuleidžiamos,
suvyniojamos ir dedamos atsargai,

odakle će isti biti izvučeni na kalendarski
iste datume koji već sutra neće biti što su
bili. Datumi slave. Po jedan čovjek u svaki
pravokutnik prostrt u šareno. Poravnavanje
rubova. Prilaženje. Prilaženje spuštene glave.
Poravnavanje ukrasa. Udaljavanje. Napuštanje.

Stajanje podignutih podbradaka, podignutih
čela, gledanje uvis sklopljenih očiju svaki puta
nepogrešivo ravno u rupe koje su prosvirali
pucnji. Male, uredno poslagane eksplozije
časti. Kratka uznesenja. Uznesenja kratkog
dometa. Kamo god pogledaš izrešetano. I gore i
dolje i nebo i ljudi. Danas ćemo bajunetom izvršiti
pokolj zastava da nas sutra ne bi krpe nadživjele.

VRIJEME

Da iz ovih stopa kažem vremenu
stani pod trešnjom koja ne rodi
trešnje, ne bi mi bilo žao. Ni jedan
sat nije bolji od drugoga i sasvim je
svejedno je li gusjenica s prugama
pala s grane na stol, ili je to kajanje
sa stotinu nogu domililo istim putem
kojim je došlo i sve drugo. Zemljom

ili zrakom, svejedno. Vilin konjic,
šturak, skakavac, bogomoljka, konjska
smrt ili nešto njoj slično. Ime nije
pouzdan znak da je stvar stvar, biće
biće, da bilo što pripada bilo čemu,
bilo tko bilo kome. Kad bismo mogli,
zajedno reći vremenu stani, stalo bi
svakome od nas u drugo vrijeme.

iš kur vēl bus ištrauktos tom pačiom
kalendorinēm dienom, kurios jau rytoj neberekš
to, kā reiškē. Šlovēs datos. Po žmogų kiekviename
stačiakampy, ištistam, margam. Pakraščiai
išlyginami. Prieinama. Prieinama nuleidus galvą.
Pataisomos puošmenos. Atsitolinama. Nueinama.

Pakelti smakrai, iškeltos kaktos,
žiūrima aukštyn užmerktom akim kassyk
neklystamai tiesiai į kiaurymes, pramuštas
šūvių. Maži, tvarkingai suverti garbės
sprogimai. Trumpi pagarbinimai. Trumpo šūvio
pagarbinimai. Kur tik pažvelgsi – suvarpyta. Ir viršuj, ir
apačioj, ir dangus, ir žmonės. Šiandien durtuvais subadysim
vėliavas, idant ryt šitos skiautės negyventų po mūsų.

LAIKAS

Jei šią akimirką tarčiau laikui
sustok po trešne, kuri nesunokina
vaisių, nesigailėčiau. Nė viena
valanda nėra geresnė už bet kurią kitą ir
visai tas pat, ar vikšras su dryželiais
ant kėdės nukrito nuo šakos, ar šis šimtakojis
atgailavimas atropojo tuo pačiu keliu,
kuriuo atėjo ir visa kita. Žeme

arba oru, vis tiek pat. Laumžirgis,
svirplys, žiogas, maldininkas, grakščioji
gražutė ar kas nors panašaus. Vardas nėra
patikimas ženklas, kad daiktas yra daiktas, būtybė yr
būtybė, kad vienas dalykas priklauso bet kuriam kitam,
bet kas priklauso bet kam. Jei galėtume visi sykiu
tarti laikui sustok, kiekvienam iš mūsų
jis sustotų skirtingu metu.

SVJEDOCI

Svjedoci smo gesta mučnine.
Što stoji iza njih? U kakvoj su vezi
s onim što se vidi: izbijejenom,
ponegdje sasvim bijelom travom
na mjestima gdje je zemlja upila
sokove odustajanja. Svjedoci smo
brzih pokreta odbijanja na koje
ukazuje grmlje posuto sjedinama:

jedan srebrni grm za drugim ostaje
u daljini dok stroj kojem je jednom
netko od nas dao nadzvučnu brzinu,
odlazi bez pilota. Sam, sam od sebe.
Svjedoci smo svega što više nismo mi.
Oblaci slijede liniju planinskog lanca.
Oponašaju planine i silaze među njih.
Priroda se najbolje druži sama sa sobom.

DOPISIVANJE

Mašta otvara trbuh najobičnijim
predmetima, kao da su živi. Carski
rez kojim se otvaraju skriveni pretinci
u drvetu i vrata u stijeni, boli ih više
od poroda tajne koji sam po sebi nije
prirodan mrtvim oblicima života i

uvijek dolazi nekom intervencijom
iz vana, pri čemu je kamenorezac bog

onoga trenutka koji bilježi meki pregib
koljena u ružičastom kamenu i drhtaj
na usni kipa. I stolar je bog, i drvodjelja
koji će napraviti šilo i sve što treba i

LIUDININKAI

Esame liudininkai koktumo gestų.
Kas slypi už jų? Kaip jie susiję
su tuo, ką regime: su pageltusia,
daiktais visiškai išdeginta žole
ten, kur žemė sugėrė
atsižadėjimo syvus. Mes – liudininkai
staigių atmetimo judesių, kuriuos
išduoda krūmynai, apiberti žile:

sidabriniai krūmai dingsta vienas už kito
tolybėj, kai mechanizmas, kuriam kadaise
kažkas iš mūsų suteikė viršgarsinį greitį,
išskrenda be piloto. Vienas, pats savaime.
Mes liudininkai to, kas jau nebesame.
Debesys atkartoja kalnų grandinės liniją.
Supanašėja su kalnais ir leidžiasi į juos.
Gamta labiausiai bičiuliaujasi pati su savimi.

SUSIRAŠINĖJIMAS

Svajonė prapjauna pilvą tiems paprasčiausiems
daiktams, tarsi jie būtų gyvi. Cezario
pjūvis, kuriuo atveriamos slaptos perdangos
medyje ir durys uolų, jiems labiau skauda
nuo paslapties gimdymo, kuris nėra
būdingas sunykusiems gyvenimo pavidalams ir

visad randas iš kokios nors pašalinės
intervencijos, akmentašys čia yra dievas

akimirkos, rožiniam akmeny žyminčios
švelnų kelio linkį ir skulptūros
lūpų virpesį. Ir stalius – dievas, ir dailidė,
padirbinsiantis ylą bei visa reikalinga ir

što ne treba ukrasiti šarama koje su slova
kojima se dopisuju bogovi trenutka. Što je
napravljeno za jednu svrhu ne treba biti

istoj namijenjeno. Ubod šila otvara nebo.

PRISTANAK

Rado se nadovezujem na sjećanja.
Draža su mi tuđa. Iz njih pletem
kapu za nerođene i štavim kožu za
cipele mrtvima. Prelazim preko ljudi
u naletima: legnem kao ljetni pljusak
i puštam ih da dugo nabiru zastor
od guste kiše. Misle da su vjetar. I ja
umišljam stvari od kojih mi je lakše.

Pristanak je jedini prihvatljivi način
na koji možemo razgovarati nas dvoje,
ili svejedno koliko nas ima na okupu.
Vodim te preko crvene pustinje koju
po navici zoveš morem dok se pretvaraš
da me vodiš preko crvenog mora koje
već dugo zovem pustinjom. Dobro znaš:
tvoj sam narod. Biraš me uvijek ponovno.

OPASNA MJESTA

To je skoro isto kao prelaziti starim
mostom preko vode crvene od zemlje
koju rijeka nosi sa sobom ritmom srca
koje umjesto da prati hod usporava
od jedne do druge obale i otkucijima
slijedi smjer kojim idemo bez uzbuđenja
jer kad ne bi bilo tako, naše bi kretanje
u ovom presudnom trenutku bilo teže

nereikalinga puošimui ornamentais – žodžiai,
kuriais susirašinėja akimirkos dievai. Tai, kas
padaryta turint tikslą, nebūtinai

tam ir skirta. Ylos dūris atveria dangų.

SUTARIMAS

Mėgstu pratęsti prisiminimus.
Svetimi man mielesni. Iš jų nerių
kepurę negimusiems ir raugiu odą
mirusiųjų apavui. Gūsiais prasikošiu
pro žmones: krentu lyg vasaros liūtis
ir leidžiu prisiminimams ilgai klostyt tirsto
lietaus užlaidą. Jie manosi esantys vėjas. O aš
prasimanau dalykų, suteikiančių man palengvėjimą.

Sutarimas – tai vienintelis priimtinas būdas,
kaip mudu ar nesvarbu, keliese esam
susibūrę, galime kalbėtis.
Veduos tave raudona dykra, kurią
iš įpročio tu įvardiji jūra, apsimesdamas,
kad vediesi mane raudonąja jūra, kurią
jau seniai vadinu dykra. Puikiai žinai:
esu tavo tauta. Tu vėl ir vėl pasirenki mane.

PAVOJINGOS VIETOS

Tai veik tas pats, kaip eiti senu
tiltu per vandenį, raudoną nuo žemės,
kurią upė plukdo širdies ritmu,
o ši, užuot lydėjus srovę, prie kiekvienos
pakrantės vis lėtėja ir tvinksniais
seka kryptį, kuria einame be jaudulio,
nes kitaip mūsų judėjimas
šią lemiamą akimirką būtų keblesnis

nego što jest. Ne trčimo. Samo bježimo.
Slijedi nas krv crvena od zemlje koju su
upile žile živo pokopanih. Kad bi moglo,
išlo bi za nama i naše korijenje iščupano
prvim trzajima odvajanja i koturalo se
smotano u grčevita klupka slična mišićavim
čvorovima pomoću kojih zmije obično
uspijevaju zajedno napustiti opasna mjesta.

PREPOZNAVANJE

Kad bi te očaj, glad za tijelom kojeg
nema i konačno odustajanje sustigli
na kraju svijeta, na kopči zemaljske
kugle neposredno prije razdvajanja
sjeverne od južne polutke, tamo gdje je
tupi šestar opasao crtom čitav posjed,
svo naše imanje – kad bi te sustigli očaj,
glad i odustajanje – pod tobom bi se propeo

i zaništao vranac kao da si četvrti jahač.
Prepoznavanje je uvijek slučajnost. Zašto
ne bi konji jednom sami odredili tko će biti
spasitelj, a tko će se vratiti kući napamet,
slijep kao konj? Umrijet ćeš s našim vrancima,
od vode, a ne od žeđi, kao pregrijana životinja
koju je nešto moralo zaustaviti da ne bi ludo
trčala od zgarišta prema ruševini i natrag.

SVETI TJEDAN

Puhali smo balone punih šest dana,
mislili da je to jedini način na koji se može
dati okvir dahu. S neba je padala mana,

nei yra. Mes ne bėgame. Tik sprunkame.
Mus seka kraujas, įraudęs nuo žemės, kurią
sugėrė gyslos gyvai pakastų. Jei tik galėtų,
mus sektų mūsų šaknys, išrautos
staigiais atskyrimo trūksniais ir ridentų
susivijusios į traukulingus gumulus, panėšinčius
į raumeningus mazgus, jais susirangiusioms angims
paprastai pasiseka drauge pasišalinti iš pavojingų vietų.

ATPAŽINIMAS

Jei neviltis ir alkis nesančio kūno,
galiausiai atsižadėjimas tave užkluptų
pasaulio pakrašty, ant žemės rutulio
sagties prieš pat atsiskiriant
Šiaurės ir Pietų pusrutuliams, ten, kur
bukas skriestuvus apjuosė kiekvieną daiktą,
visą mūsų turtą – vos tave užgrius neviltis,
alkis ir atsižadėjimas – po tavim piestu stos

ir sužvengs juodbėris, lyg būtum ketvirtasis raitelis.
Atpažinimas – tai visad atsitiktinumumas. Kodėl
vienąsyk žirgai patys negalėtų nuspręst, kas bus
išgelbėtas, o kas namolio grįš iš atminties,
it žirgas aklas. Žūsi su mūsų juodbėriais
nuo vandens, ne nuo troškulio, it perkaitęs gyvulys,
kurį kažkas turėjo nuramdyti, kad nelėktų
patrakusiai iš gaisravietės į griuvėsius ir atgalios.

ŠVENTOJI SAVAITĖ

Pūtėme balionus ištisas šešias dienas,
manydami, kad tai vienintelis būdas, kaip galima
nubrėžt alsavimo ribas. Iš dangaus krito mana,

slatka i mlaka kao mlijeko iz sise. Bože!
 Pa mogli smo i poljupcima postići istu,
 potpuno istu stvar, mogli smo i disanjem
 u staklo, da umjesto nas magla na čistu
 zrcalu napiše da smo živi, da pisanjem
 prenesemo toplotu bez dodira i glasa,
 da budemo jednostavno tu, a ne u mreži
 krvi isprepleteni, ne poput gladnih pasa,
 ne vječno gladnog srca koje iz grudi reži.
 Puhali smo balone i onda ih nožem parali
 punih šest dana. Sedmi smo se odmarali.

Monika Rinck
 GERMANY

Monika Rinck was born in 1969. She studied literature and religion in Zweibrücken and now lives in Berlin. In 2001 Rinck published a conceptual book *Begriffsstudio 1996–2001* (edition sutstein, www.begriffsstudio.de); in 2004, she published her poetry collection *Verzückte Distanzen*. In 2006, *kookbooks* published her collection of essays *Ah, das Love-Ding!* Over the past several years the poet published some more collections of poetry, an audio book, *Pass auf, Pony!*, and together with Max Marer she published an illustrated book *Elf kleine Dressuren*. Rinck won many awards: most recently – the George K. Glaser Award (2010). Monika Rinck collaborates with musicians and composers and occasionally teaches. The poems were taken from her book *Verzückte Distanzen* and her newest manuscript *Honigprotokolle*. E-mail: m_rinck@gmx.de

DER LETZTE TAG IM SÜDEN

wir werden dir ein mittel spritzen
 an diese bank im ferienhaus fixiert

saldi ir šilta it pienas iš krūties. Dieve!
 O juk galėjom ir bučiniais pasiekt tą patį,
 visai tą patį dalyką, galėjom ir kvėpuodami
 į stiklą, jeigu migla už mus ant švaraus
 veidrodžio užrašytą, kad esame gyvi, kad nelytėdami
 ir nebyliai rašymu perteikiame šilumą,
 būdami būtent čia, o ne įsiraizgę į kraujo
 tinklą, ne kaip peralkę šunys,
 ne amžiais alkanos širdies, kuri krūtinėj remžia.
 Pūtėme balionus, o paskui peiliu juos skrodėm
 ištisas šešias dienas. Septintąją ilsėjomės.

VERTĖ LAIMA MASYTĖ – MASYTEL@YAHOO.COM

Monika Rinck
 VOKIETIJA

Monika Rinck gimė 1969 metais Cveibriukene, studijavo literatūrą ir religijotyrą. Gyvena Berlyne. 2001 m. Rinck išleido konceptualią knygą *Begriffsstudio 1996–2001* (edition sutstein, www.begriffsstudio.de), 2004 m. – poezijos rinkinį *Verzückte Distanzen*. 2006 m. „kookbooks“ pasirodė esė rinktinė *Ah, das Love-Ding!*. Pastaraisiais metais poetė išleido dar kelis poezijos rinkinius, audioknygą *Pass auf, Pony!*, kartu su Maxu Mareku – iliustruotą knygą *Elf kleine Dressuren*. Rinck apdovanoja daugeliu premijų, paskiausia – Georgo K. Glaserio premija (2010). Rašytoja bendradarbiauja su muzikantais bei kompozitoriais ir retkarčiais dėsto. Eilėraščiai paimti iš knygos *Verzückte Distanzen* ir naujo rankraščio *Honigprotokolle*. El. paštas: m_rinck@gmx.de

PASKUTINĖ DIENA PIETUOSE

mes tau suleisime vaistų
 vasarnamy prikaustytam prie šito suolo

sieh mal hier, wie deine stirne leuchtet
 o – der schläfen glanz im stillen
 widerschein des weißen lampenschirms
 wie schön du bist, wie gut und
 unvermutet ist das licht
 durch deine adern läuft ein schimmer
 und in der dunklen kammer nistet
 radium – deine kleine grüne angst.

überall, bei allen anderen, regen sich visionen
 doch nicht bei dir. bei dir ist alles
 klar und scharf zu sehn, die etiketten, die kakteen.
 alles da im broken glass der letzten nacht
 die figurinen des begehrens, die zarten schäume
 hier hat der liebe herrgott selbst mit seiner zunge
 dir die deinige gelöst, du sprichst, wie schön
 vom pharmakon, vom wedeln der platanen
 und vor der türe stehn sie schon,
 die schuhe die wir haben,
 die säcke mit dem müll und der passat.

MOORLANDS TOTILAS

Hört ihr das, so höhnen Honigprotokolle, glänzend, schwarz, dressiert.
 Das Biest macht, was ihr wollt und macht es gut, so gut, dass man
 fast glauben will, es will es selbst – wie ihr es wollt, so will auch es.
 Wir unterstellen ihm Stolz. Doch kann es je entgegennehmen,
 was es auslöst an Begeisterung? Ein Vollzug, fast sexuell und mithin
 ebenso verkorkst, die Ekstase der Verspannung oder eine Innigkeit
 zwischen Herrscher und Beherrschtem. Noch das stärkste Tier ist
 unendlich debil. Wer sagt das? Adorno. Hochaufhackende Beine,
 Pirouetten, durchparierte Wechsel im Galopp, irre Schultermaschine.

aure, kaip tavo kakta šviečia
 o – smilkiniuose tyliai tyliai
 atsispindi baltas lempos gaubtas
 koks tu gražus, kokia gera ir
 nelaukta šviesa
 tavo gyslom srovena prošvaistės
 o tamsioje kamaroje tūno radis –
 tavo žalia mažytė baimė.

visi kiti visur svajoja, regi,
 bet tik ne tu. tavo regėjimas
 aiškus, ryškus – čia etiketės, tenai kaktusai
 viskas per vakarykštį *broken glass*:
 geismo figūrėlės, minkštutės putos
 patsai dievulis savo liežuviu
 atrišo tavą ir tu kalbi, gražiai taip
 apie farmakoną, platanų vėduokles
 ir štai jie jau prie mūsų durų:
 batai, kuriais čionai atėjom
 šiukšlių maišai ir vakaris vėjas.

MOORLANDS TOTILAS

Ei, ar girdit, kaip šaiposi medaus metraščiai, žvilgantys, juodi, dresuoti.
 Tas žvėris daro, ką jūs norit, gerai daro, taip gerai, kad beveik tikit,
 kad jis pats to nori – kaip jūs, taip ir jis.
 Mes manom, kad jis pasipūtęs. Bet ar jis kada nors galės išverti
 visą susižavėjimą, kurį sukelia? Veiksmas, beveik seksualinis, kartais
 tiek pat iškrypęs, įtampos ekstazė arba intymus ryšys
 tarp valdovo ir valdinio. Ir pats stipriausias gyvūnas
 yra nepaprastai kvailas. Kas taip sako? Adorno. Šuoliukai sulenktom kojom,
 piruetai, galopo žingsnelių keitimai, beprotiška menčių mašinerija.

Ein Seeotter an der Kandare! Als wäre Natur ein Element unter andren
und man könnte es wechseln wie ein Fahrzeug, das sowohl zu Land
als auch zu Wasser vorankommt und am Ende kann es sogar fliegen.
Als flöge ein Pferd durch den Himmel! Also helft ihm bitte beim Landen.
Am besten landen Pferde in Gelee, das noch nicht ganz gestockt ist,
in unvollkommener Götterspeise. Oder sie fallen im Landeanflug in den
Galopp und galoppieren dann aufsetzend auf der Erde unversehrt weiter ...

KANINCHEN

Hört ihr das, so höhnen Honigprotokolle, mit raumfüllenden Stimmen,
ohne dass ich den Raum, den sie füllten, sähe. Ich bin im Hypnosezelt.
Ein leichter Luftzug, bebende, flackernde Bahnen, die gleich wieder
still von oben nach unten fallen wie undurchsichtige Farben, Orange,
durch die eine Stimme geht, die die Parzellen miteinander verbindet.
Sie sagt mir, was ich bin: ich bin entspannt. So liege ich allein im Schall
und lausche, bin ich viele Kaninchen, die aufgehört haben, zu flitzen.
Eingriff in die Dynamik der Seele geht so: Was assoziiert ist, hemmen,
und das, was neuerlich dissociiert ist, re-associieren. Umkleidekabine.
Doch was streife ich klammheimlich ab, was lockert sich oder hakt?
Da die Bilder nicht heil wie die Stimme durch die Poren der Dinge
zu dringen vermögen, bin ich blinde Kaninchen, wir sind entspannt.
Indes geht der Hypnotiseur in durchbrochener Spitzenstrumpfhose
unsichtbar auf dem dicken Teppich zwischen den Kabinen umher.
Schwarz berindete Schenkel, als kröche orchestriert etwas darüber,
wie ein stimmhaftes S, summend, gemustert. Ich denke: Kaninchen.
Ich bin entspannt, ich habe versagt. Kaninchen, immer: Kaninchen.

AUGENFÜHLERFISCH

Hört ihr das, so höhnen Honigprotokolle, es ist ja nicht gesagt,
dass das Klare stets hell sich mit Deutungswucht verdunkeln

Ūdra su žąslais! Tarsi gamta būtų tik vienas elementas iš daugelio kitų
ir ją būtų galima keisti kaip automobilį, kuris važiuoja ne tik žeme,
bet ir vandeniui ir galiausiai net skrenda.

Tarsi arklys skristų dangum! Ei, padėkit jam nusileisti.
Arkliai patogiausiai nusileidžia į želė, dar ne visai sustingusią,
netobulą dievų patiekalą. Arba: artėdami prie žemės, jie
ima judinti kojas ir, pajutę kietą pagrindą, šuoliuoja sau sveiki toliau...

TRIUŠIAI

Ei, ar girdit, kaip šaiposi medaus metraščiai, balsais, užpildančiais erdvę,
nors nematau erdvės, kurią jie pildo. Esu hipnozės palapinėje.
Lengvas gūsis, virpančios, blėsčiojančios juostos, kurios netrukus
vėl krenta žemyn tartum matinės spalvos, oranžinė,
pro ją sunkiasi balsas, vėl sujungia atraižas.
Jis sako man, kas esu: atsipalaidavusi. Tad guliu sau skambėjime
ir klausausi, esu kažmas triušių, nustojusių krutėti.
Intervencija į sielą vyksta taip: tai, kas susiję, slopinti,
o tai, kas atsiję, susieti iš naujo. Persirengimo kabina.
Bet ką aš slapčia nusivelku, kas išsitampo ar stringa?
Kadangi vaizdai negali kaip balsas nepažeisti
prasiskverbti pro daiktų poras, esu akla triušė, mes atsipalaidavę.
Tačiau hipnotizuotojas suplyšusiomis pėdkelnėmis
nepastebimai vaikštinėja storu kilimu tarp kabinų.
Šlaunys juodais kraštais, tarsi kažkas vienu metu
per jas ropštųsi, tarsi skardžioji Z, dūzgianti, raštuota. Galvoju: triušiai.
Aš atsipalaidavusi, aš netesėjau. Triušiai, nuolat: triušiai.

AKIAČIUPTUVĖ ŽUVIS

Ei, ar girdit, kaip šaiposi medaus metraščiai, juk nepasakyta,
kad aiškumas visad šviesus; lygiai taip galėtų būti,

ebensogut auch könnte, aber dabei an Klarheit nichts einbüßt.
 Wie es für Fische ist. Die den Unterschied sehen, aber nicht
 aussagen können. Bpsw. für den Augenfühlerfisch, der blind
 für den eigenen Nuppsi ist. Aber wer ist das unter uns nicht?
 Wobei beim Augenfühlerfisch der Nuppsi unblind für den Fisch.
 Er nutzt das Außenaugen, um genau zu unterscheiden, was klar
 zwar aber dunkel und was dunkel zwar aber zudem unklar ist.
 Mit seinem Augenarm, dem angebauten Teleskop, ist ihm das klar.
 Schau, ein als veralgter Stein getarnter Augenfühlerfisch. In irrer,
 viel zu heller Beleuchtung. Mit diesem Auge sieht er nur Dunkles,
 mit dem anderen Auge sich selbst, wenn er hell ist. Mit beiden
 sieht er das Klare im Dunkeln aufflackern, aber da er getarnt ist,
 sieht er sich nicht. Und noch was: Das Wasser dürfte nicht brennen.

UNIO WIESEL

Hört ihr das, so höhnen Honigprotokolle, in Bernstein und Amber:
 Fürstlich (oder fürchterlich?) paart sich im Dickicht das Wiesel
 mit der Zylinderkopfdichtung, Schläuche, Keilriemen, zuckige Teile.
 Wie flink ist das Wiesel, wie schwer der sehr gebremste Unfallwagen,
 aus dessen Undichten Kunststoffemulsionen fließen, rosa schillern.
 Wahnsinn wars, als Nadelbäume sich entäußerten, so das Protokoll.
 Es stürzten die Nadeln, Pfeile, zierlich und keck, fast ohne Kontrolle.
 Das ist das blondeste aller Himmelsgeschosse – Sonne? Oder Sonja
 mit der Silberbüchse? Hirsche wittern. Birken imitieren Lichtmaschinen.
 Untertrieb hebt die Nase von der Fährte ein gefällter Oktaeder.
 Ach, schonet doch die Wälder, statt sie mit Kaputtem vollzustellen.
 Denn dieser alte Zuber flutet zeitig die Genüsse. Soeben noch munter,
 in zärtlicher Vereinigung mit den Resten des Blechdachs (Schuppen!),
 nun in desolatem Zustand. Marode. Auf Abriss. Unio Wiesel Finito.

kad nuo aiškinimų įtūžio jis aptemsta,
 tačiau netampa ne toks aiškus. Kaip žuvis.
 Jos mato skirtumą, bet negali pasakyti.
 Pavyzdžiui, akiačiuptuvė žuvis, akla
 nuosaviems blizgučiams. Bet kuriam iš mūsų kitaip?
 Nors šitos žuvies blizgutis ją mato.
 Ji naudoja išorinę akį, kad tiksliai atskirtų, kas yra aišku,
 bet tamsu, o kas – tamsu ir priedo neaišku.
 Savo akim-ranka, įgimtu teleskopu, ji viską puikiai mato.
 Štai, akiačiuptuvė žuvis, apsimetusi dumblinu akmeniu.
 Nerealiai, aiškiai per stipriai apšviesta. Su šita akim
 ji mato tik tai, kas tamsu, su kita – save, bet tik apšviestą.
 Abiem akim ji mato tamsoje blykstelintį aiškumą,
 bet kadangi ji pasislėpusi, savęs nemato. Ir dar: vanduo neturi degti.

ŽEBENKŠTIES UNIJA

Ei, ar girdit, kaip šaiposi medaus metraščiai, gintaru ir ambra:
 tankmėje karališkai (ar po paraliais?) poruojasi žebenkštis
 ir cilindro galvutės tarpinė. Žarnelės, dirželiai, zvimbiančios dalys.
 Kokia vikri žebenkštis, kokio sunki avarijos sustabdyta mašina,
 iš plyšių srovėna skysčiai, mirguliuoja rožiniais atspalviais.
 Kai spygliuočiai išsižadėjo savęs, buvo šakės (pasak protokolo).
 Krito spygliai – strėlės, puošnios ir įžūlios, nekontroliuojamai.
 Ar tai šviesiausias iš dangaus šovinių – saulė? o gal – Saulė
 su sidabrinu šautuvu? Elniai uodžia. Beržai imituoja generatorius.
 Pakelia nosį nuo pėdsako nukirstas aštuoniasienis.
 Ak, puoškite miškus, užuot grūdę į juos šlamštą.
 Nes, atėjus laikui, šita sena gelda suteiks malonumą. Dar neseniai guvi,
 švelniai susijungusi su stogo skardos liekanomis (pleiskanomis!),
 o dabar parėjusi. Apleista. Pasmerkta laužynui. Žebenkštis unija finito.

Hört ihr das, so höhnen Honigprotokolle, Haare, Stunden, Gier, Boliden, es brannte die Halde. Weltraumwaffen stürzten nieder, ungebremst wie Zuckerwerk in Hotels mit Hallenbädern. Ich sah, die Gestüte in den Niederungen fielen irgendwelchen Plünderern zum Opfer, oder wars das Siechtum einer Winde? Etwas machen! Kraft eines Rasters! Lass sinken. Blinzeln in die Asymptode blicken. Ich sah Glühendes verglühn, sah es eingehn und mählich zerfließen. Ich sah Tiere, die sich selber melkten. Sah, wie sie irgendetwas durch ein Sieb passierten. Runde Höfe kreisten, eine Herde brach in Panik mitten durch ein riesengroßes Nadelkissen, Schilf! Ich sah die gepeitschte Röte auf den Wangen der Tenöre. Ich sah Gangster, Grünspan, Mischgelände, Mimesis. Flechtwerk war der Waffenhandel einer Sprachfamilie. Überlegene Drogenkuriere sah ich Grilladen und Pekinggemüse verspeisen. Ich sah: Ihre Botengänge machten in willfähriger Ohnmacht Schachhostessen, Opis, Platzanweiser. Ich blickte zum Himmel empor. Dort waren große Vögel, zogen ihre Linien. Himmel war, auch dort wo man gewohnt war: Mord.

HIMMELSHÄRTE

Hört ihr das, so höhnen Honigprotokolle. Eine Halbwelt aus Blaulicht. Ist das Luft oder Wand? Stumme Vögel, Amselattrappen, ja Spatzen, in Kunstharz und Härter gebannt, in durchsichtige Würfel gegossen. Fast wollte man heulen. Oder an Vogel statt zwitschern und hüpfen. Doch noch liegt auf dir ein schwerer Schlaf und nur dein Traum weiß von den anderen. Er denkt es dir, z.B.: Was ist ein Regal? Etwas gezielt hineinzutun, mit einer Hand, die sicher ist und flink. Weil es dort hingehört, ein Übergriff, so passgenau, dir schaudert. Jetzt liegst du wach in deinem Zelt aus Geld und willst für alles zahlen. Bleib hier, erwarte das Ende der Wand. Ziere die Kanten des Tages

Ei, ar girdit, kaip šaiposi medaus metraščiai, plaukai, valandos, geismas, bolidai, liepsnojo sąvartynas. Kosminiai ginklai krito žemyn, nesustabdomi, tarsi bonbonkės į viešbučių baseinus. Mačiau, kaip žirgynai slėniuose tapo kažkokių marodierių auka, o gal čia kraną apleido jėgos? Reikia kažką daryti! Rastras! Nuleisk jį. Mirkčiodama stebeilykis į asimptotę. Mačiau, kaip blėso žarijos, kaip palengva mažėjo ir tirpo. Mačiau gyvulius, kurie patys save melžė. Mačiau, kaip jie košė kažką per sietą. Apvalūs kiemai sukosi, panikos apimta banda prasiveržė tiesiai pro adatų hiperpagalvėlę. Meldai! Mačiau raudonus rykščių pėdsakus ant tenorų skruostų. Mačiau mafijozus, vario žalumą, įvairiausias vietoves, mimezę. Viena kalbų šeima prekiaavo ginklais – pintais rakandais. Mačiau, kaip išdidūs narkotikų dileriai maitinosi skrudintu maistu ir Pekino daržovėmis. Jų pasiuntiniais bejėgiškai klusniai tapo šachmatininkų padėjėjos, seneliai, durininkai. Pažiūrėjau į dangų. Ten dideli paukščiai braižė savo linijas. Dangus buvo – net ir ten, kur įprasta – žudynės.

DANGAUS KIETUMAS

Ei, ar girdit, kaip šaiposi medaus metraščiai. Pusė pasaulio iš žydrašviesės. Tai oras ar siena? Nebylūs paukščiai, strazdų iškamšos, ne, žvirblių, įamžintų derivoje ir kietiklyje, išlietų į permatomus kubelius. Norisi žliumbti. Arba čirškėti ir striksėti vietoj paukščių. Tačiau tave apsėdęs sunkus miegas ir tikrai tavo sapnas nuvokia, kad yra kiti. Jis galvoja už tave, pvz., kas yra lentyna? Ką nors specialiai ten padėti, tvirta ir greita ranka. Nes čia jo vieta; įsiveržimas, toks tikslus, kad net krūpteli. Atsibundi savo pinigų palapinėje ir nori už viską sumokėti. Lik čia, palauk sienos pabaigos. Papuošk dienos kraštus

mit Schlummer, nein, schlimmer noch, flechte dir den Kitsch ins Haar.
Aber schau, das verletzliche Leben am Morgen ist doch nicht nichts!
Kein falsches Wort, aufstehn, aus dem Fenster sehn, wie eine Halbwelt
aus Blaulicht sich aufhellt, da! Ein Aurorafalter landet, zittert, explodiert.

ES FONTOSCH

Hört ihr das, so höhnen Honigprotokolle, so tief im Süden, dass der Süden
sich erbricht. In der Frühe das Sommerkleidchen aus der Kotze geholt.
Heulsüchtig der Vormittag, drauf aufgelöst der Mittagstisch – als fiel
alles Helle zu Boden und stünde nie wieder auf. Die alarmierten Härchen
im Lendenwirbelbereich. Man schweigt, aber weiß nicht, worüber. Speisen.
Speisereste. Später auch Gesellschaftsspiele. Das Spiel heißt: Waldportier.
Einer entscheidet, alle anderen tarnen sich als Moos oder als Tannen.
Ein Ausgewählter darf hinaus, hinein – oder darf gar nichts. Es gibt Maximen
über Biber und Gärten. Bist du ein Biber, gestaltest du dein Revier.
Als Gardine hältst du dein Revier bedeckt. Was willst du sein? Es fontosch.
Entscheide dich. Schneller, es maximum Fontosch, Du könntest aber auch
eine Acht würfeln, das bedeutet, dir stehen die Knochen ins Haus,
du hegst sie, dazu der verflüssigte Bikini (Hegel der Scham) als Joker,
was allerdings kostet. Dann brauchst du mehr als zwölf lindgrüne Nuppsis,
und Flaum um deinen Mund, den man willenlos küssen will, wieder und wieder.
Ob du gewinnst, hängt davon ab, wie viele Nuppsis du in der Reserve hast.
Könnte es nicht sein, dass deine Hoffnung dich auf falsche Fährten bringt
und zu Boden läutert? Dann scheidest du aus, es sei denn, du singst
im Weggehn hundertmal Aufwiedersehn und kehrst ins Spiel zurück.

snauduliu, ne, dar blogiau, įsipink į kasas kičą.
Bet pažiūrėk, pažeidžiama rytinė gyvybė – ne niekas!
Nė vieno klaidingo žodžio, atsistoti, pažvelgti pro langą, kaip ryškėja
pusė pasaulio iš žydrašviesės, štai! plaštakė tupia, virpa, sprogsta.

ES FONTOSCH

Ei, ar girdit, šaiposi medaus metraščiai, taip giliai pietuose,
kad pietūs ima žiaukčiot. Paryčiais iš vėmalų ištraukiau
vasarinę suknelę. Žliumbiomanas rytas, nupuolęs vidurdienis – lyg viskas,
kas šviesu, kristų ant žemės ir nebeatsikeltų. Sunerimę plaukeliai
apie juosmenį. Tylima, bet nežinia, apie ką. Valgiai.
Liekanos. Vėliau ir draugijos žaidimai. Žaidimas vadinasi miškų plaštakė.
Vienas vadovauja, kiti apsimeta samanomis arba eglėmis.
Vienam išrinktajam leidžiama išeiti, įeiti – arba neleidžiama. Skelbiamos taisyklės
bebrui ir užuolaidoms. Jei tu bebras, tvarkaisi savo namus.
Užuolaida namus slepia. Kuo nori būti? *Es fontosch.*
Apsispręsk. Greičiau, *es* nepaprastai *fontosch*, bet taip pat
gali mesti kauliuką, tai reiškia, kad tavo namuose – bėda,
tu ją puoselėji ir gauni džokerį – bangos nuplautą bikinį (gėdos Hegelį),
nors jį, aišku, turi išsipirkti. Paskui dar reikės dvylikos žalsvų figūrų
ir pūkelių aplink burną, kuriuos norėsis be proto bučiuoti, vėl ir vėl.
Ar laimėsi, priklausu nuo to, kiek figūrų išsaugosi.
O jei taip atsitiktų, kad viltis tave nuvestų šunkeliais
ir paimtų į žemę? Tada tu iškrenti; nebent jei nueidamas
šimtąkart sudainuotum „iki pasimatymo“, tada gali grįžti.

VERTĖ LAURYNAS KATKUS – KATKUS72@GOGLEMAIL.COM

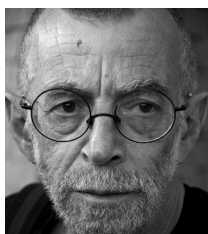

Foto: Marina Svinina

Lev Rubinstein

RUSSIA

Lev Rubinstein was born in 1947. Poet, literary critic, publicist and essayist, he completed his studies in philology at the Moscow State Pedagogical Institute and worked for many years as a bibliographer. He has been involved in literature since the 1960s. In the 1970s he created a unique "card catalog" or "lines on a card" genre. His first publication dates back to 1979 in the Paris-published journal *A-J*. Rubinstein is an author and leader of Moscow conceptualism (together with Vsevolod Nekrasov and Dmitri Aleksandrovic Prigov). His work has been translated into all of the major European languages. In 1999 he became the laureate of the Andrei Bely Prize. He also writes reviews and articles for the internet portals grani.ru and stengazeta.ru. E-mail: lrubinstein@yandex.ru

РЕГУЛЯРНОЕ ПИСЬМО (1994)

1.

Пишите: «Я не помню ничего...

2.

...Я не помню ничего: ни сырых злобно шипящих дров...

3.

...ни хлещущей по оконному стеклу...

4.

...мокрой бельевой веревки...

Lev Rubinstein

RUSIA

Levas Rubinšteinas gimė 1947 metais. Poetas, literatūros kritikas, publicistas ir eseistas. Baigė Maskvos valstybinio pedagoginio instituto filologijos fakultetą, ilgą laiką dirbo bibliografu. Literatūra užsiima nuo praėjusio amžiaus septintojo dešimtmečio. Aštuntajame dešimtmetyje sukūrė unikalų „kartotekos“, arba „eilių ant kortelių“, žanrą. Pirmoji publikacija – 1979 metais, Paryžiuje leidžiamame žurnale *A-J*. Vienas iš maskvietiškojo konceptualizmo kūrėjų ir lyderių (kartu su Vsevolodu Nekrasovu ir Dmitrijumi Aleksandrovičiumi Prigovu). Kūryba versta į visas pagrindines Europos kalbas. 1999 metais tapo Andrejaus Belo premijos laureatu. Interneto portalų grani.ru ir stengazeta.ru apžvalgininkas ir straipsnių autorius. El. paštas: lrubinstein@yandex.ru

REGULIARUS RAŠYMAS (1994)

1.

Rašykite: „Aš nieko neprisimenu...

2.

...Aš nieko neprisimenu: nei drėgnų tulžingai šnypščiančių malkų...

3.

...nei lango stiklą talžančios...

4.

...šlapios skalbinių virvės...

5.

...ни этой ужасной молнии...

6.

...безжалостно перечеркнувшей ночное небо...

7.

...ночное небо вместе с остатками надежды на возвращение к прежней жизни...

8.

...на возвращение к прежней жизни».

9.

Написали?

10.

Далее мы пропускаем некоторые подробности вроде первого крика новорожденного, измученно-счастливого лица молодой матери и т. д. Ограничимся лишь скупым хронологическим перечнем основных событий дня.

11.

Тут же необходимо вспомнить, что пожар на станции служит толчком для принятия, может быть, самого важного решения.

12.

Не забудьте, кстати, упомянуть и об одиноко висящем старом пальто, один из рукавов которого засунут глубоко в карман.

5.

...nei šito siaubingo žaibo...

6.

...negailestingai perbraukusio naktinį dangų...

7.

...naktinį dangų drauge su likučiais vilties sugrįžti į ankstesnį gyvenimą...

8.

...sugrįžti į ankstesnį gyvenimą.“

9.

Parašėte?

10.

Toliau praleidžiame kai kurias smulkmenas, tokias kaip pirmoji kūdikio rauda, iškankintas ir laimingas jaunos motinos veidas ir t. t. Apsiribosime tik šykščiu chronologiniu svarbiausių dienos įvykių išvardijimu.

11.

Čia pat būtina prisiminti, kad gaisras stotyje pasitarnaus kaip akstinas priimti galbūt patį svarbiausią sprendimą.

12.

Nepamirškite, beje, paminėti ir vienvėję kabančio seno palto, kurio viena rankovė giliai sukišta į kišenę.

13.

Теперь пишите: «Я помню вот что: из окна...

14.

...Я помню вот что: из окна веранды свет медовый льется...

15.

...свет медовый льется...

16.

...и, напоровшись на крыжовник...

17.

...и, напоровшись на крыжовник, я плачу...

18.

...плачу без конца...

19.

...я плачу, плачу без конца».

20.

Сцену венчания мы пропускаем. Заслуживают внимания лишь гусиная кожа на обнаженных руках Ларисы и неестественно коптящая свеча в дрожащей руке Ильи.

21.

Липкое кофейное пятно на клеенке служит поводом для окончательного разрыва.

13.

Dabar rašykite: „Aš prisimenu štai ką: iš verandos...

14.

...Aš prisimenu štai ką: iš verandos lango liejasi šviesos nektaras...

15.

...liejasi šviesos nektaras...

16.

...ir, įsidūręs į agrastą...

17.

...ir, įsidūręs į agrastą, aš verkiu...

18.

...verkiu be galo...

19.

...aš verkiu, verkiu be galo.“

20.

Mes praleidžiame situoktvių sceną. Dėmesio verta tik žąsies oda ant apnuogintų Larisos rankų ir nenormaliai rūkstanti žvakė drebančioje Iljos rankoje.

21.

Lipni kavos dėmė ant klijuotės yra dingstis galutiniam atotrūkiui.

22.

При этом, впрочем, не следует забывать о том, что и свет и воздух способны проникать лишь сквозь узкий зазор между замыслом и его воплощением.

23.

Пишите: «Я не помню, как проходили эти дни...

24.

...Начинались они, во всяком случае, с того...

25.

...что я самым тщательным образом...

26.

...что я самым тщательным образом выметал из моей комнаты...

27.

...многочисленные трупики...

28.

...многочисленные трупики ночных бабочек».

29.

Написали?

30.

Теперь ненадолго прервитесь и постарайтесь вспомнить, что же все-таки могло до такой степени рассмешить двух сидящих напротив молодых женщин.

22.

Tačiau drauge nedera pamiršti to, kad ir šviesa, ir oras gali prasiskverbti tik pro siaurą tarpą tarp sumanymo ir jo įgyvendinimo.

23.

Rašykite: „Aš neprisimenu, kaip praėjo šitos dienos...

24.

...Jos prasidėjo, šiaip ar taip, tuo...

25.

...kad aš kuo kruopščiausiai...

26.

...kad aš kuo kruopščiausiai iššlaviau iš savo kambario...

27.

...daugybę naktinių...

28.

...daugybę naktinių drugių lavonėlių.“

29.

Parašėte?

30.

Dabar neilgam atsitraukite ir pasistenkite prisiminti, kas gi vis dėlto galėjo šitaip prajuokinti dvi sėdinčias viena priešais kitą jaunas moteris.

31.

Далее следует подробное описание праздничного стола, которое мы, пожалуй, пропустим.

32.

В самый разгар слухов об эпидемии у Димки высокая темп., рвота и т. д. Ольга Тим. по прозв. Мальвина мечется по ночному поселку в поисках телефона.

33.

Пишите: «Я помню первое апреля...

34.

...Я помню первое апреля...

35.

...примерно в пятьдесят шестом...

36.

...примерно в пятьдесят шестом...

37.

...когда меня все обманули...

38.

...когда меня все обманули...

39.

...а я буквально никого...

31.

Toliau eina išsamus šventinio stalo aprašymas, kurį mes, ko gero, praleisime.

32.

Per patį gandų apie epidemiją įkarštį Dimkai aukšta temp., pykinimas ir t. t. Olga Tim., pravard. Malvina, blaškosi po naktinę gyvenvietę ieškodama telefono.

33.

Rašykite: „Prisimenu balandžio pirmąją...

34.

...Prisimenu balandžio pirmąją...

35.

...apytikriai penkiasdešimt šeštaisiais...

36.

...apytikriai penkiasdešimt šeštaisiais...

37.

...kada visi mane apgavo...

38.

...kada visi mane apgavo...

39.

...o aš stačiai nė vieno...

40.

...а я буквально никого...»

41.

Написали?

42.

Тогда попробуйте определить, какие конкретно пласты вашего непосредственного витального опыта в наибольшей степени актуализируются в процессе регулярного письма.

43.

Затем перескажите вкратце рассказ пожилой библиотечарши об ее удивительной судьбе.

44.

Во время юбилейного вечера Ал. Мих. один и тот же тост произносит дважды. Т. о. некоторые подозрения косвенно подтверждаются.

45.

А теперь представьте себе что-нибудь совсем постороннее. Например, птичье перышко с капелькой запекшейся крови, примерзшее к перилам балкона.

46.

Представили? Тогда пишите: «Я не припомню, чтобы хоть кто-нибудь...

47.

...из близко знавших профессора Лахмана...

40.

...o aš stačiai nė vieno...“

41.

Parašėte?

42.

Tuomet pamėginkite išsiaiškinti, kurie konkrečiai jūsų tiesioginės vitalinės patirties klodai labiausiai aktualizuojasi per reguliaraus rašymo procesą.

43.

Paskui glaustai atpasakokite pagyvenusios bibliotekininkės pasakojimą apie jos nuostabų likimą.

44.

Jubiliejinio vakaro metu Al. Mich. tą patį tostą ištaria du kartus. T. b. kai kurie įtarimai netiesiogiai patvirtina.

45.

O dabar įsivaizduokite ką nors visiškai svetimą. Pavyzdžiui, kraujo lašelį, sukrešėjusį ant paukščio plunksnelės, prišalusios prie balkono turėklų.

46.

Įsivaizdavote? Tuomet rašykite: „Aš neprisimenu, kad nors kas...

47.

...iš artimai pažinojusių profesorių Lachmaną...

48.

...профессора Лахмана, смог бы упрекнуть его в
отсутствии деликатности...

49.

...Тем более кажется странным и малообъяснимым...

50.

...что во время длительных и во всех отношениях
приятных и интересных...

51.

...приятных и интересных совместных их прогулок...

52.

...он почему-то всякий раз...

53.

...обращал внимание своих очаровательных спутниц...

54.

...очаровательных спутниц на валявшихся вдоль дороги...

55.

...на валявшихся вдоль дорогидохлых птиц...

56.

...дохлых птиц».

48.

...profesorių Lachmaną, pajėgtų jam prikišti mandagumo
trūkumą...

49.

...Juolab atrodo keista ir sunkiai paaiškinama...

50.

...kad per ilgus ir visais atžvilgiais malonius
ir įdomius...

51.

...malonius ir įdomius jų bendrus pasivaikščiojimus...

52.

...jis kažkodėl kiekvieną kartą...

53.

...atkreipdavo žavių bendrakeivių dėmesį...

54.

...palydovių dėmesį į palei kelią pūpsojusius...

55.

...į palei kelią pūpsojusius nugaišusius paukščius...

56.

... nugaišusius paukščius.“

57.

Написали?

58.

Обсуждение имени для морской свинки чуть не переходит в ссору. Обстановку разряжает шестилетняя Татка. Ее неожиданное предложение вызывает всеобщий дружный хохот.

59.

Пропустим все перипетии, связанные с распределением ролей. Вспомним только, что роль Сюзанны в самый последний момент получает Наташа Овечкина.

60.

Пропустим также сцену, которая заканчивается так: «А в полумраке видна лишь согбенная спина, и слышен лишь горячий шепот молитвы».

61.

Пишите: «Я помню: в кухне полусонной...

62.

...Я помню: в кухне полусонной вскипала мыльная вода...

63.

...И синий ящик патефонный приоткрывался иногда...

64.

...И под шипящие пластинки ушли блаженные года...

57.

Parašėte?

58.

Jūrų kiaulytės vardo aptarimas vos neperauga į barnį. Padėti gelbsti šešiametė Tatka. Netikėtas jos pasiūlymas sukelia visuotinį draugišką juoką.

59.

Praleiskime visas peripetijas, susijusias su vaidmenų paskirstymu. Prisiminkime tik, kad Siuzanos vaidmenį pačią paskutinę akimirką gauna Nataša Ovečkina.

60.

Taip pat praleisime sceną, kuri baigiasi taip: „O prieblandoje matyti tik sulinkusi nugara, ir girdėti tik karštas maldos šnabždesys.“

61.

Rašykite: „Prisimenu, kaip mieguistoje virtuvėj...

62.

...Prisimenu, kaip mieguistoje virtuvėj muilinas vanduo sukunkuliuoja...

63.

...Ir mėlyna dėžutė patefono retsykais užgroja...

64.

...Ir plokštelėms šnypščiant palaimingi metai nuplasnojo...

65.

...И бледный пламень керосинки сокрыла мутная
слюда...

66.

...сокрыла мутная слюда».

67.

Написали?

68.

А теперь опишите коротко сцену похорон Аси Соломо-
новны. Несколько подробнее – внутреннее состояние
Володи, т.е. сложную смесь жгучего раскаяния и чувства
колоссального облегчения, скрыть которое едва удастся.

69.

В своей статье «Прописи для отстающих» автор, в частности,
пишет: «Эта стратегия сводима подчас к функции морковки
на палочке, укрепленной перед мордой осла. В смысле
абсолютной недостижимости и стабильного положения на
полшага впереди любого процесса». Конец цитаты.

70.

А вот разговор двух молодых солдат в тамбуре вагона мы
пропустим.

71.

Пишите: «Я уже не помню...

65.

...Ir žibalo viryklės blyški liepsna drumstam žėruty
paslėptoji...

66.

...drumstam žėrutis paslėptoji.“

67.

Parašėte?

68.

O dabar trumpai aprašykite Asios Solomonovnos laidotuvių
sceną. Kiek smulkėliau – Volodios jauseną, t. y. sudėtingą
sivilinančios atgailos ir milžiniško palengvėjimo mišinį, kurį
nuslėpti vargiai pavyksta.

69.

Savo straipsnyje „Patarimai atsiliekantiems“ autorius, šiuo
atveju, rašo: „Šita strategija kartais suvedama į morkos ant
pagaliuko, įtaisyto prieš asilo snukį, funkciją. Absoliučios
nepasiekiamybės ir stabilios padėties požiūriu puse žingsnio
pralenkianti bet kokią procesą.“ Citatos pabaiga.

70.

O štai dviejų jaunų kareivių pokalbį vagono tambūre
praleisime.

71.

Rašykite: „Jau neprisimenu...

72.

...действительно ли я оказался тогда...

73.

...на холодном безлюдном пляже...

74.

...и действительно ли море...

75.

...буквально к моим ногам...

76.

...выбросило неестественно...

77.

...выбросило неестественно раздувшееся тело...

78.

...раздувшееся тело утопленника-матроса...

79.

...утопленника-матроса».

80.

Написали?

72.

...ar aš tikrai tada atsidūriau...

73.

...šaltame ir tuščiamė pliažė...

74.

...ir ar tikrai jūra...

75.

...tiesiog prie mano kojų...

76.

...išmetė nenormaliai...

77.

...išmetė nenormaliai išsipūtusį paskendusio...

78.

...išsipūtusį paskendusio jūreivio kūną...

79.

...jūreivio kūną.“

80.

Parašėte?

81.

А теперь представим себе, что любой разговор, даже тот, что зашел в тупик, все равно продолжает жить своею собственною жизнью.

82.

Далее даются описания плачевного положения дел милейшего Карла Яновича, его изношенной одежды, его скитаний по чужим углам. Описываются также и трагикомические приключения с его многострадальной рукописью, т.е. тем единственным, что все еще привязывает его к этой жизни.

83.

Появившийся без предупреждения пожилой родственник мучительно долго вытирает ноги, прежде чем войти. В это время сгорают котлеты.

84.

Пишите: «Я помню: в домоуправленье...

85.

...Я помню: в домоуправленье висели счета над столом...

86.

...и вытянутые на коленях...

87.

...и вытянутые на коленях штаны...

81.

O dabar įsivaizduokime, kad kiekvienas pokalbis, netgi tas, kuris atsidūrė aklavietėje, vis vien toliau gyvena savo asmeninį gyvenimą.

82.

Toliau pateikiami aprašymai apgailėtinos maloningojo Karlo Janovičiaus reikalų padėties, jo nudrengtų drabužių, jo klajonių po svetimus kraštus. Aprašomi netgi tragikomiški jo iškentėtojo rankraščio nuotykių, t. y. to vienintelio, siejančio jį su šiuo gyvenimu.

83.

Be perspėjimo atkakęs pagyvenęs giminaitis, prieš įeidamas, kankinamai ilgai valosi kojas. Per tą laiką sudega kotletai.

84.

Rašykite: „Prisimenu: namų valdyboje...

85.

...Prisimenu: namų valdyboje virš stalo kabojo skaitytuvai...

86.

...ir ištemptos ant kelių...

87.

...ir ištemptos ant kelių kelnės...

88.

...и пыль столбом...

89.

...и день без всякого предела...

90.

...и ночь без обещанья дня...

91.

...Теперь я понял, в чем тут дело...

92.

...Теперь я понял, в чем тут дело. Ты только выслушай меня».

93.

Написали?

94.

Тогда пишите дальше:

95.

«Не помню, сколько времени просидел я в полной неподвижности...

96.

...Не помню, задремал я или просто глубоко задумался...

88.

...ir dulkių stulpas...

89.

...ir begalinė diena...

90.

...ir naktis be pažado dienos...

91.

...Dabar aš supratau, kur šuo pakastas...

92.

...Dabar aš supratau, kur šuo pakastas. Tu tikrai išklausk mane.“

93.

Parašėte?

94.

Tuomet rašykite toliau:

95.

„Neprišmenu, kiek laiko prasiėdėjau visiškai nejudėdamas...

96.

...Neprišmenu, ar užsnūdau, ar tik giliai susimąčiau...

97.

...Не помню, сколько прошло времени...

98.

...но очнувшись от странного оцепенения...

99.

...но когда я поднялся...

100.

...но когда я поднял голову и посмотрел в окно...

101.

...было уже темно...

102.

...была уже глубокая ночь...

103.

...уже смеркалось».

97.

...Neprisimenu, kiek laiko praėjo...

98.

...bet atsitokėjęs iš keisto sąstingio...

99.

...bet kai atsistojau...

100.

...bet kai pakėliau galvą ir pažvelgiau pro langą...

101.

...jau buvo tamsu...

102.

...jau buvo tamsi naktis...

103.

...jau brėško.“

VERTĖ BENEDIKTAS JANUŠEVIČIUS — SNUKIOGABALAS@YAHOO.COM

Yolanda Soler Onís

SPAIN

Yolanda Soler Onís is a Spanish poet, writer and journalist. Born in 1964 in Comillas, Cantabria (Northern Spain), she moved with her family in 1971 to the Canary Islands. There, she studied Spanish philology at La Laguna University. 2005-2010 she worked as the director of the Cervantes Institute in Manchester and Leeds (Great Britain). Since 2010 she lives in Poland and directs the Cervantes Institute in Warsaw. In 1986 she won the Jose Hierro Prize for her poetry (collection of poems *Sobre el ámbar*); she also received the La Laguna Prize for her prose (novel *Una sombra en el desván*), and in 2002 her novel *Malpaís* claimed the Tristana Award. Yolanda Soler Onís has also published other poetry collections worth mentioning, namely: *Mudanzas*, *Memoria del agua*, and *De los ríos oscuros*. E-mail: soleronis@hotmail.com

*And she feeds you tea and oranges
that come all the way from China.
...and she lets the river answer
that you've always been her lover.*

Leonard Cohen

TÉ

Detenida en tu huella suelo
en estos días de naranja y hastío
apoyar la piel en el aire que llueve.

Bulle el agua.

Retorno a una isla que se fecunda
en su vientre de barrancos,
a la negra cinta de húmedo picón:
los poros
se hacinan como rosas caídas
bajo esta luna que no te recobra.

Yolanda Soler Onís

ISPANIJA

Yolanda Soler Onís – ispanų poetė, rašytoja bei žurnalistė. Gimė 1964 metais Komiljase, Kantabrijoje (Šiaurės Ispanija). 1971 m. su šeima persikėlė į Kanarų salas. La Lagunos universitete baigė ispanų filologijos studijas. 2005–2010 m. – Servanteso instituto direktorė Mančesteryje ir Lydse (Anglija). Nuo 2010 m. gyvena Lenkijoje ir šiuo metu vadovauja Servanteso institutui Varšuvoje. 1986 m. autorei įteikta Jose Hierro premija už poetinę kūrybą (eilėraščių rinkinys *Sobre el ámbar*) bei La Lagunos miesto premija už prozą (romanas *Una sombra en el desván*), o 2002 m. romanas *Malpaís* įvertintas premija Tristana. Soler Onís taip pat yra išleidusi ir kitų poezijos knygų – minėtini eilėraščių rinkiniai *Mudanzas*, *Memoria del agua* bei *De los ríos oscuros*. El. paštas: soleronis@hotmail.com

*And she feeds you tea and oranges
that come all the way from China.
...and she lets the river answer
that you've always been her lover.*

Leonard Cohen

ARBATA

Paženklinta tavuoju ženkle apelsino
ir soties dienomis kaip įprasta
savo oda remiuosi į lyjantį orą.

Užverda vanduo.

Grįžtu į salą, apvaisinančią save
iščių bedugnėj. Drėgna
šypsenos juosta, –
poros
lyg rožės, kritusios po mėnulio
pjautuvu, nieko tau negrąžinančiu.

Vierto la semilla.

Sobre el ámbar el poso del último silencio.
Lo apuro
mientras te pienso calle sucia,
deprimente arriba,
camino de la ciudad.

EL EXTRANJERO

A Elicura Chiuailaf

Calla como quien danza bajo el agua
y sueña.
Cada noche regresa a una ciudad
varada en la penumbra de los árboles
donde un niño atesora los nombres de las cosas,
esos que habrán de dividirle
mientras sus dedos fijan en el aire
otro alfabeto.

EL AMOR

Traía en la mirada y la edad la apariencia
de un ángel caído.

Junto a tu nombre más antiguo, la huella
que solía dejar el circo
en la hierba y en la constancia de lo efímero.

“He venido para quedarme”, dijo
al despedirse.

Įberiu sėklas.

Ant gintaro
paskutinio tylėjimo nuosėdos.
Nubraukiu jas: dar galvoju apie tave.
Nepakeliamai
purvina gatvė.
Palieku šį miestą.

KEISTUOLIS

Elicura' i Chiuailafui

Jis tyli, lyg miegotų ir šoktų
po vandeniui.
Kas naktį jis grįžta į miestą,
įstrigusį medžių paunksmėj,
kur mažas berniukas renka vardus įvairiausių
dalykų, – juose išnyks ir jis pats,
pirštais ore sudėliojęs
kitokią abėcėlę.

MEILĖ

Jo žvilgsnis ir amžius priminė
puolusį angelą.

Greta ankstesnio tavo vardo dažnai vis likdavo
pėdsakas, – apskritimas žolėj, –
pastovus laikinumas.

„Atėjau, kad pasilikčiau“, tarė jis
ir atsisveikino.

LECCIÓN DE GEOGRAFÍA

Aquí la tierra tiembla
al margen de los sismógrafos,
se agita cada noche suavemente
como si un rayo
la navegara estremecido.

Las fechas
se han ido borrando,
así los ríos que recuerdo
y los que no.

Al atardecer
regresan domésticos los rebaños.
Los animales que conozco
andan en manada,
como perros por Valparaíso,
con ellos beben sal en las maretas
retoños de otros
imposibles.

Y trota aquella loba
de cola espléndida,
la que diera su nombre a lo poblado,
guardándote la sombra.
Gata hoy entre las mesas, heredera
del rayo, cleptómana
responsable
de que la propiedad privada exceda
el territorio de las sábanas: ese tiempo
que el aire sueña latido, silencio,
galápago...
¿Quién apagó este galope
relanzándolo?

GEOGRAFIJOS PAMOKA

Čia nuolat dreba žemė
seismografų paraštėse.
Ji sujuda kas naktį
vos juntamai, tarsi vedama
ją talžančių žaibų.

Datos
išsitrynė praeityje,
nelyginant upės, kurias dar menu,
ar kurias jau seniai pamiršau.

Vakarėjant
grįžta naminiai galvijai.
Atpažįstu juos,
traukiančius per Valparaisą*
būriais, lyg šunis,
jau pažinusius įlankų druskos skonį,
kartu su kitais neįtikėtiniais
gyviais.

Štai grakščiai tipena vilkė
(jos uodegos puošnumas!).
Šį kaimą pavadinusi savo vardu,
ji išsaugotų tavo šešėlį.
Šiandien
tarp užkandžių
katė, žaibo
palikuonė, kleptomanė,
atsako už tai,
kad privati nuosavybė užima kur kas
didesnę teritoriją, negu lovatiesė: tas laikas,
oro virpesiai, tyła,
siena, skydas...
Kas sulaikė? Kas suturėjo šitokią šėlsmą,
šitokią šuolį? Kas?

* Valparaisas, (isp. „rojaus slėnis“) – miestas Čilėje, vienas pagrindinių šalies uostų.
Taip pat laikomas kultūrine Čilės sostine (vert. past.).

FUTALEUFÚ

Para José Viñals,
in memoriam

Allí donde el agua entre las cenizas
y los alerzales cautivos,
en el origen mismo
de las palabras que forman los ríos,
- ruffff ruffff kūrūf -
el viento y su sonido
sin que la lengua importe.
Allí donde es principio
y fin de la memoria
el balbuceo.

Sucede donde las horas caen despacio
y al caminar los insectos dibujan
la lluvia,
donde los tragos conversados,
pero también en la frontera
donde todo se apura
“así no más”.

Hay viajes de los que jamás se vuelve.
Es otro siempre el que regresa

EL VERANO

Para Tomás Martín Arnoriaga

El verano
es un sendero
que bordea el acantilado,
transparencia del agua entre urros

FUTALEUFU*

Chosé Vinjalsui
in memoriam

Ten, kur vanduo tarp pelenų,
kur lapuočių miškai
įkalinti
pačioje pradžioje žodžių, formuojančių upes,
– ruffff ruffff kūrūf** –
vėją ir jo garsus,
nesvarbu, kokia kalba.
Ten, kur prasideda
ir baigiasi atmintis,
šnabždėjimas.

Yra vietų, kur valandos slenka lėtai
ir keliautojas regi vabzdžius,
piešiančius lietu,
kur nuoskaudos išsakomos pagarbiai,
tačiau viskas taip pat baigiasi žodžiais

„šitaip daugiau niekada“.

Yra kelionių, iš kurių niekada nesugrįžtama,
kaip ir tas kitoks *visada*, kuris lieka.

VASARA

Tomasui Martinui Arnoriagai

Vasara
tai takas,
vedantis skardžio kraštu,
tai vandens skaidrumas bangų

* Futaleufu – upė Argentinoje ir Čilėje. Labai vandeninga, dėl ją maitinančių ledynų vanduo skaidrus ir šaltas. Upės vardu pavadinta ir didžiausia prie jos esanti gyvenvietė.

** *Kūrūf* – mapudungun kalba reiškia „vėjas“. Tai araukanų grupės kalba, kuria šiandien dar kalbama Čilėje ir Argentinoje (aut. ir vert. past.).

dispersos, piedras del rayo
y cuevas que comunican la playa
con el horizonte.

Tierra adentro,
hay quien lleva para otros el mar
en la mirada,
gotas de arena en los brotes del sueño.

El verano es un muchacho de ojos claros,
un lunes de febrero por la tarde
en un bar de Madrid.

A ORILLAS DEL IRWELL

Una palabra
y la oscuridad aletea,
se deshilvana
y vuela en una nube de mariposas negras,
pese a la lluvia.
Tras ella,
otras multicolores, sol, vid
y frutos en el valle y en la piedra.
Palabra cometa
que remonta tu risa junto a otras
infantiles
entre las columnas abatidas de los templos.
Baalbek, Baalbek...

pursluose, suakmenėję moliuskai
ir olos, paplūdimį jungiančios
su horizontu.

Krantą savy
jaučia tas, kurio žvilgsnis smiltelės
sapno nuotrupoj jūrą
dovanoja kitiems.

Vasara
tai vaikinai šviesiomis akimis,
tai pirmadienio vakaras vasarį
tame Madrido bare.

PRIE IRVELIO KRANTŲ*

Tik vienas žodis,
ir tamsa suplasnoja sparnais,
išsilaisvina.
Dar po akimirkos
ji jau skrieja juodųjų plaštakių pulke,
nors ir lyja.
Už jo
kitos nesuskaitomos spalvos, saulė, vynuogės,
vaisiai slėnyje ir ant uolų.
Žodis –
kometa, kuri tavo šypseną nubloškia šalin,
prie kitų vaikiškų šypsenų,
tarp kolonų šventyklos griuvėsiuose.
Baalbekas, Baalbekas**...

* Irvelis – upė Šiaurės Vakarų Anglijoje, pačiame didžiausiame Europos pramoniniame regione. Buvo labai užteršta, nesiveisė žuvis. Per pastaruosius kelis dešimtmečius upė sėkmingai išvalyta, atnaujinta žvejyba, vykdoma įvairi rekreacinė veikla (vert. past.).

** Baalbekas – miestas Libane. Senovėje – Baalo ir Dionizo kulto centras. Dažnai niokotas užkariautojų ir stiprių žemės drebėjimų (vert. past.).

*

Inútiles,
como el amor que llega tarde
y llama en vano,
fluyen los viejos ríos enterrados
entre invisibles ciudades de arena.
Sin cauces ni destino,
médanos de la memoria o lagunas
sin un solo recuerdo que les ladre.

*

Nereikalinga,
lyg pavėluotai atėjusi ir veltui šaukianti meilė,
teka senovinė upė, be vagos
ir be žiočių, palaidota
po nematomaism smėlio miestais.
Ir visgi, jos atmintyje,
ar lagūnose, nėra nė vieno
ją žeidusio mudviejų žodžio.

VERTĖ ARVYDAS MAKŠTUTIS — ARVYDAS.PREILA@GMAIL.COM

272

Uberto *Stabile*
SPAIN

Born in 1959 in Valencia. In his native city he ran a coffee-shop/bookstore *Cavallers de Neu*, directed a publishing house *Malvarrosa*, and established the union of Valencian writers. Since 1991 he lives in Huelva where he edits the poetry journal *Aullido* and directs the international festival of independent publishers (EDITA). He initiated and oversees the Spanish and Portuguese writers' festival *Palabra Iberica* (*Iberia's word*) and Huelva's Ibero-American book salon. He won the Valencia Literature Prize and the International *Poesia Surcos* Award. Eleven of his poetry collections have been compiled into one book *Habitacion desnuda: poesia 1977/2007* (*Naked Room: 1977-2007*, Teneriff, Baile del Sol, 2008). He published a collection of articles *Entre Candilejas y Barricadas* (*Between Candelabras and Barricades*). E-mail: ubertostabile@hotmail.com

DICE GILLESPIE

Dice Gillespie que la muerte no es lo peor
que no es el dolor la mejor escuela
ni el hambre nos convierte en héroes.

273

Uberto *Stabile*
ISPANIJA

Gimė 1959 metais Valensijoje. Tame mieste vadovavo kavinei-knygynui *Cavallers de Neu*, leidyklai *Malvarrosa*, įsteigė Valensijos krašto rašytojų sąjungą. Nuo 1991 metų gyvena Huelvoje, redaguoja poezijos žurnalą *Aullido*, vadovauja Tarptautiniam nepriklausomų leidybų festivaliui (EDITA). Įsteigė Ispanų ir portugalų rašytojų festivalį *Palabra Ibérica* (*Iberijos žodis*) ir Huelvos iberoamerikiečių knygų saloną, jiems vadovauja. Apdovanotas Valensijos literatūros premija ir Tarptautine *Poesía Surcos* premija. Vieniulika jo poezijos rinkinių išleisti viena knyga *Habitación desnuda: poesía 1977/2007* (*Nuogas būstas: 1977–2007 m. poezija*, Tenerifė, Baile del Sol, 2008). Išleido straipsnių rinkinį *Entre Candilejas y Barricadas* (*Tarp kandelabrių ir barikadų*). El. paštas: ubertostabile@hotmail.com

PASAK DŽILESPIO

Pasak Džilespio mirtis tai ne blogiausia
ir ne kančia puikiausia mokytoja
o alkis nepaverčia mūsų didvyriais.

Dice Gillespie
 que nos son más fuertes quienes más pueden
 que lo son quienes más resisten
 quienes de la derrota levantan victorias.
 Dice Gillespie
 que lo más peligroso no es el peligro
 que lo más peligroso es la seguridad
 con la que eludimos diariamente el peligro.
 Dice Gillespie
 que no es un hombre acabado
 que es un hombre que está acabando
 que nunca el final sustituye al fin,
 porque en realidad,
 dice Gillespie
 que le dijo Parker
 que le contó Cortazar
 que en lugar de hacer el amor
 ya va siendo hora
 de que el amor nos haga.

Y AHORA DIME QUE ME AMAS

Te dejaré sola en casa
 Fregarás por mí los platos
 Amaré por ti a otras
 Te arrancaré una costilla
 Construiré el mundo en seis días
 Te sacaré de paseo los domingos
 Tendrás derecho a votar
 Alquilarás vídeos
 Dormirás sola
 Te preguntará por mí
 Sabrás llorar cuando te perdone....
 ... y ahora, dime que me amas.

Pasak Džilespio
 stipriausieji ne galingieji
 bet tie kurie daugiausia pakelia
 kurie žlugimą paverčia pergale.
 Pasak Džilespio
 ne pavojai pavojingiausi
 pavojingiausias saugumas
 kurio kasdien griebiamės grėsmei išvengti.
 Džilespis kalba,
 nes jis nemiręs
 nes jis dar gyvena
 nes finalas nėra pabaiga
 ir iš tiesų
 Džilespis skelbia
 ką jam sakė Parkeris
 ką papasakojo Kortasaras
 užuot puolę mylėtis
 leiskim
 kad meilė mus išmylėtų.

O DABAR PASAKYK KAD MANE MYLI

Paliksiu tave vieną namuose
 Tu plausi man indus
 Aš mylėsiu kitas vietoj tavęs
 Aš išplėsiu tau šonkaulį
 Šešias dienas aš kursiu pasaulį
 O sekmadieniais vesiuos tave pasivaikščiout
 Turėsi teisę balsuoti
 Tu nuomosies video
 Miegosi viena
 Tu domėsis manim
 Išmoksi verkti sulaukus mano atleidimo...
 ... o dabar pasakyk kad mane myli.

DEMASIADO TEMPRANO

No puedo dormir muchas horas seguidas.
Procuro levantarme sin hacer ruido.
Los niños todavía duermen.
Preparo café y enciendo un cigarro.
La cocina es fría como el invierno
y llueve,
y el agua moja la ropa que tendimos ayer,
y es inútil recogerla,
como inútil es volver al trabajo
recuperar una oportunidad
o salir a comprar pan sin dinero.
Es demasiado temprano para que los comercios abran las puertas
demasiado temprano para leer prensa, escuchar vincejos
o llamar por teléfono al repartidor de butano.
Pero tengo café, tabaco y casa
una estupidez como otra cualquiera
para un crítico de poesía avezado,
un lujo para cerca de un millón de personas
en un país en el que dicen que todo va bien.

LOS CHICOS REBELDES

Los chicos rebeldes se han vuelto tiernos con la edad
se emocionan leyendo poemas,
circulan lento frente a los escaparates del pasado
han abandonado el gusto por las citas
y envejecen con cierta elegancia,
a sus novias ya no les dicen tía
les llaman corazón,
han aprendido a lavar la ropa, a planchar y a doblar
con cuidadoso acierto
cada uno de sus errores,

LABAI ANKSTI

Negaliu miegoti valandų valandas.
Stengiuosi keltis be triukšmo.
Vaikai tebemiega.
Išsiverdu kavos, užsirūkau cigarą.
Virtuvėje šalta kaip žiemą,
lyja ir
šlampa vakar pakabinti mūsų skalbiniai
ir neverta nešt jų vidun
kaip neverta vaikšioti į darbą
vaikytis pražiopsotų progų
ar eiti pirkti duonos tuščiom kišenėm.
Tokioj ankstybėj parduotuvės uždarytos.
Per anksti skaityti spaudą, klausytis čiurlių
ar skambinti dėl dujų.
Betgi turiu kavos, tabako ir namus,
žodžiu, nebejaunas poezijos
kritikas vėl paikioja,
kokiam milijonui žmonių tai būtų prabanga
šalyje kurioje sakoma kad viskas gerai.

MAIŠTINGI VAIKAI

Laikui bėgant maištingi vaikai sušvelnėja
skaitydami poeziją susijaudina,
jie lėtai žengia pro parduotuvių vitrinas
jie pamiršo pasimatymų skonį
ir sensta gana elegantiškai,
savo draugių jie jau nevadina katytėm
vadina širdelėm,
jie išmoko skalbti drabužius, lyginti ir sulankstyti
netgi įgudo
kiekvienas savaip,

a los chicos rebeldes el amor ya no les quita el sueño
 pero no podrían vivir ni un sólo día sin amar,
 hacen trampas con el tiempo pero tienen los días contados.
 Los chicos rebeldes saben que ya no volverán a caminar
 sobre ninguno de sus propios pasos
 por eso ahora cada caricia es siempre la primera
 cada beso el último beso.
 ya no persiguen ni se dejan perseguir
 son incómodos frente a la ambición
 aman las causas perdidas
 y nadan contracorriente.
 Los chicos rebeldes con la edad toman pastillas que no les drogan
 drogas que no les matan
 y mueren un poquito cada día
 sin perder ni ocultar
 el brillo errático de sus miradas.
 los chicos rebeldes han aprendido a despedirse sin decir adiós
 se van sin hacer ruido ni dejan rastro
 solos, siempre solos

 con el mundo dentro.

EXIGENCIAS DE LA EDAD

Dicen que lo último que se pierde es la esperanza,
 pero si ya has perdido el sentido del humor,
 ¿de qué te sirve la esperanza?
 Te doblo la edad
 duermo la mitad de horas que tu
 fumo tres veces más
 gano cada día la paciencia que tu pierdes a diario,
 ¿y aún piensas que somos almas gemelas...?
 Después del amor siempre llega el sueño
 y mientras tu roncas yo devoro cigarrillos,

meilė maištingų vaikų jau nebekankina nemiga
 tačiau nė dienos neišgyventų jie nemylėję,
 laiką jie stengias apgauti tačiau dienos jų suskaičiuotos.
 Maištingi vaikai supranta kad jau niekur
 neįbris į tą pačią upę
 todėl kiekviena glamonė jiems lyg pirmoji
 ir visi bučiniai tarsi paskutiniai.
 Jie neįkyrėja nei leidžia kad jiems įkyrėtų
 ambicijos vis dar neramios,
 jie mėgsta pralaimėtas bylas
 ir plaukia prieš srovę.
 Laikui bėgant maištingi vaikai įjunksta į tabletes kurios nekvaišina
 kvaisalus kurie nenužudo
 ir kasdien po truputėlį miršta
 neprarasdami ir neslėpdami
 karštligiško akių spindesio.
 Maištingi vaikai išmoksta atsisveikinti netardami sudie
 jie išeina be triukšmo ir nepalieka pėdų
 vieni, visada vieni

 ir pasaulį pasiima su savim.

AMŽIAUS DIKTATAS

Sako, viltis miršta paskiausiai,
 tačiau jei praradai humoro jausmą,
 kam tau bereikia vilties?
 Už tave aš vyresnis dvigubai
 miegu perpus mažiau
 rūkau triskart daugiau
 kasdien įgyju kantrybės kurios tu pamažu netenki –
 ar vis dar manai kad esame sielos dvyniai?..
 Pasimylėjus tave visada apninka miegas
 ir tau knarkiant aš traukiu cigaretes,

tu ansiedad tiene un límite
la mía un final.
Cuando pierdas el sueño
descubrirás que el amor es siempre
otra cosa,
lo que para ti es un mito
para mi es sólo una leyenda.
Es la edad la que no perdona
no admite créditos, devoluciones ni transferencias,
podemos compartir una vida
pero de la muerte nos tendremos que reír a solas.

tavo nerimas turi ribas
o mano – pabaigą.
Kai išsibudinsi
suvoksi kad meilė visada
kas kita,
kas tau yra mitas,
man tik legenda.
Praėję metai nežino atleidimo,
nepripažįsta kreditų, grąžinimų nei atidėjimų,
galima dalintis gyvenimu
tačiau iš mirties mes juoksimės vieni.

VERTĖ AUDRIUS MUSTEIKIS — AUDRIUSM@LZINIOS.LT

280

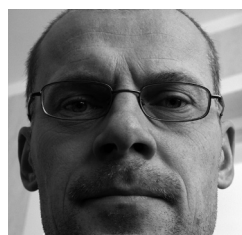

Foto: paties autoriaus

Ričardas *Šileika*
LIETUVA

Ričardas Šileika gimė ir augo Vidurio Lietuvos kaime. Šeimoje jis trečias brolis. Kai Ričardui suėjo šešiolika metų, tėvai padovanojo jam rankinį laikrodį *Vostok*. Porą metų tarnavo Tarybų Sąjungos kariniame statybos dalinyje. Filologijos Vilniaus universitete nestudijavo. Civilinė specialybė – fotografas retušuotojas. Nenuilstamai rankioja surūdijusias geležėles ir fasuoja smėlius iš įvairiausių pasaulio vietų. 1993 m. susipažino su Poetinio Druskininkų rudens dailininku Andriumi Mosieju. Šileika jau yra iškasęs vieną duobę ir išsiuntęs kelis šimtus atvirlaiškių artimiems ir tolimiems bendraminčiams. El. paštas: gelezele@yahoo.com

*

elastinga oda
įstingusi
pasidavusi riebalinių sluoksnių
mutacijai

281

Ričardas *Šileika*
LITHUANIA

Ričardas Šileika was born and raised in a family with three brothers in a village in Central Lithuania. When Šileika turned sixteen years old, his parents gave him a *Vostok* wristwatch. For several years, he served in a Soviet military construction unit. While he did not study philology at Vilnius University, his civilian calling is that of a photo retoucher. Šileika tirelessly collects rusty metal scraps and packs up sand from various places in the world. In 1993, he became acquainted with the Druskininkai Poetic Fall artist Andrius Mosiejus. As of this moment, Šileika has already dug one pit and has sent out several hundred postcards to loved ones and likeminded individuals in distant places. E-mail: gelezele@yahoo.com

*

elastic skin
hardened
having surrendered its fatty layer
mutated

ryškiaspalvės lūpos
spaudžia monotipijas
ant cigaretės filtro
maximos prekių maišelis
lyrinę subjektę
suvienodina
su trečiadienio autobuso
keleivija

kontrolierius praeina pro šalį
net nežvilgtelėdamas

*

regėjai kaip gaišta arkliai kaip krinta
paukščiai o riebiausi pušynai persikelia
į smėlingesnius plotus kaip trupa šlaitai
lietūs sumuša dulkių plutą smėlio dėžė
pyragą išplauna žolių liemenis žvėrių
kanopas nušveičia pamažėl dūlančius
garuojančius tirpstančius skeletus ir dantis
regėjai kaip mirtis atsiranda aplanko
vienatvėje tūnanti kaip žemėje šaknys išpūva
kuo įsikabinti į gentį į tęstinumą kada
nutrūkęs nuo reinkarnacijų grandinės
pasprukęs iš savo būdos nuo šeimininko
meilės dabar nebežinantis kas tavo kojoms
kokį taką pasiūlys

NĖ MENKIAUSIŲ REKLAMINIŲ PAUZIŲ

tik saulei pakilus vyrai nusileidžia žemėn
nusigožia kuniškus šalms
nusiagsto pripraktuosius sparnus
samdytas personalas tuoj puola tikrint spaudimą

bright lips
pressing their monotypes
on the cigarette's filter
Maxima trade bag
equalizes
the lyrical subject
with Wednesday's bus
passengers

the conductor passes by
without even a glance

*

you saw how horses die how
birds fall and the sturdiest pines move
to sandier areas how slopes crumble
rain beats dust into crust in the sandbox
washes grass stems animal
hooves scrubs gradually rotting
steaming melting skeletons and teeth
you saw how death shows up visits
the one hidden in loneliness like roots decaying in earth
how to hold on to the tribe its continuity when
having broken the chain of reincarnation
escaped from habit's hut from the master's
love and not knowing now what path your feet
will be offered

NOT THE SLIGHTEST PAUSES IN ADVERTISING

just as the sun rises the men lower themselves down
doff their Chinese helmets
unbutton their sweat-soaked wings
hired staff immediately fall to checking the pressure

tepti aliejais ir masažuoti
 prie geltonos linijos laukia įsitempęs psichologas
 bufetas pilsto šaldytą degtinę
 tiekia lengvus užkandžius
 tarnybos spėiai tvarko dokumentus
 pratęsia vizą papildomai draudžia
 ventiliatoriai dūžia be garso

moterys ima klykti: perjunkit kitą kanalą

*

neatšaukiamas esamasis: puodelis liepų
 arbatos vilgė sausros siaubiamą gomurį
 užkepusias seilių angas galvoje irgi
 maišėsi lavos ir kiekviena mintis galėjo
 gimti išsyk šizofrenikė patalas liūliavo
 netvarų kūną birias ląsteles kraujuje
 vyko streikai jų malšinimas išėjimas
 iš namų grįžimas atgalios

moteris turinti daug vardų kaimo lūpose
 vaiduokliška priplaukė nusileido plunksna
 jos plaštaka ant kaktos ir akių – it dovana
 išvargintam atsruvo miego tyrumas
 ir nekaltybė jo nebebuvo čia tik žydinčios
 liepos svaigus šnaresys bičių giesmelės

*

dulkės lydėjusios per visą kelionę
 vakarykščios dienos trupiniai nerimo
 dūksmas krūtinės drėvėj gaivališkos
 mintys eilėrašty tegaunančios
 amžiną vietą

daub them with oil and start massaging
 a straining psychologist waits near the yellow line
 the buffet pours chilled vodka
 supplies light snacks
 the work staff quickly get the documents in order
 forbidding a further visa extension
 ventilation fans whirl around soundlessly

women start to shriek: change the channel

*

the inevitable present: a cup of linden
 tea moistened the drought-devastated palate
 the parched salivary glands also lava mixed
 in the head and each idea was
 to be born immediately schizophrenic a bed cradled
 the unsustainable body powdery blood cells
 strikes took place their repression
 leaving home and returning back

a woman with many names on rural lips
 floated up like a ghost descended like a feather
 her hand on his forehead and eyes—a gift
 for the tired one the purity of sleep streamed in
 and innocence he was no longer here just the blooming
 lindens the intoxicating murmur the bees' song

*

dust accompanied us throughout the whole trip
 yesterday's crumbs were uneasy
 the elemental dance in the hollow of the chest
 thoughts in the poem were allowed
 a timeless place

laikas užtvenkęs naktį many
diktuojantis kitą pasaulį aidas

joks pabėgimas iš čia nebeįmanomas
vien giedoti tėvynę kuri
buvo kraujas vien sutilpti
tėvynėn kuri yra kaulai

peikėjantis priešryčio vėjas
plukdo palaidus plaukus

HIPERTROFUOTA AKADEMIJA

ir nebeištvėriau: nusišukau
o jie ir toliau taškėsi
seilėmis ir pagyromis
rūkė vienas kito cigaretės
šokčiojo iš viešbučio patalų
puldavo pakniopstom balkono valtin
irklavo per kvapų liepos dangų
pasisriūbaudami
glėbesčiuodamiesi
ir iš kur šitiek abipusės tolerancijos
šitiek nekalčiausio dėmesio
svetimoj žemėj
užledijusiame krante
iš kur tiek akiplėšiškos drąsos
drabstytis didžiosiomis raidėmis
nebeištvėriau: atsisukau
ir spūstelėjau pirmą pasitaikiusį mygtuką

*

kas jau mėgino suprast kas
nesuprantama kas užklota ledu

time has dammed up the night in me
the echo dictating another world

no escape from here is possible
only singing of a homeland
fit for blood
a homeland made of bones

the accusing pre-dawn wind
carries off loose hair

THE HYPERTROPHIED ACADEMY

and I couldn't endure it: I recoiled
and they continued to spray each other
with spit and praise
smoked each other's cigarettes
jumped from hotel beds
fell violently into the boat of the balcony
rowed through July's scented air
supping themselves
embracing each other
and whence so much mutual tolerance
so much innocent attention
on this strange foreign land's
iced-over riverbank
from where such spoiled daring
spattered in capital letters
I couldn't endure it: I turned away
and pressed the first button I saw

*

the one who has tried to understand what
can't be understood what's covered over by ice

regi patikėt neišdrįsdamas
 kuo senyn tuo gausyn spindulių
 properšose vis dažniau jais
 gėriesi nei mėgini išsiaiškint
 ta meile pilnėji pampsti ir
 retėja minčių audinys sukies
 su diena ir naktim susiplakęs
 suka paukščiai kelin

mažas didelis džiaugsmas regėti
 iš bliūdelio šunytį šverplojantį
 (šnirpščia nosį kaimynas palinkęs
 į kelnes plaštaką dešinę braukia)

— — — — —

suima gniaužtuosna toks saldus
 alpulys – miego kažin ar mirties

*

trauktis reikia negailestingai
 greitomis susigraibius
 išblaškytą savo amuniciją
 tik ką atkimštą butelaitį
 net negurkštelėtą kavą
 sunaikinus galimus įkalčius
 trauktis reikia tuojau pat
 nesigręžiojant ir nestabčiojant
 nebepaisant palankaus vėjo
 sulaukto išganingo pasiūlymo
 trauktis be pykčio suvarstytam gėlos

kad kitą kartą
 kad kitą kartą
 nebeliktų atsarginio išėjimo

can see not daring to believe
 the more one ages the louder the rays
 the rift growing in them
 you drink and don't try to explain
 you're filled by that love and swollen
 thoughts' tissues diminish you swirl
 shaken together with the day and night
 birds turn on the road

it's a great small joy to see
 a dog lapping from a bowl
 (bending, a neighbor sniffs his nose
 wiping his right hand on his pants)

— — — — —

you're gripped by such a sweet
 fainting—sleep maybe death

*

you need to retreat ruthlessly
 quickly gathering up
 your scattered ammunition
 the just uncorked bottle
 even your ungulpd coffee
 having destroyed any possible evidence
 you must retreat immediately
 without turning or stopping
 or considering a favorable wind
 or waiting for a salutary proposal
 retreat without anger aching

so next time
 so next time
 there'd be no escape exit

Foto: Morten Holtum

Søren Ulrik Thomsen

DENMARK

Søren Ulrik Thomsen was born in 1956. He studied comparative literature at the University of Copenhagen, but made priority of the poetry writing rather than completing his degree. His debut was in the review *Hvedekorn* (*Wheatgrain*) in 1977. His first collection of poetry was *City Slang* (1981). He is the author of seven poetry books. He has also published two books on poetics, where he tries to define the essence of poetry and what happens in the process of creating a poem: *Mit lys brænder. Omrids af en ny poetik* (*In My Candle Burns: Outline of a New Poetics*, 1985) and *En dans på gloser, essays* (*Dancing Attendance on the Word*, 1996). Søren Ulrik Thomsen became a member of the Danish Academy in 1995. He has been awarded the National Arts Foundation's grant for life and has furthermore received, among many others, Aarestrup Medallion in 1991. E-mail: s.u.thomsen@hotmail.com

Et kort øjeblik når jeg vågner
har jeg glemt
at kastanjen overfor er fældet
og at bøjerne af min ungdoms stjerner
gule og bulede
står i en kasse på gaden
til ti kroner stykket
ja, selv at du for længst er væk.
Men i næste sekund
har jeg indhentet alle tredive år
og hen under aften
oven i købet fået en fremtid
før natten tar mig tilbage.

Hvert år på den dato
der tilfældigvis blev din fødselsdag
tager vi toget til Århus
for at besøge din grav

Søren Ulrik Thomsen

DANIJA

Sørenas Ulrikas Thomsenas gimė 1956 metais. Kopenhagos universitete studijavo lyginamąją literatūrą, tačiau pirmenybę teikė poezijai, todėl studijų nebaigė. 1977 metais debiutavo žurnale *Hvedekorn* (*Kviečio grūdas*). Pirmąją poezijos knygą *City Slang* išleido 1981 m. Šiuo metu jau yra išleidęs septynias poezijos knygas. Thomsenas taip pat yra dviejų poetikos knygų autorius: *Mit lys brænder. Omrids af en ny poetik* (*Su degančia žvake: naujosios poetikos metmenys*, 1985) ir *En dans på gloser, (Požiūris į gyvenimą šokant*, 1996). 1995 metais Thomsenas tapo Danijos akademijos nariu. 1991 – pelnė Aarestrupo medalį už literatūrą, o Nacionalinis meno fondas suteikė jam stipendiją visam gyvenimui. El. paštas: s.u.thomsen@hotmail.com

Pabusdamas
akimirškai užmirštu
kad kaštonas anapus jau nukirstas
ir kad mano jaunystės žvaigždžių knygos
geltonos ir aplamdytos
guli sukrautos į dėžę
gatvėje po 10 kronų
tiesa, užmirštu netgi tai, kad tavęs jau seniai nebėra.
Bet jau kitą sekundę
būnu pavijęs visus tuos trisdešimt metų
o vakarui atėjus
gaunu dar ir ateitį
kol naktis mane atsiims.

Kiekvienais metais šią dieną
atsitiktinai tapusią tavo gimtadieniu
važiuojame traukiniu į Orhusą
aplankyti tavo kapo –

som nu engang er det sted her i verden
 hvor du ikke er.
 På turen op gennem byen køber vi blomster
 og taler som på enhver anden dag
 indtil vi står foran stenen.
 Og på vej tilbage regner det altid.
 Eftersom intet af dette giver mening
 og alligevel finder sted
 må det være af største betydning.

Selvom du stadig er smuk
 er det alligevel på en anden måde
 end dengang vi dansede i regnen
 og det skrøbelige kun var en del
 af din skønhed
 der sad som en syl i mit øje.
 Men i dag hvor vi to
 er mødtes tilfældigt
 i Sølvgadekrydsets styrtende lys
 og du står i din dejlige kjole
 er skønheden omvendt
 kun en del af din skrøbelighed
 der ridser mit blik som et glasskår.

Det vakkelvorne køkkenbord
 jeg sidder og skriver dette ved
 kunne uden tvivl være udført bedre
 og det samme kan sikkert siges om digtet
 og om så meget andet
 i denne ramponerede verden
 som lige nøjagtigt fungerer
 så længe man lapper manden sammen med kvinden
 fornuften med troen
 og de onde drømme med kontorarbejde.
 Og måske kunne også dagen i dag
 hvor det styrtede ned fra morgen til aften

tai ta vieta pasauly
 kur tavęs nebėra.
 Vaikštinėdami po miestą nusiperkam gėlių
 kalbamės kaip bet kurią kitą dieną
 kol sustojame priešais akmenį.
 O grįžtant visuomet lyja lietus.
 Kai visa tai nors neturi prasmės
 vis viena įvyksta
 vadinasi tai iš tiesų reikšmingiausia.

Nors tu vis dar graži
 tačiau jau kitaip
 nei tuomet kai šokom lietuje
 kai gležnumas tebuvo dalis
 tavo grožio
 it stiklo šukė manojoj aky.
 Tačiau šiandien, kai abu
 susitikom netyčia
 gatvių sankryžos krintančioj šviesoje
 tau dėvint gražiąją suknelę
 tas grožis atvirkščias
 tik dalis tavojo gležnumo
 stiklo krislu režiančio mano žvilgsnį.

Iškleręs virtuvės stalas,
 prie kurio atsisėdęs rašau
 ištis galėjo būti geriau suręstas
 tą patį aišku galima pasakyti ir apie šias eiles
 ir apie daug ką kita
 šiame sugedusiame pasaulyje
 kuriame kas kartą nutinka lygiai tas pats
 kai vyra sulopai su moterimi
 su protu – tikėjimą
 o blogus sapnus – su darbu biure.
 Gal ir ši diena
 kai nuo ryto lig vakaro viskas tik žlugdės

og jeg modtog dit gennemblødte brev
have været en anelse bedre.
Men dagen i dag var ikke „måske“
den var der
og så var den væk.
Derfor var dagen i dag den bedste.

Som jeg sidder her ved gate C27
og ser ud på flyet i den romantiske tåge
blir det klart
at jeg allerede er et andet sted.
Et sted hvor hverdagen er mere end rigelig
og det er så mærkeligt
at vi virkelig skal dø
men tanken om opstandelsen ikke mærkeligere
end at vi virkelig findes.
Et sted hvor alting forandres
mens revolutionen blir planlagt
i en lille beklumret lejlighed
med petroleumsovn og rullegardiner.
Et sted hvor sproget efter kontortid
fortsætter uden adresse
som en galnings ensomme fagter i bussen.

Her skulle egentlig have stået et digt
som jeg nu har kasseret
selvom det indeholdt
en rammende bemærkning om mine fjender
plus et par rigtig flotte linjer
som er typiske for min poesi
men hvad skal det til for
nu hvor syrenerne blomstrer
og jeg underligt nok er ældre
end min morfar nåede at blive
så iført hans koksgrå jakkesæt
går jeg en tur i den moderne verden

gavus tavo permirkusį laišką
būtų galėjus būti bent mažumėlę geresnė.
Tačiau šioj dienoj nebuvo to „gal“
atėjo
praėjo.
Todėl ši diena ir buvo geriausia.

Sėdėdamas čia, prie vartų C27
žvelgiu į lėktuvą romantiškame rūke
suvokiu
kad esu jau kitur.
Ten, kur kasdienybės daugiau nei pakanka
ir dar taip keista
kad mums tikrai teks numirti
bet mintis apie prisikėlimą ne keistesnė
nei tai, kad iš tiesų esame.
Ten, kur viskas kinta
tuo metu planuojamos revoliucijos
mažame, tvankiame kambary
su krosnele ir susukamomis užuolaidomis.
Ten kur kalba darbo valandoms pasibaigus
tęsiama be adresato
tarsi bepročio vieniši gestai autobuse.

Šioje vietoje turėjo būti eilėraštis
kurio atsisakiau
nors jame ir buvo
itin taiklus pastebėjimas apie mano priešus
ir dar plius pora išties puikių eilučių
taip būdingų manajai poezijai
bet kam gi to reikia
dabar kai alyvos jau žydi
o aš nors ir keista
esu jau vyresnis už savo senelį
apsirengęs jo kokso pilkumo švarku
išeinu pasivaikščiot į modernų pasaulį

hvis uforståelighed er banal
sammenlignet med at krydse grænsen
fra det selvfølgelige ved at være til
til det mærkelige i ikke at være død.

Undskyld jeg ringer så sent.
Den tid er åbenbart forbi
hvor jeg følte mig som noget særligt
ved at være hvem som helst
i verdens endeløse transithal
og hotellernes tristhed
ligefrem var en del af magien.
For da jeg for et øjeblik siden
sad og kiggede ned
på mine ikke længere unge hænder
blev jeg grebet af rædsel
for måske aldrig mere
at høre din stemme genkende min
hvis jeg lagde mig til at sove
i det alt for hvide sengetøj
på værelse 1007.

Mellem alle disse digte
om døden og erindringen
er der her blevet plads till 11 linjer
om mælkebøtterne
hvis lys jeg igen i år havde glemt
med ét blir tændt som et tivoli
og om at falde i hver sin søvn
i den samme seng
og vågne mens natten er dybest
og stilheden størst
med en hånd så let på sin skulder.

På hotelværelset over den lilla natklub
i den hældende gade

kurio nesuprantamumas toks banalus
palyginti su akimirka kai peržengi ribą
tarp to kai savaime suprantama, kad esi
ir to kad keista kad dar nesi miręs.

Atleisk kad skambinu šitaip vėlai.
Tas laikas jau aišku praėjo
kai maniausi esąs kažkoks ypatingas
būdamas bet kuo
begalinėje pasaulio tranzitinėj salėj
kai viešbučių nuobodulys
tiesiog buvo burtų dalis.
Nes vos prieš akimirką
pažvelgęs į savo nebejaunas rankas
pajutau siaubą
kad gal jau niekada
neišgirsiu tavo balso
neatpažinsiu savojo
jei tik atsigulsiu miegoti
į šią pernelyg baltą patalynę
kambary 1007.

Tarp visų šių eilėraščių
apie mirtį ir prisiminimus
liko vietos 11 eilučių
apie pienės
kurių spindėjimą šiomet vėl pamiršau,
sužibusių staiga tarsi tivilis.
Apie tai, kaip kiekvienas pasineriam savo sapnan,
nors esame tam pačiam guoly,
apie nubudimą giliausioj nakty
tyliausioj tyloj
ranka apkabinus tik savąjį petį.

Viešbučio kambaryje virš rožinio naktinio klubo
kreivoje gatvėje

bag banegården i Zaragoza
 hvor jeg sidder og roder
 i min kaotiske kuffert
 husker jeg pludselig en ung vikar
 hvis ansigt bag de sorte briller
 hentende sit lys fra en kommende tid
 som nu må være godt og vel gået.
 Hvordan den så gik
 og hvor i verden du end måtte være
 hvis du da stadigvæk findes:
 Hilsen fra en
 som lånte lidt lys til den kommende tid
 fra dit ansigt for fyrre år siden.

Mens jeg drømte om at se det hele
 gennem digtets firkant på det hvide papir
 og om det hvide kød med den sorte trekant
 var verden allerede
 ved at slippe op for dig
 hvis drømme var fulde af huse med blændede ruder
 røntgenbilleder og store tomme martshimle.
 Forleden så jeg dig så på et natværtshus
 med ensomheden
 som en giftig glorie om panden.
 Din planet var på vej
 ind i et andet solsystem. Uden sol.

Jeg har sat mig her ved det bageste bord
 i restauranten hvor du og jeg hen under aften
 af og til spiste et måltid
 mens vi talte om lidt af hvert og det hele
 og lyttede til trafikken fra Gammel Kongevej
 mens regnen begyndte at falde
 og bilernes lygter at glide hen over væggen
 og jeg hurtigt mistede tålmodigheden
 med dine gamle historier

už Saragosos stoties
 sėdžiu ir rausiuosi
 po savo chaotišką lagaminą
 ir staiga prisimenu jauną mokytoją,
 kurio veidas už juodų akinių
 šviesos semdavosi iš ateisiančiųjų laikų,
 kurie dabar jau sėkmingai praėję.
 Kad ir kaip tau sekės
 kad ir kur pasauly bebūtum
 jei vis dar esi:
 linkėjimų siunčia tas
 kuris pasiskolino šiek tiek šviesos būsimiems laikams
 iš tavojo veido prieš keturias dešimtis metų.

Kol aš svajoju apie tai, kaip pamatyti viską
 pro eilėraščio keturkampį ant balto popieriaus,
 ir apie baltą kūną juodu trikampiui,
 pasaulis jau buvo
 bepranykstantis tau,
 kurios sapnai buvo pilni namų su akinančiais langais,
 rentgeno nuotraukomis ir dideliais, tuščiais kovo dangumis.
 Anądien mačiau tave naktinėj užveigoj,
 vienatvė
 tarsi nuodinga aureolė gaubė tavo kaktą.
 Tavoji planeta keliavo
 į kitą saulės sistemą. Be saulės.

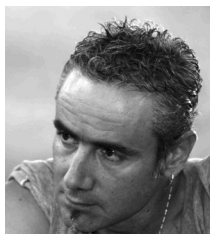
Prisėdau čia, prie stalo pačiame gale
 restorano, į kurį tu ir aš vakarais
 retkarčiais ateidavome pavalgyti,
 kol kalbėdavomės apie šį bei tą
 klausydamiesi gatvės eismo gausmo,
 kol imdavo lyti,
 o mašinų šviesos slinkti sienomis,
 o aš prarasdavau kantrybę
 dėl tavo senų pasakojimų,

og din lapsede halsklud
og din vane med at spise af min tallerken
som mærkeligt nok alt sammen er dét
jeg savner allermest i dag
hvor regnen er begyndt at falde
og de forbipasserendes gestalter brænder mod ruden
og jeg må sidde alene ved det bageste bord
og tænke på at der kun er én af hver
mens jeg lytter til trafikken fra Gammel Kongevej
og forsøger at fange dit blik
i digtets rystede spejl.

For 16 år siden fik jeg en papkasse
med en ravfarvet kat
der nu igen ligger i en papkasse
som jeg cykler med gennem byen
mod en have i Brønshøj
hvor jeg skal begrave dette dyr
som jeg ifølge dogmatikken
aldrig skal gense
fordi det ikke besad en sjæl.
Men hvad var det så jeg læste
i hendes grønne øjne
når de kiggede og kiggede ind i mine
som om også hun
havde et spørgsmål til mig?
Ikke fordi jeg bilder mig ind
at støde på svaret
under nedskrivningen af disse linjer
men måske fordi jeg håber
at de vil blive læst
også til dén tid
hvor jeg ikke skal gense Kis.

dėl tavo puošėiviškos kaklaskarės,
dėl tavo įpročio valgyti iš mano lėkštės
labai keista, bet būtent viso šito
man šiandien labiausiai trūksta
lietui pradedant lyti
praėivių siluetams įsirėžiant į stiklą
man tenka sėdėti vienam prie stalo pačiame gale
ir galvoti apie tai, kad visko tėra po vieną
kol klausausi gatvės eismo gausmo
ir bandau pagauti tavo žvilgsnį
suraižytame eilėraščio veidrodyje.

Prieš 16 metų gavau dovanų kartoninę dėžę
su gintaro spalvos kate
dabar ji vėl kartono dėžėje
o aš važiuoju dviračiu per miestą
link Brønshøj rajone esančio sodo
ten aš palaidosiu šį gyvūną
kurio pasak dogmatikos
daugiau nebeįsivysiu
nes jis neturi sielos.
Bet ką gi aš perskaičiau
jos žalios akyse
kai jos žiūrėjo ir žiūrėjo į manąsias
tarsi ir ji norėtų
kažko manęs paklausti?
Ne todėl kad įsivaizduočiau
atrasiantis atsakymą
rašydamas šias eilutes
bet galbūt dėl to kad turiu vilties
kad jos bus skaitomos
net ir tuomet
kai aš daugiau nebeįsivysiu Kis.

Francesco Tomada

ITALY

Francesco Tomada was born in 1966 in Udine. He studied biology and biochemistry in Trieste, now he lives in Gorizia and works as high school teacher. He started writing in the early nineties, and since then he took part to several readings and live performances. His poems appeared in various literary magazines in Italy, Slovenia, France, Canada, Slovakia, Austria, in websites, and have been translated also in English, Chinese, and Romanian. His first book, titled *L'infanzia vista da qui*, was published in 2006 and won the Literary Prize Beppe Manfredi for the best debut in 2007. His second book, titled *A ogni cosa il suo nome*, has been published in November 2008, and won several literary prizes in Italy.

E-mail: sapunzachif@libero.it

PORTARSI AVANTI CON GLI ADDII

E se domani io non ci fossi più
per un incidente o qualsiasi cosa che ora non immaginiamo
o perché la rabbia mi ha formato un coagulo nel cuore

dopo il tempo che ti serve tu comunque vai avanti
trova un altro uomo che sia un padre
se possibile migliore per i nostri figli

per favore non far recitare quelle messe
a cui tutti devono venire senza averne voglia
non tenere i miei ricordi in un cassetto
perché di buio allora ne avrò già abbastanza

e non dire a nessuno se mi pensi
piuttosto custodiscimi come una seconda adolescenza

Francesco Tomada

ITALIJA

Gimė 1966 metais Udinėje. Studijavo biologiją ir biochemiją Trieste. Gyvena Goricijoje, dirba mokytoju. Pradėjo rašyti dešimtojo dešimtmečio pradžioje, nuo tada dalyvauja įvairiose skaitymų programose ir performansuose. Jo poezija skelbta literatūriniuose žurnaluose Italijoje, Slovėnijoje, Prancūzijoje, Kanadoje, Slovakijoje, Austrijoje, interneto svetainėse; versta į anglų, kinų, rumunų kalbas. Jo pirmoji knyga *L'infanzia vista da qui* (*Iš čia pamatyta vaikystė*) pasirodė 2006 metais ir laimėjo Beppe Manfredi literatūros premiją (2007) už geriausią poetinį debiutą. Antroji knyga *A ogni cosa il suo nome* (*Viskam savi vardai*) išėjo 2008 metų lapkritį ir pelnė kelis literatūrinius apdovanojimus Italijoje. El. paštas: sapunzachif@libero.it

IŠANKSTINIAI ATSIŠVEIKINIMAI

Jeigu rytoj iškeliaučiau anapus
įvykus avarijai arba ko nė nesapnavom
arba širdy susidarius krešuliui – nuo pykčio

palauk kiek tau reikės ir ženki pirmyn
susirask kitą vyrą kuris jei įmanoma
būtų geresnis tėvas mūsų vaikams

prašau apsieik be tų laidotuvių ceremonijų
į kurias visi prisiverčia ateiti neturėdami noro
mano daiktų nedėk atminimui į stalčių
tamsos man jau ir taip bus per akis

ir nepasakok niekam jei apie mane galvosi
tegu būsiu aš tau tarsi nauja paauglystė

qualcosa che ti porti sempre dentro
anche se non sei più tu

DAL MEDICO, IN SALA D'ATTESA

La ragazza sordomuta chiacchierava con sua madre
si può dire "chiacchierare" per chi si esprime a gesti?
aveva nelle mani la grazia delle adolescenti
mentre i movimenti diventavano parole

io cercavo di intuire il senso o almeno
se c'era un tono di rabbia o quiete o domanda
come nelle nostre voci

i suoi lineamenti non sembravano di qui
Veniamo da Belgrado
dopo mi ha raccontato la donna

e parlate una lingua più che straniera
per questo non capisco
è la sola lingua in cui nessuno
nessuno può gridare

(SENZA TITOLO)

Il tuo seno mi riempie giusto il cavo della mano
oggi ho le dita tagliate e piene di schegge di legno
e c'è un complimento che mi spaventa
e non posso dirti: il tuo corpo ha
la forma del mio dolore

tai kas visada su tavim
net jei ten ir nebe tu

GYDYTOJO LAUKIAMAJAME

Kurčnebylė mergina plepėjo su mama
ar galima sakyti „plepėti“ jeigu kalbi gestais?
jos rankos paaugliška gracingai
judesius vertė žodžiais

mėginau suprasti ar bent jau
atspėti koks tonas: pyktis nerimas klausimas
kaip kad suprantame girdėdami

iš bruožų sprendžiant ne čionykštės
Mes iš Belgrado
pasipasakojo vėliau toji moteris

kalbate daugiau nei svetima kalba
todėl ir nesuprantu
bet tai vienintelė kalba kuria niekas
niekas niekada nešaukia

(BE PAVADINIMO)

Tavo krūtys pripildo mano delnų gelmę
dabar mano pirštai nupjauti ir rakščių privaryti
ir sugalvojau baugų komplimentą
kurio nedrįstu ištarti: tavo kūnas
įgijo mano skausmo formą

IL TERREMOTO DEL '76

Quando venne il terremoto del '76
era sera ed io avevo otto anni
uscimmo tutti di corsa nei cortili
così come eravamo, noi bambini già in pigiama

ricordo la casa che tremava nel buio
e non ho mai pensato che potesse cadere
ma avevo paura, paura per il rumore
e perché si muoveva la terra
e restava ferma l'aria

una cosa sconosciuta

il contrario del vento

(SONO QUESTE LE RIGHE CHE CERCAVO PER ROSE)

Cosa c'è nel museo di Auschwitz

ci sono scarpe abbastanza da calzarne i piedi
di una intera generazione

occhiali per vedere tutti i panorami d'Europa

valigie per milioni
di possibili ritorni a casa

tutti questi oggetti sono rimasti uguali a prima
il nome sulle etichette il fango secco sulle suole
solo una cosa è andata avanti
– non posso proprio chiamarlo vivere –

c'è una stanza intera piena di capelli
sono ingrigiti sul pavimento aspettando i giovani di allora

1976-ŲJŲ ŽEMĖS DREBĖJIMAS

Kai užklupo žemės drebėjimas 1976-aisiais
buvo vakaras o man aštuoneri
visi išpuolėm į lauką
kaip stovim, mes vaikai jau su pižamom

atsimenu namas virpėjo tamsoj
bet nė į galvą neatėjo kad gali sugriūti
tačiau bijojau, bijojau dundesio
ir žemės nes ji judėjo
ir oras buvo sustingęs

nepatirtas dalykas

vėjo priešingybė

(ŠTAI KĄ MĖGINAU PASAKYTI ROZAI)

Ko yra Aušvico muziejuje

batų tiek kad užtektų apauti
ištisą kartą

akinių tiek kad matyti visos Europos horizontai

lagaminai milijonams
galimų grįžimų namo

visi šie daiktai išlaikė pavidalus
vardai ant etikečių prilipęs sudžiūvęs purvas
tik vienas dalykas pasikeitė
– negaliu parašyti kad jis toks kaip anksčiau –

kambarys visas pilnas plaukų
jie pražilo ant grindų laukdami anuometinių jaunuolių

che nella vecchiaia
non li hanno mai raggiunti

PREVAL

A volte capita che le farfalle
scorrano sul parabrezza prese nel flusso del vento
senza neppure toccare il vetro
e dietro alla macchina ritornino a volare come prima

non possono neanche gridare per lo spavento

sono così delicate che
si dovrebbe sollevarle con la mano
anzi, anzi
di mestiere voglio fare il lanciatore di farfalle
e alla fine di un giorno di lavoro
non dover contare le banconote in cassa
o controllare i voti scritti sul registro

ma guardare in alto un cielo
tutto pieno d'ali

TRE DIVISO DUE

Ricordo che un giorno scherzavamo
*se ci lasciassimo cosa sarebbe dei nostri tre figli
uno e mezzo a testa?
li taglieremmo a metà?*

era un gioco stupido, ancora più stupido
adesso che sembra avverarsi
c'è una realtà dove tutti si perde
e tre diviso due fa zero

kurie senatvės
taip ir nesulaukė

PREVAL

Kartais drugeliai įsukti vėjo gūsiu
nuslysta priešakiniu stiklu
prie jo beveik neprisiliesdami ir vėl skrenda
anapus automobilio lyg niekur nieko

negali net riktelėti iš siaubo

tokie jie trapūs kad
derėtų juos perkelti rankomis
aš netgi
norėčiau būti drugelių kilnotoju
kad darbo dienos pasibaigus
nereikėtų skaičiuoti banknotų kasoje
ar peržiūrėti pažymių dienyne

tik žvelgti į dangų
pilną sparnų

TRIS DALINTI IŠ DVIEJŲ

Pamenu sykį juokavom
*jei išsiskirtume kaip dalintumės vaikus
kiekvienam po pusantro?
plėštume juos perpus?*

paikas žaidimas, dar paikiau
jis atrodo dabar kai virsta tikrove
iš tiesų mes visi visko netenkam
ir tris padaliję iš dviejų
gauname nulį

LA PRECARIETÀ

Il difficile non è non sapere
se questo pomeriggio dovrò lavorare oppure no
telefonare un giorno sì e l'altro anche
e cercare qualcuno tra i nonni o gli amici
che possa venire fuori da scuola

il difficile è pensare alla tua faccia
quando uscite in fila per due dietro alla maestra
tu che guardi oltre alla ringhiera
dove tutti hanno qualcuno che li aspetta

e la sottile differenza quando ti chiedi
chissà se oggi è riuscito a venire mio padre
oppure
chissà chi viene a prendermi oggi
mio padre, forse

io posso anche parlarti di questi tempi sbandati
ma è già tutto lì in quella frase
con cui tu mi spieghi chi sono

tuo padre, forse

SILPNUMAS

Skaidu ne nežinoti
ar šią popietę dirbsiu ar ne
ne skambinėti diena iš dienos
ir ieškoti kas iš senelių arba draugų
paimtų tave iš mokyklos

skaidu prisiminus koks būna tavo veidas
kai pasirodote žengdami po du paskui mokytoją
tu dairaisi kas ten anapus tvoros
kur visų kas nors laukia

ir subtilus skirtumas kai klausi
kažin ar tėtis šiandien rado laiko ateiti
ir
kažin kas šiandien manęs ateis
galbūt mano tėtis

galiu su tavim netgi kalbėtis apie tuos laikus
bet viskas jau pasakyta
paaiškinai kas aš esu

tavo tėtis, galbūt

VERTĖ AUDRIUS MUSTEIKIS — AUDRIUSM@LZINIOS.LT

Foto: Vladas Brazūnas

Artūras Valionis

LIETUVA

Gimė 1973 metų rudenį Druskininkuose. Studijavo sociologiją Vilniaus Universitete ir Vidurio Europos Universitete Varšuvoje, Lenkijos Mokslų Akademijoje apgynė socialinių mokslų daktaro disertaciją. Literatūroje debiutavo paskutinėje praėjusio tūkstantmečio dekaadoje eilėraščių kultūrinėje spaudoje. 1995 m. *Poezijos pavasario* almanacho geriausias debiutantas. 2003 m. išleistas pirmasis eilėraščių rinkinys *Skrendant nelieta pėdsakų*. Antroji poezijos knyga *Apytiksliai trys. eilėraščiai* (*Rinktinės kalbos ir tostai įvairioms progoms*) parengta leidybai. Almanache spausdinami eilėraščiai – iš šios būsimos knygos. Poezija versta į anglų, švedų, lenkų, latvių, latgalių, makedonų, katalonų, slovėnų kalbas.
El. paštas: arturasvalionis@gmail.com

DĖJÀ VU

Kai įvyko ta *situacija*
su vynu ir vandeniū,
ir maisto produktais,
visi susirinkę, galim
nujaust, net patikint,
buvo laimingi*

Nėr liudijimo, kad kas būtų
prašęs: man prašom balto, tinkamai
atšaldyto, užpraeitų metų
derliaus. Baltas geriau *sueis* prie
žuvies. Duonos nereiks, galit
nedaugint. Geriau salotų ir vaisių.

Kitąkart, jei *prisieis* pakartot
kažką panašaus, nes keliai tai

Artūras Valionis

LITHUANIA

Artūras Valionis was born in the autumn of 1973, in Druskininkai, Lithuania. He studied sociology in Vilnius University and at the Central European University in Warsaw, and was awarded a doctoral degree in social sciences at the Polish Academy of Sciences. The decade before the last millenium saw his poetic debut in the literary cultural press. In 1995, Valionis was recognized as the top debut in the *Poezijos pavasaris* (*Poetry Spring*) almanac. *Skrendant nelieta pėdsakų* (*While Flying, No Footsteps Remain*) Valionis's first book of poetry, was published in 2003. His second book of poetry, *Apytiksliai trys. eilėraščiai* (*Rinktinės kalbos ir tostai įvairioms progoms*) (*Approximately Three. Poems (Selected Speeches and Toasts for various Occasions)*) is currently ready for publication. Valionis's poetry has been translated into the following languages: English, Swedish, Polish, Latvian, Latgalian, Macedonian, Catalan and Slovenian. E-mail: arturasvalionis@gmail.com

DĖJÀ VU

When that *situation* took place
with the wine and water,
and the food products, all those
who gathered, we could
anticipate, even be assured,
were happy*

There is no testimony, if anyone
were to ask for it: please, I'd like some properly
chilled White from last year's
vintage. White *will go* better with
fish. No need for bread, you needn't
multiply it. Better just salad and fruit.

Next time, if a *chance* to repeat
something like this comes again, because mysterious

nežinomi, gali būti sunkiau.
Mūsų taip lengvai nepaimsi.
Turės tam būt pasirengęs.

** praktiškai viskas
tvarkoj ir dabar,
suvokiam, kad
esam laimingi;
vienas rimtas darbas
ateinantiems metams
beliko: išmokti
jaustis tokiais*

RYTŲ EUROPA

Tai buvo didelė jėga. Panorėję, būtų galėję
aplinkui rimtai apsišluoti. Uniformos turėjo
tarp jų giminių, nebūtų stabdę. Bet pasirinko
nuosaikų elgesio būdą. Suvažiavo iš visų pašalių
prie valstybinių rūmų. Skandavo, reikalavimus
kėlė, grūmojo. Buvo plačiai apšviesta, nesikartosiu.

Ėjau tuo metu jaunesnėj miesto pusėj, kur
ramybė, nes aš svetimas ten, miestas ne mano, ne
mano šalis, tauta, kalba ir valstybė, o tokiems tik
stebėt. Iš už medžių du ant manęs, aiškiai matyt,
kad ir jie čionai nepriklauso, tik truputėlį kitaip.

Pasirodo, nepataikė išlipti. Vaikšto, parkas kažkoks,
šimtmetis, teisingai, bet Rūmų tai nėra, vien
daugiaaukščiai, tušti, kas dirba, kas ten, protestuoja.
Net ir stotelė, kurioj juos išleido, kažkur išvažiavo,
kol ratą apsuko. O jų *mūsiškiai* dėl bendro reikalo,
šalty. Tie tai pabijojo, dar pagalvos, pralaukė šiltai,
kol ir kuo baigsis. Sakyk užsienietei, litvine, antros
eilės pusbroli, kur eit ir parodyt, kokie mes galingi?
Kū mum daryc?

are the ways, it may be more difficult.
We won't be taken so easily.
He'll have to be ready for that.

** practically everything's
alright nowadays, and
we realize
we are happy;
one serious job
remains for next year:
to learn
to feel that*

EASTERN EUROPE

Man, they were powerful! If they'd wanted to, they could've
seriously cashed in around there. They had relatives among the uniformed,
they wouldn't have been stopped. But they
held back. Folks came from all over
and stood in front of the state house. They chanted, complained,
threatened. It was all wrote up, I won't rehash it.

I hung out in the newer part of town, more
peaceful, 'cause I was a stranger there, it ain't my city,
country, nation, language and state, and for the likes of me, better
to just watch. In the trees I saw two guys eyeballin' me, for sure
they didn't belong there either, but just in a slightly different way.

They probably missed gettin' out. They're walkin' around this park,
yeah, it's about a hundred years old, but there ain't no Palace, only
empty tall buildings, somebody's workin', somebody's, like, protestin'.
Even the bus, which dropped 'em at the station, took off before they could
even turn around. And their buddies for the common cause are out in the cold.
And the others would think they were afraid, and just keepin' warm
until it's all over. Hey, alien, Litvin, second
cousin, where do we go and show 'em how strong we are?
Whacha gonna do now?

Nustojau būt tik stebėtojas, porai minučių, nurodžiau kelią. Teisingą. Dešimt minučių pėsčiom. Ratų nereikia, tiesiai alėja, o ten jau girdėsis.

Vakare žiūrėjau žinias. Padainavę visi išsiskirstė. Mano valstiečių nerodė. Tai nežinau, ar suspėjo. Jaučiu, pritrūko tų kelių decibelų.

EPITAFIJA

*Plaukti neišmoko.
Vos išikapstė.
Žuvis buvo jo nuodas.
Ragavo tik kartą.
Pagavęs paleisdavo.
Žuvėdros ir kirai yra
negražiai su juo pasielgę.
Dažnai minėjo jūrą ir
kitus telkinius.*

PATAS

Jis manė: šitas prastas poetas.
Šitas galvojo: nekoks jis žmogus.

IŠRAŠAS: TRŪKUMAI

Gimė nelaiku.
Tėvai patingėjo suklastot popierius.

Pramiegojo savo areštą.
Pavėlavo į savo šermenis.

Dabar bando taisyt padėtį.
Ieško įtakingų pažįstamų
atitinkamuose sluoksniuose.

I quit being an onlooker for a couple of minutes, I pointed out the way. The right way. Ten minutes on foot. You don't need no wheels, it's a straight avenue, and you'll hear it.

At night I watched the news. After singin' they all stood around. My countrymen didn't show up. I don't know if they made it at all. I feel like we lacked their extra decibels, Man.

EPITAPH

*He never learned to swim.
Barely dug himself out.
Fish was his poison.
Tasted it only once.
Having caught them, he let them go.
Gulls and terns did not
behave well towards him.
He often mentioned the sea and
other bodies.*

STALEMATE

He thought: this one's a poor poet.
This one thought: he's not much of a human being.

EXCERPT: SHORTCOMINGS

His was an untimely birth.
His parents were too lazy to fix up his papers.

He slept through his own arrest.
Was late to his own wake.

Now he's trying to fix things.
He's looking for influential friends
in all the relevant circles.

TEOREMA. ĮRODYMAS. BANDYMAS

Nieko nėra neįmanomo,
jei viskas yra įmanoma,
bet viskas nėra įmanoma
arba viskas nėra neįmanoma,
kai nieko nėra įmanomo,
nes niekas yra neįmanomas

TIUNINGAS

Nerašėm projektų.
Niekas mūsų neparėmė.
Darbininkų nesamdėm.
Pašalinių neprašėm
pagalbos. Neprivalom
teikti ataskaitų. (Tik dėl
bendros tvarkos savo
valia informuojam):
Susirankiojom akmenis,
nes buvom pametę.
Patys grindėm gatves
ir suderinom jūsų batelių
kaukšėjimui

MEILĖS DAINA

ieškojau tavęs:
neradau

bet paieška
buvo sėkminga

(da capo al fine)

THEOREM. PROOF. ATTEMPT

Nothingness is not impossible,
if everything is possible,
but everything is not possible
or everything is not impossible,
when nothingness is not possible,
because nothingness is impossible.

TUNING

We didn't write the projects.
No one sponsored us.
We didn't call for the workers.
We didn't ask assistance from bystanders.
We are not obliged
to render reports. (Only for
the common good and by our
own free will are we informing you):
We gathered up the stones
since we had lost them.
We laid down the streets ourselves
and harmonized them to your shoes'
clattering

LOVE SONG

I searched for you:
but didn't find you

but the search
was successful

(da capo al fine)

EKSŠUNS ANT ASFALTO METAFORA

*Žemuogės
traukiasi
geležinkeliiui
iš kelio*

GOOLGOTA

*Rėpliojau.
Kėblinau.
Gūglinau.*

O kodėl
mūs surūdijusius
veidus
fiksuoja
greičio
matuokliai

Nes
mūsų vardai
liks
iškalti
telemarketingo
išklotinėse
amžiams

EX-DOG ON ASPHALT METAPHOR

*Wild strawberries
remove themselves
along the railroad
giving way*

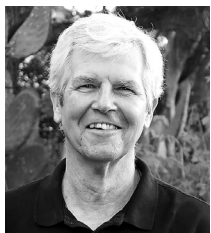
GOOLGOTHA

*I was creeping.
I was gangling.
I was googling.*

And why
do the speed
meters
fix on
our rusted
faces

Since
our names
will remain
carved
in telemarketing
mock-ups
forever

TRANSLATED BY AL ZOLYNAS — ZOL1@COX.NET

Al Zolynas

LITHUANIA

Al Zolynas was born in Austria of Lithuanian parents in 1945. After growing up in Sydney, Australia and Chicago, he taught literature and writing in Utah and Minnesota. His poems have been widely printed in magazines and anthologies, and he is the author of three books of poems: *The New Physics; Under Ideal Conditions* (San Diego Book Award, Best Poetry, 1994); and *The Same Air*. With Fred Moramarco, he is co-editor of *Men of Our Time: An Anthology of Male Poetry in Contemporary America*, and *The Poetry of Men's Lives: An International Anthology*, both published by the University of Georgia Press. Recently retired from Alliant International University in San Diego, he resides with his wife in Escondido, California.
E-mail: zol1@cox.net

LOVE IN THE CLASROOM

--for my students

Afternoon. Across the garden, in Green Hall,
someone begins playing the old piano--
a spontaneous piece, amateurish and alive,
full of a simple, joyful melody.
The music floats among us in the classroom.

I stand in front of my students
telling them about sentence fragments.
I ask them to find the ten fragments
in the twenty-one-sentence paragraph on page forty-five.
They've come from all parts
of the world--Iran, Micronesia, Africa,
Japan, China, even Los Angeles--and they're still
eager to please me. It's less than half
way through the quarter.

They bend over their books and begin.
Hamid's lips move as he follows

Al Zolynas

LIETUVA

Al Zolynas gimė Austrijoje, lietuvių šeimoje, 1945 metais. Augo Sidnėjuje ir Čikagoje, dėstė literatūrą ir kūrybinį rašymą Jutoje ir Minesotoje. Jo eilėraščiai buvo spausdinami įvairiuose žurnaluose ir antologijose. Al Zolynas yra trijų knygų autorius: *The New Physics (Naujoji fizika)*, *Under Ideal Conditions (Idealiomis sąlygomis; pelnė San Diego Book Award apdovanojimą už geriausią 1994 m. poezijos knygą)* ir *The Same Air (Tas pats oras)*. Kartu su Fredu Moramarco sudarė antologijas *Men of Our Time: An Anthology of Male Poetry in Contemporary America (Mūsų laikų vyrai: Šiuolaikinės Amerikos vyrų poezijos antologija)* ir *The Poetry of Men's Lives: An International Anthology (Vyrų gyvenimo poezija: tarptautinė antologija)*. Al Zolynas su žmona gyvena Eskondide, Kalifornijos valstijoje. El. paštas: zol1@cox.net

MEILĖS ANTPLŪDIS KLASĖJE

mano studentams

Popietė. Už sodo, Grynhibe,
kažkas ima skambinti pianinu –
spontaniškas kūrinėlis, gyvas, paprastas,
liejasi džiugi ir neįmantri melodija.
Muzika plevena tarp mūsų klasėje.

Stoviu prieš studentus,
aiškinu apie sakinio dalis,
prašau surasti dešimt sakinio dalių
dvidešimt vieno sakinio ilgio pastraipoje, keturiasdešimt penktas puslapis.
Jie atvykę iš įvairiausių pasaulio šalių –
Irano, Mikronezijos, Afrikos,
Japonijos, Kinijos, net Los Andželo – ir vis dar
stengiasi man įtikti. O juk mokslo metų ketvirtis
dar net neįpusėjo.

Jie palinksta prie knygų ir pradeda.
Hamidas krutina lūpas, leisdamasis į klaidų

the tortuous labyrinth of English syntax.
Yoshie sits erect, perfect in her pale make-up,
legs crossed, quick pulse minutely
jerking her right foot. Tony,
from an island in the South Pacific, sprawls
limp and relaxed in his desk.

The melody floats around and through us
in the room, broken here and there, fragmented,
re-started. It feels Mideastern, but
it could be jazz, or the blues--it could be
anything from anywhere.
I sit down on my desk to wait,
and it hits me from nowhere--a sudden,
sweet, almost painful love for my students.

"Nevermind," I want to cry out.
"It doesn't matter about fragments.
Finding them or not. Everything's
a fragment and everything's not a fragment.
Listen to the music, how fragmented,
how whole, how we can't separate the music
from the sun falling on its knees on all the greenness,
from this moment, how this moment
contains all the fragments of yesterday
and everything we'll ever know of tomorrow!"

Instead, I keep a coward's silence.
The music stops abruptly;
they finish their work,
and we go through the right answers,
which is to say
we separate the fragments from the whole.

LIVING WITH OTHERS
– for Arlie

Yesterday, I discovered my wife
often climbs our stairs on all fours.

anglų sintaksės labirintą.
Jošė sėdi tiesi, daili dėl neryškaus makiažo,
kojos sukryžiuotos, greitas pulsas vos vos
virpina dešinę šlaunį. Tonis, atvykęs iš
pietinio Ramiojo vandenyno salos, atsidrėbęs
nejudrus ir ramus savo suole.

Melodija banguoja aplink ir smelkia mus,
sėdinčius klasėje, kartais nutrūksta, fragmentiška,
vėl atsinaujina. Lyg ir Artimųjų Rytų muzika, bet
galėtų būti ir džiazas ar bliuzas – galėtų būti
bet kas iš bet kur.
Prisėdu ant savo stalo palūkėti
ir lyg griausmas iš niekur – staigi
saldį, beveik skausmingą meilę mano studentams.

„Nesijaudinkit“, noriu sušukti.
„Daly nesvarbios. Rasi jas
ar nerasi. Viskas yra
dalis ir viskas nėra dalis.
Girdėkit muziką, kokia fragmentiška,
kokia vientisa, kaip mes negalim atskirti muzikos
nuo saulės, klumpančios pasaulio žalumon,
nuo šios sekundės, kurioje
sudėtos visos vakarykštės dienos dalys
ir visa, ką mes sužinosime ryt!“

Tačiau it bailys tyliu.
Muzika staiga nutrūksta;
jie baigia darbą
ir mes aptariame teisingus atsakymus,
kitai sakant,
atskiriame dalis nuo visumos.

GYVENIMAS SU KITAIS
– skiriu Arlie

Vakar sužinojau, kad žmona
dažnai laiptais į viršų kopja keturiom.

In my lonely beastliness,
I thought I was alone,
the only four-legged climber, the forger
of paths through thickets to Kilimanjaro's summit.

In celebration then, side by side,
we went up the stairs on all our fours,
and after a few steps
our self-consciousness slid from us
and I growled low in the throat
and bit with blunt teeth my mate's shoulder and
she laughed low
in her throat,
and rubbed her haunches on mine.

At the top of the stairs
we rose on our human feet
and it was fine and fitting somehow;
it was Adam and Eve rising
out of themselves before the Fall--
or after; it was survivors on a raft
mad-eyed with joy
rising to the hum of a distant rescue.

I live for such moments.

STILL LIFE: SEVEN KEYS ON A CHAIN ON A TABLE

Who would have thought it would come to this?
Seven keys to the kingdom that is my life,
seven talismen of hard brass and iron to open
five doors of four buildings,
one file cabinet, and one chariot of fire.

What a state of affairs for one
who started keyless
and will end keyless—

Maniausi esąs vienintelis
vienišas žvėriškas,
keturkojis lipikas, takų
pro šabakštynus Kilimandžaro viršūnėn praskynėjas.

Tad apsidžiaugę, vienas šalia kito
ėmėm kopti abu keturiom
ir palypėjus kelis laiptus
mūsų drovumas nuslydo,
suurzgiau giliai gerklėje
ir atšipusiais dantim krimstelėjau savo patelės petį, ir
ji nusijuokė giliu
gerkliniu juoku,
ir brūkstelėjo per mano kulšis savosiomis.

Užlipę laiptais
atsistojome ant žmogaus kojų
ir tai buvo puiku ir tarsi priderama;
tai buvo Adomas ir Ieva, peržengiantys
sąve prieš Nuopuolį –
ar po jo; tai buvo išlikusieji ant plausto,
paklaikusiom džiaugsmo akim
pašokantys tolumoj ūkiant išsigelbėjimui.

Dėl tokių akimirkų gyvenu.

NATIURMORTAS: ANT STALO SEPTYNIŲ RAKTŲ RYŠULYS

Kas galėjo pagalvoti, kad iki to prieisim?
Septyni raktai nuo karalystės, mano gyvenimo,
septyni talismanai iš kieto žalvario ir geležies, nuo
keturių pastatų penkerių durų
vienos spintelės ir vieno ugnies vežimo.

Tai bent turtai žmogui,
kuris pradžioje neturėjo nė rakto,
kuris pabaigoj neturės nė rakto –

the boy who came home with empty pockets
to the only key in his life—if he even
needed that—under the mat,
dark, green-rimmed,
the door to that long-gone home,
in those days mostly open.

THE ZEN OF HOUSEWORK

I look over my own shoulder
down my arms
to where they disappear under water
into hands inside pink rubber gloves
moiling among dinner dishes.

My hands lift a wine glass,
holding it by the stem and under the bowl.
It breaks the surface
like a chalice
rising from a medieval lake.

Full of the gray wine
of domesticity, the glass floats
to the level of my eyes.
Behind it, through the window
above the sink, the sun, among
a ceremony of sparrows and bare branches,
is setting in Western America.

I can see thousands of droplets
of steam—each a tiny spectrum—rising
from my goblet of gray wine.
They sway, changing directions
constantly—like a school of playful fish,
or like the sheer curtain
on the window to another world.

Ah, gray sacrament of the mundane!

berniukui, grįžusiam namo tuščiom kišenėm
pakelti vienintelio savo gyvenime rakto
po kilimėliu,
su žaliu patinos šerkšnu – ir be to
rakto būtų apsieita –
durys tų seniai paliktų namų,
tais laikais dažniausiai atvirų.

TVARKYMOŠI ZENAS

Nužvelgiu savo petį,
tada žemyn į rankas,
panirusias į vandenį,
į rankas rusvose guminėse pirštinėse,
murkdančias pietų indus.

Rankos sugauna vyno stiklą,
už kojelės, traukia iš dubens dugno.
Stiklas išnyra
it kielikas
iš viduramžių ežero.

Pilnas pilko namiškumo vyno
stiklas plūduriuoja
man prieš akis.
Už jo, pro langą
virš kriauklės –
tarp pulko žvirblių, už belapių šakų –
leidžiasi Vakarų Amerikoje saulė.

Matau tūkstančius garų lašelių –
kiekvienas jų maža vaivorykštė – kylant
iš mano pilko vyno taurės.
Jie mainosi, nuolat plazdena
kaip žaismingų žuvų būrys,
ar kaip lango į kitą pasaulį užuolaida.

Ak, pilkas žemiškas sakramentas!

UNDER IDEAL CONDITIONS

say in the flattest part of North Dakota
on a starless moonless night
no breath of wind

a man could light a candle
then walk away
every now and then
he could turn and see
the candle burning

seventeen miles later
provided conditions remained ideal
he could still see the flame

somewhere between the seventeenth and eighteenth mile
he would lose the light

if he were walking backwards
he would know the exact moment
when he lost the flame

he could step forward and find it again
back and forth
dark to light light to dark

what's the place where the light disappears?
where the light reappears?
don't tell me about photons
and eyeballs
reflection and refraction
don't tell me about one hundred and eighty-six thousand
miles per second and the theory of relativity

all I know is that place
where the light appears and disappears
that's the place where we live

IDEALIOMIS SĄLYGOMIS

tarkim lygiausioje Šiaurės Dakotos vietovėje
nakty be žvaigždžių ir mėnulio
be vėjo atodūsio

žmogus galėtų uždegti žvakę ir eiti tolyn
retkarčiais
atsisukdamas
kad pamatytų
žvakės liepsną

po septyniolikos mylių
jeigu sąlygos vis dar idealios
jis dar matytų šviesą

kažkur tarp septynioliktos ir aštuonioliktos mylios
liepsną pamestų

jei eitų atgal
sužinotų tiksliai, kada
liepsna pradingo

galėtų žingtelti priekin – šviesa
atgal ir į priekį
iš tamsos į šviesą iš šviesos į tamsą

kokia ta vieta, kur dingsta šviesa?
kur ji vėl atsiranda?
neaiškinkit man apie fotonus
akies obuolį
atspindį ir refrakciją
neaiškinkit apie tūkstantį ir aštuoniasdešimt šešias
mylias per sekundę ir reliatyvumo teoriją

žinau tik tiek, kad ten,
kur šviesa atsiranda ir dingsta,
ten mes gyvename

**Nuo rugpjūčio iki rugpjūčio Lietuvoje išleistų ir mūsų pastebėtų poezijos knygų bibliografija /
The Bibliography of Poetry Books Published in Lithuania from August to August ant Noticed by Us**

ORIGINALIOJI POEZIJA / THE ORIGINAL POETRY:

- Eugenijus Ališanka. *Exemplum*. Į vokiečių kalbą vertė Claudia Sinnig. Vokietija, *Zuhrkamp Verlag*, 2011.
- Eugenijus Ališanka. *From unwritten histories* (dvikalbė). Į anglų kalbą vertė Harvey L. Hix. JAV, *Host Publications*, 2011.
- Eugenijus Ališanka. *Jeigu*. Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2011
- Alfonsas Andriuškevičius. *Vėlyvieji tekstai*. Vilnius, *Apostrofa*, 2010
- Vytautas Bajoras. *Pimpadrylio poteriai*. Jieznas, V. Bajoras, 2010
- Antanas Baranauskas. *Kelionė Petaburkan*. Parengė Rasa Bražėnaitė, Skaidrė Račkaitytė (Su garso plokšte). Anykščiai, A. Baranausko ir A. Vienuolio-Žukausko memorialinis muziejus, 2010
- Kazimieras Barėnas. *Prabėgančios stotys*. Panevėžys, Panevėžio apskrities Gabrielės Petkevičaitės-Bitės viešoji biblioteka, 2011
- Ilzė Butkutė. *Karavanų lopšinė*. Vilnius, *Tyto alba*, 2011
- Marius Burokas. *Išmokau nebūti*. Vilnius, *Tyto alba*, 2011
- Birželio sodai*. Tarptautinės poezijos šventės „...ir saulas diementas žėruos...“ almanachas. Redaktorius ir sudarytojas Vytautas Kaziela. Utena, *Kamonada*, 2010
- Gintaras Bleizgys. *Jonas Krikštytojas*. Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2010
- Vytautas P. Bložė. *Metų laikai*. Klaipėda, Klaipėdos kultūrų komunikacijų centras, 2010
- Елена Бояр. *Осколки радуги*. Šiauliai, *Lucilijus*, 2010
- Stasys Bulzgis. *Paguodos brėkšma*. Šiauliai, *Saulės delta*, 2010
- Stasė Lygutaitė-Bucevičienė. *Seniai, bet dabar*. Vilnius, *Homo liber*, 2010
- Daiva Čepauskaitė. *Eilėraščiai*. Kaunas, Kauno meno kūrėjų asociacija, 2010
- Vidmantė Černiauskaitė. *Išvykimo laikas*. Klaipėda, *Druka*, 2010
- Steponas Algirdas Dačkevičius. *Balanų vargonai*. Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2010
- Raimundas Daukšas. *Žolė iš paribio žemės*. Klaipėda, *Druka*, 2010
- Vytautas Deksnys. *Pasaulio linijos*. Utena, *Utenos spaustuvė*, 2011

- Gynė Dineikaitė. *Marana tha*. Vilnius, *Homo liber*, 2011
- Inga Dream. *Tebe* (Su garso plokšte). Kaunas, *Spaudos praktika*, 2010
- Stasys Jonauskas. *Eilėraščiai*. Kaunas, Kauno meno kūrėjų asociacija, 2010
- Rimutė Jonikaitienė. *Eilėraščiai*. Kaunas, *Palmarium*, 2010
- Albinas Galinis. *Simetrijos*. Vilnius, *Naujoji Romuva*, 2011
- Valdas Gedgaudas. *Olando kepurė*. Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2011
- Leonardas Gutauskas. *Urbo kalnas*. Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2010
- Jonas Jakštas. *Sugrįžimai*. Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2010
- Jonas Jakštas. *Virš judančio vandens*. Vilnius, *Versus aureus*, 2011
- Eglė Juodvalkė. *Sakalai naktį nemiega*. Vilnius, Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimo centras, 2011
- Gerda Jankevičiūtė. *Laukimas*. Klaipėda, *Libra Memelensis*, 2010
- Janina Jovaišaitė. *Sonata baltajai akacijai*. Radviliškis, *Litera*, 2010
- Gintautas Iešmantas. *Gyvybės šaknys* (2-asis papildytas leidimas). Vilnius, *Žuvėdra*, 2010
- Iš mūsų tėviškių*. 12 Aukštaitijos poetų. Redaktorius ir sudarytojas Vytautas Kaziela. Utena, *Kamonada*, 2010
- Jonas Ivanauskas. *Esame paskolinti vieni kitiems*. Šiauliai, Šiaulių universiteto leidykla, 2011
- Donaldas Kajokas. *Kurčiam asiliukui*. Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2011
- Alvydas Katinas. *Nugalėję lygumas*. Utena, *Utenos Indra*, 2011
- Vytautas Landsbergis. *Pasakėčios*. Vilnius, *Kronta*, 2011
- Julius Keleras. *Tai tu*. Kaunas, *Kitos knygos*, 2010
- Jonas Kalinauskas. *Plunksnų plėšytojos*. Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2010
- Robertas Keturakis. *Jotvingiai*. Kaunas, Pasaulio lietuvių centro leidykla, 2011
- Romuald Mieczkowski. *Na litewskim paszporcie*. Vilnius, *Znad Wilii*, 2011
- Nijolė Miliauskaitė. *Juodvarniais išlėkė žodžiai* (su garso plokšte). Vilnius, *Dominicus Lituanus*, 2011
- Mindaugas Nastaravičius. *Dėmėtų akių*. Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2010
- Alfonsas Jonas Navickas. *Pasirinkimas*. Klaipėda, *Druka*, 2010
- Alfonsas Jonas Navickas. *Vieninteliui laikui*. Klaipėda, *Druka*, 2011
- Gintaras Patackas. *Manęs nebus kai kada*. Kaunas, *Kauko laiptai*, 2011

Poezijos pavasaris 2011. Sudarytoja Erika Drungytė (Su garso plokštele)]. Vilnius, Vaga, 2011

Poetinis Druskininkų ruduo / Druskininkai Poetic Fall. Sudarytojas ir vyriausiasis redaktorius Kornelijus Platelis. Vilnius, Vaga, 2010

Silvija Povilaitytė. *Paėiliavimai ant balto rožės žiedlapio* (Su garso plokštele). Šiauliai, Lucilijus, 2010

Zigmas Prochorskis. *Vėjai*. Klaipėda, Žemaitijos spauda, 2010

Aldona Elena Puišytė. *Begaliniam kely*. Kaunas, savaitraštis *Nemunas*, 2010

Birutė Pūkelevičiūtė. *Atradimo ruduo*. Vilnius, Logotipas, 2010

Kęstutis Rastenis. *Už laiko zonos ribų*. Vilnius, Vilniaus pedagoginio universiteto leidykla, 2010

Domantas Razauskas. *Takas į tylą* (Su garso plokštele). Vilnius, Baltos lankos, 2010

Vacys Reimeris. *Posmų gervės*. Vilnius, Žuvėdra, 2011

Tomas Arūnas Rudokas. *Gimnastika visiems*. Kaunas, Kitos knygos, 2010

Vytautas Vilimas Skripka. *Nepareisiu*. Vilnius, Petro ofsetas, 2011

Vytautas Vilimas Skripka. *Dešimt metų*. Vilnius, Homo liber, 2010

Sužydėjo II alyvų. Sudarė Rita Mockeliūnienė. Kaunas, V. Staniulio knygynas, 2011

Antanas Šimkus. *Sezonas baigtas*. Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2010

Валентина Шереметьева. *Лестница лет*. Vilnius, Puntukas, 2009

Judita Vaičiūnaitė. *Kristalas*. Sudarė Janina Riškutė. Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2010

Tomas Venclova. *Visi eilėraščiai*, 1956–2010. Vilnius, Lietuvių literatūros ir tautosakos institutas, 2010

Skaistė Vilimaitė. *Iškilmė*. Vilnius, Gimtasis žodis, 2010

Dovilė Zelčiūtė. *Paleisk mano ranką*. Vilnius, Versus aureus, 2011

Alexandras Žalys. *Pilis*. Klaipėda, Druka, 2011

Antanas Žekas. *Žemė kėlė žolę*. Kaunas, Naujasis lankas, 2011

Egidijus Žiedas. *Pui, špoke, pui!* Eilėraščiai apie kaliauses. Kaunas, Judex spauda, 2011

Juozas Žitkauskas. *Grafomano išventinimas*. Vilnius, Žuvėdra, 2011

Vida Žiogaitė-Kanapkienė. *Neišsiųsti lietaus laišakai*. Klaipėda, Druka, 2011

Žodžiai – lyg duona. Sudarė Paulina Žemgulytė. Vilnius, Bičiulystė, 2009

Donatas Žvaginis. *Žodis tarp durų*: paskotėnė knianga (pėrmuoji dar bus). Skuodas, Skuodo savivaldybės viešoji biblioteka, 2010

VERTIMAI / TRANSLATIONS:

Dantė Aligieris. *Dieviškoji komedija. Rojus*. Iš italų kalbos vertė Sigitas Geda. Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2010

Diemedžio vakarai / Вечары богавага дрэва / Вечори в „Діемедіці“. Almanacho redaktorės Janina

Riškutė, Nana Devidze. Vilnius, Homo liber, 2010

Kristijonas Donelaitis. *Metai / Das Jahr*. Vertė Liudvikas Rėza, parengė Vidmantas Staniulis. Kaunas, V. Staniulio knygynas, 2010

Allen Ginsberg. *Staugšmas, Kadišas ir kiti eilėraščiai*. Vertė Marius Burokas ir Kasparas Pocius. Kaunas, Kitos knygos, 2011

Nuno Guimarães. *Vieniš(um)as / Solidão*. Vertė Giedrė Šadeikaitė ir Irma Vitukynaitė. Vilnius, Naujoji Romuva, 2010

Nikolajus Gumiliovas. *Paklydęs tramvajus*. Vertė Gintaras Patackas. Kaunas, Kalendorius, 2011

Guillevic. *Euklidijos*. Vertė Eduardas Klimenka. Vilnius, Aidai, 2011

Sergejus Jeseninas. *Baltoji obelių rūga / Белых яблонь дым*. Sudarė Julius Jasaitis. Vilnius, Žuvėdra, 2010

Laurynas Katkus. *Bootleg Copy*. Vertė Kerry Shawn Keys. Virtual Artist Collective, 2011.

Sonata Paliulytė. *Still Life*. Vertė Kerry Shawn Keys ir Irena Praitis. Calder Wood Press, 2011.

Fernando Pessoa. *Poezijos rinktinė*. Vertė ir sudarė Nijolė Simona Pukinskaitė. Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2009

XXI poetinio Druskininkų rudens festivalyje 2010 spalio 7–10 d. dalyvavo daugiau nei šimtas poetų, kritikų, leidėjų iš Lietuvos bei užsienio. Pagrindinių skaitymų dalyviai: Alan Berecka (JAV; vertė Marius Burokas); Vytautas P. Bložė (Lietuva; vertė Jonas Zdanys); Wojciech Bonowicz (Lenkija; vertė Vytas Dekšnys); Vladas Braziūnas (Lietuva; vertė Ada Valaitis); Tsead Bruinja (Nyderlandai; vertė Antanas Gailius); Henrikas Algis Čigriejus (Lietuva; vertė Ada Valaitis); Valdas Gedgaudas (Lietuva; vertė Medeinė Tribinevičius); Bogomil Gjuzel (Makedonija; vertė Laima Masytė); Bob Holman (JAV; vertė Edgaras Platelis); Evaldas Ignatavičius (Lietuva; vertė Medeinė Tribinevičius); Antanas A. Jonynas (Lietuva; vertė Medeinė Tribinevičius); Donaldas Kajokas (Lietuva; vertė Joseph Grikis); Erling Kittelsen (Norvegija; vertė Nora Strikauskaitė); Gueorgui Konstantinov (Bulgarija; vertė Laima Masytė); Eleanor Livingstone (Škotija; vertė Sonata Paliulytė); Marcelijus Martinaitis (Lietuva; vertė Laima Vincė Sruoginis); Kęstutis Navakas (Lietuva; vertė Joseph Grikis); Victor Rodriguez Nunez (Kuba; vertė Jurga ir Laurynas Katkai); Paul Perry (Airija; vertė Edgaras Platelis); Alberto Princis (Italija; vertė Audrius Musteikis); Rajvinder Singh (Indija – Vokietija; vertė Antanas A. Jonynas); Knuts Skujenieks (Latvija; vertė Vladas Braziūnas); Triin Soomets (Estija; vertė Danutė Sirijos – Giraitė); Rimvydas Stankevičius (Lietuva; vertė Kerry Shawn Keys); Ivo Stropnik (Slovėnija; vertė Laima Masytė); Cai Tianxin (Kinija; vertė Agnė Biliūnaitė); Tugrul Tanyol (Turkija; vertė Skaistė Kivci); Jonas Zdanys (JAV – Lietuva; vertė Kornelijus Platelis); Dovilė Zelčiūtė (Lietuva; vertė Ada Valaiis); Agnė Žagrakalytė (Lietuva; vertė Jonas Zdanys).

Įvyko visi programoje numatyti festivalio renginiai: konferencija, 6 skaitymai Druskininkuose ir 3 Vilniuje. Konferencijos, taip pat ir viso festivalio tema – „Poetinės mokyklos ir asmeninės priklausomybės“. Diskusiją vedė Agnė Žagrakalytė ir Edgaras Platelis, pranešimus skaitė Laima Kreivytė, Rimantas Kmita, Tomas S. Butkus (Lietuva).

Kaip visada, buvo pristatyta 10 jaunųjų poetų, atrinktų Aušros Kaziliūnaitės. Jų skaitymus vedė pati Aušra Kaziliūnaitė ir Benediktas Januševičius. Antano A. Jonyno „Puškino prizas“ atiteko Mindaugui Nastaravičiui. Kitą dieną dalyvaujant Adui Marčėnui, Marijui Šidlauskui, buvo aptarta jų kūryba.

On October 7–10, 2010, more than one hundred poets, critics, and publishers from Lithuania and abroad attended the XXI Druskininkai Poetic Fall festival. The following poets participated in the featured poetry readings: Alan Berecka (USA; translated by Marius Burokas); Vytautas P. Bložė (Lithuania; translated by Jonas Zdanys); Wojciech Bonowicz (Poland; translated by Vytas Dekšnys); Vladas Braziūnas (Lithuania; translated by Ada Valaitis); Tsead Bruinja (Netherlands; translated by Antanas Gailius); Henrikas Algis Čigriejus (Lithuania; translated by Ada Valaitis); Valdas Gedgaudas (Lithuania; translated by Medeinė Tribinevičius); Bogomil Gjuzel (Macedonia; translated by Laima Masytė); Bob Holman (USA; translated by Edgaras Platelis); Evaldas Ignatavičius (Lithuania; translated by Medeinė Tribinevičius); Antanas A. Jonynas (Lithuania; translated by Medeinė Tribinevičius); Donaldas Kajokas (Lithuania; translated by Joseph Grikis); Erling Kittelsen (Norway; translated by Nora Strikauskaitė); Gueorgui Konstantinov (Bulgaria; translated by Laima Masytė); Eleanor Livingstone (Scotland; translated by Sonata Paliulytė); Marcelijus Martinaitis (Lithuania; translated by Laima Vincė Sruoginis); Kęstutis Navakas (Lithuania; translated by Joseph Grikis); Victor Rodriguez Nunez (Cuba; translated by Jurga and Laurynas Katkus); Paul Perry (Ireland; translated by Edgaras Platelis); Alberto Princis (Italy; translated by Audrius Musteikis); Rajvinder Singh (India – Germany; translated by Antanas A. Jonynas); Knuts Skujenieks (Latvia; translated by Vladas Braziūnas); Triin Soomets (Estonia; translated by Danutė Sirijos – Giraitė); Rimvydas Stankevičius (Lithuania; translated by Kerry Shawn Keys); Ivo Stropnik (Slovenia; translated by Laima Masytė); Cai Tianxin (China; translated by Agnė Biliūnaitė); Tugrul Tanyol (Turkey; translated by Skaistė Kivci); Jonas Zdanys (USA – Lithuania; translated by Kornelijus Platelis); Dovilė Zelčiūtė (Lithuania; translated by Ada Valaitis); Agnė Žagrakalytė (Lithuania; translated by Jonas Zdanys).

All of the festival's events transpired as planned: a conference, six poetry readings in Druskininkai, and three in Vilnius. The theme of the conference and also the festival was "Poetic Schools and Personal Addictions." During the conference, Agnė Žagrakalytė and Edgaras Platelis led a discussion and presentations were given by Laima Kreivytė, Rimantas Kmita, and Tomas S. Butkus (Lithuania).

Šeštadienį nuo ryto ligi pietų „Dainavos“ centro kieme Andrius Mosiejus siūlė prozinę kopūstienę, buvo galima išgirsti Bobo Holmano slėmą ir užsukti į poetų tapybos dirbtuves. „Sofos“ galerijoje atidaryta Ričardo Šileikos fotografijų paroda „Rytinės pareidolijos“.

Jotvingių premiją Kęstučio Navako vadovaujamas komitetas paskyrė Viktorijai Daujotytei: už poezijos knygą „Balsa ūkūs/ Balsai ūkuose“ (Vilnius: Regionų kultūrinių iniciatyvų centras, 2010) ir už monografijas apie poetus Joną Strielkūną, Juditą Vaičiūnaitę ir Sigitą Gedą. Jaunojo jotvingio premija atiteto Antanui Šimkui už antrąją poezijos knygą „Sezonas baigtas“ (Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2010).

Tradicinio vieno anoniminio konkurso laimėtojus vertinimo komisija (Marijus Šidlauskas, Sonda Simanaitienė, Virginijus Gasiliūnas, Laima Kreivytė ir Neringa Mikalauskienė) surikiavo taip: 1. Dainius Dirgėla, 2. Ilzė Butkutė, 3. Vainius Bakas, 4. Gytis Norvilas, 5. Gytis Norvilas. Nerimtojo eilėraščių konkurso „Asmeninės priklausomybės išpažinimas“ prizininkai: 1. Sara Poisson 2. Dvilė Zelčiūtė 3. Vainius Bakas.

Sekmadienį festivalis persikėlė į Vilnių. Šv. Kotrynos bažnyčioje įvyko baigiamasis premijų bei konkurso laureatų ir užsienio svečių kūrybos vakaras, kurį vedė Alvydas Šlepikas ir Jurgita Mikutyte, koncertavo Dominykas Grigaliūnas (saksofonas), Dana Podriabinkina (fortepijonas).

Pirmadienį įvyko Antano A. Jonyno vedami pofestivaliniai skaitymai Užupio kavinėje, o antradienį paskutinis renginys – Bobo Holmano slėmas „Fluxus ministerijoje“.

As always, ten young poets, selected by Aušra Kaziliūnaitė, were introduced during the festival. The young poets' readings were hosted by Aušra Kaziliūnaitė and Benediktas Januševičius. Mindaugas Nastaravičius was awarded the Antanas A. Jonynas "Pushkin Prize," while, the following day, Aidas Marčėnas and Marius Šidlauskas discussed young poets' work. On Saturday, from morning until the afternoon, the "Dainava" center courtyard was abuzz with activity – attendees were able to sample Andrius Mosiejus's prose cabbage soup, listen to Bob Holman's poetry slam, and participate in a poetry painting workshop. Also, the opening of Ričardas Šileika's photography exhibition "Rytinės pareidolijos" [Eastern Pareidolias] took place at the Sofa Art gallery.

The committee of the Yotvingian prize, headed by Kęstutis Navakas, selected Viktorija Daujotytė as laureate for her book of poetry *Balsa ūkūs/ Balsai ūkuose* [Voices in the Nebulae] (Vilnius: Regional Cultural Initiative Center, 2010) and for her monographs about poets Jonas Strielkūnas, Judita Vaičiūnaitė, and Sigitas Geda. The Young Yotvingian prize was awarded to Antanas Šimkus for his second book of poetry, *Sezonas baigtas* [The Season Has Ended] (Vilnius: Lithuanian Writers' Union publishers, 2010).

The evaluation committee (Marijus Šidlauskas, Sonda Simanaitienė, Virginijus Gasiliūnas, Laima Kreivytė, and Neringa Mikalauskienė) of the traditional One Anonymous Poem contest positioned the winners thus: 1. Dainius Dirgėla, 2. Ilzė Butkutė, 3. Vainius Bakas, 4. Gytis Norvilas, 5. Gytis Norvilas. The prize winners of the humorous poem contest "My confession of personal addiction" were: 1. Sara Poisson 2. Dvilė Zelčiūtė 3. Vainius Bakas.

On Sunday, the Druskininkai Poetic Fall festival relocated to Vilnius. The striking Saint Catherine's Church played host to the closing evening, which featured the work of the prize laureates and foreign guests, was hosted by Alvydas Šlepikas and Jurgita Mikutyte, and included a concert by Dominykas Grigaliūnas (saxophone) and Dana Podriabinkina (piano). Post-festival readings took place on Monday at the Užupis café and were led by Antanas A. Jonynas. On Tuesday, guests attended the final event of the XXI Druskininkai Poetic Fall – Bob Holman's poetry slam at the Fluxus Ministry.

Antanas Šimkus

Poetas Antanas Šimkus gimė 1977 metais Vilniuje, baigė M. Daukšos vidurinę mokyklą. 1995–2000 metais studijavo VPU lietuvių kalbą ir literatūrą. Šiuo metu dirba interneto dienraščio *Bernardinai.lt* kultūros temų redaktoriumi. Pirmąją eilėraščių knygą *Skradžiai* 1999 metais išleido Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla. Jaunojo Jotvingio premija jam suteikta už antrąją knygą *Sezonas baigtas* (Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2010).

340

IR NUĖJO

Žilpina akis skardinis saulės balsas –
Spinduliai aplaupė cerkvės švytintį svogūną.
Po vidurdienio skliautu kačiokiška mergaitė
Elgetos tuščion dėžutėn sumeta centus.

Skimbteli beviltiškai monetas.
Viskas tiktai lukštai, tiktai lukštai...
...Ir nuėjo sau primerkus
Lig dangaus nuogumo perštinčias akis.

Antanas Šimkus

Poet Antanas Šimkus was born in 1977 in Vilnius and graduated from the M. Daukšos high school. From 1995 to 2000 he studied Lithuanian language and literature at Vilnius Pedagogical University. Šimkus currently works as the culture editor for the web-daily *Bernardinai.lt*. In 1999, his first book of poetry entitled *Skradžiai (Without a Trace)* was published by the Lithuanian Writers' Union publishing house. Šimkus was awarded the Young Yotvingian prize for his second book of poetry, *Sezonas baigtas (The Season Has Ended)* (Vilnius, Lithuanian Writers' Union publishers, 2010).

AND SHE WENT AWAY

The sun's tin-plated voice dazzles the eyes –
Rays peeled the church's luminous onion.
Beneath the arch of midday a feline girl
Throws pennies into a beggar's empty box.

The coins jingle hopelessly.
Everything is only husks, only husks...
...And she went away squinting
Eyes smarting to the nakedness of heaven.

341

VIENO ANONIMINIO EILĖRAŠČIO KONKURSAS. I VIETA

Dainius Dirgėla

LĖTAS LAIKAS

nuo pavyzdžiui tūkstantis
devyni šimtai trylikčiųjų
iki tūkstantis

devyni šimtai aštuoniasdešimt penktųjų
žmogus keliauja ilgus
septyniasdešimt dvejus metus

nuo tūkstantis
devyni šimtai trylikčiųjų
iki tūkstantis

devyni šimtai aštuoniasdešimt penktųjų
antkapiu sraigė lėtai nušliaužia
per gerą pusvalandį

VIENO ANONIMINIO EILĖRAŠČIO KONKURSAS. II VIETA

Ilzė Butkutė

JAUKINTOJO METAI

dresuodavau vakarus
šokti, tarnauti ir uosti

ONE ANONYMOUS POEM COMPETITION. I PLACE

Dainius Dirgėla

SLOW TIME

from for example one thousand
nine hundred thirteen
until one thousand

nine hundred eighty five
a person travels a long
seventy two years

from one thousand
nine hundred thirteen
until one thousand

nine hundred eight five
on the gravestone a snail slowly slides
in about a half hour

ONE ANONYMOUS POEM COMPETITION. II PLACE

Ilzė Butkutė

THE YEAR OF THE DOMESTICATOR

I trained the evenings
to dance, serve and sniff

surasti ir vogti po žodį –
vilties kontrabandą

ir dievas, man leisdavęs tai,
vis bijojo pabosti –
tik plodamas jausdavo perštinčią vinį
kaip randą
arenose krito ruduo
pasirodymai truko
nuo sutemų ligi tavęs
nuo tavęs iki kranto
kur angelas sargas ties perėja tyliai
parūko
atleistas kadaise, bet mūsų
stebėt neatpranta
atleista ir mums
nors komuniją pavertėm vynu
save išpažinom tada, kai nebuvo kur dėti
kai šitiek tylos nuo užgintojo miego nuskyne
išmokome kalbą
ir skirti rankas nuo turėti

dresuodavau vakarus
jau nebepamenu triukų
ten užanty sykį man vagiančią ranką privėrė

jaukinti užtrunka ilgiau nei dresuoti
užtruko
glaudžiu nepagaunamą
vienišą
tykantį
žvėrį

find and steal a word at a time –
hope's contraband
and god, allowing me to do that,
was always afraid of growing sick of it --
but applauding felt the irritating nail
like a scar
autumn fell in arenas
performances lasted
from dusk until you
from you until the shore
where the guardian angel near the passage quietly
smokes
discharged some time ago but not able to get used
to not watching us
it is forgiven to us
though we transformed communion into wine
we made our confession when there was nothing else
when, having plucked this much silence from forbidden sleep,
we learned the language
and how to distinguish our hands from "to have"

I trained the evenings
don't remember the tricks
there where my thieving hand was once squeezed in a bosom

domesticating takes longer than training
took
I press close an uncatchable
lonely
quieting
creature

Vainius Bakas

TIKĖJIMAS

Peleninės dugne dvi prigesusios raganos akys
Meldžia sniego, kuris pagaliau užgesintų erškėtį,
Trečią naktį karščiuojantį (nors aš pats nemačiau – man taip sakė),
Kai apaksim visai, nieko kito neliks – tik tikėti,

Kad pasveiksim ir mes, kad iš ten atkeliauja laišakai,
Ir tokiais vakarais tu išliejus arbatą juos sendini,
Kad skaitai šį eilėraštį naktį, kai liūdna ir kai
Mėnuo nutiesia taką dar bijantiems eiti per vandenį.

Gytis Norvilas

LAIMINGI – KOL EŽERE – – –

...stuburais kedenome patalus, keitėmės slanksteliais –
žaidėme savo kaulais...

I

sklendžiant valtimi per ežerą, į kitą krantą – – –
liežuvio geležte paglostau tavo gerklę, nusliuogiu kaklu, pečiais, lyžteliu
riešus, piršteliu, neriū į bambos šulinį, kirkšnį. įsisiurbiau it visą vasarą
tykojusi erkė.

Vainius Bakas

BELIEF

At the bottom of the ashtray two burned out witch's eyes
Pray for snow, which would at last extinguish the blackthorn,
Feverish for the third night (though I didn't see it – they told me),
The way we will go completely blind, nothing else will remain – only to believe

That we too will get better, that letters come from there,
And that on such evenings, spilling tea, you age them,
That you read this poem at night, when you are sad and when
The moon lays its path for those still afraid to walk on water.

Gytis Norvilas

HAPPY – WHILE IN THE LAKE – – –

...we messed the sheets up with our backs, exchanged vertebrae –
played with our bones...

I

slipping across the lake in a boat, to the other bank – – –
I caress your throat with the blade of my tongue, climb on your neck, shoulders, lick
your wrists, fingers, dive into the well of your bellybutton, your groin. suck into the whole
of summer like a lurking tick.

sklendžiant valtimi per ežerą – – –

nučiulpiu smakro prisirpusią kriaušę, kurioj puotauja bitės, nuraškau
prinokusias krūtų slyvas. jos iš pilnatvės taikosi plyšti, o kruta it avelės,
lekiančios nuo kalno.

sklendžiant valtimi per ežerą – – –

skruostu glostau smilkinius, perbraukiu antakius ir kaktą, lūpomis nugnybiu
prisirpusią vynuogę – prakaito – – –

II

kai sklendėme valtimi per ežerą naktį, iš gėdos neturėdamos kur dėti akių
į kumščius kosėjo žvaigždės. mojavome drabužių vėliavomis, o irkluodami
kojomis paskandinome atminties tinklus, nutraukėme inkarus, rišusius
mus prie žemės. priešinis vėjas atgal į gerkles grūdo dejones, riksmą ir
kliedesius – – –

neturėdamos kur dėti akių į kumščius kosėjo žvaigždės – – –

kai kėlėmės į kitą krantą, į provincijos miestelį, man regis, Hada, mėnulis
juokės atvira gerkle – – –

o valtininką nugirdėm ir palikom gulėti melduose. už jam skirtus pinigus
ketinom pirkti opijaus ir rakijos. kiek artėjom prie kranto – tiek jis tolo.
matės žvėrių apspistos ėdžios, Panas, grojantis kaulu. iš gėdos, neturėdamos
kur dėti akių į kumščius kosėjo žvaigždės ir žvelgė į ežerus – atviras žemės
žaidzas, kuriose rangėmės mes, aistros kupini kirminai, alkani troškimo
gyventi ir mirti. kiekvienas už du. laimingi – kol ežere, tarp šių bendračių
– – –

slipping across the lake in a boat – – –

I slurp away the chin's juicy pear, in which bees party, pluck
the ripened plums of breasts. they are ready to rip from their fullness, and wiggle like lambs
flying from the hill.

slipping across the lake in a boat – – –

I caress temples with my cheek, pass across eyebrows and forehead, with my lips pinch off
a ripened grape – of sweat – – –

II

when we slipped across the lake in a boat at night, not having a place to hide their shame
stars coughed into closed fists. we waved with flags of clothing, and rowing
with our feet we drowned nets of memory, tore away anchors that tied
us to the earth. an opposing wind shoved our moans back into our throats, screams and
squeals – – –

not having a place to hide their shame stars coughed into closed fists – – –

when we hoisted to the other bank, to the provincial town, Hades I think, the moon
laughed with a full throat – – –

and we soused the ferryman and left him lying in the rushes. for the money we owed him
we intended to buy opium and rakia. the closer we got to the bank – the farther it receded.
we could see troughs surrounded by animals, Pan playing on a bone. not having a place
to hide their shame stars coughed into closed fists and stared into the lakes – earth's
open wounds, in which we wriggled, worms brimming with passion, hungry to live
and die in desire. each for two. happy – until in the lake, among these infinitives
– – –

Gytis Norvilas

MONOLOGAS IŠ STATINĖS DUGNO: DIDŽIOSIOS PRIVATIZACIJOS

bažnyčia privatizavo tikėjimą, dievą, net jo žandikaulius,
žaizdas ir stebuklus.

Temidė privatizavo tiesą, nors priklausė tik teisingumas.
anarchistai privatizavo maištą, laisvę ir visa tai, prieš ką ėjo –
įtartinai trenkia jų riebalai, veidmainystės.

dzenbudistai privatizavo tuštumą su visa jos išganinga
tuštybe, palaima, dykaduoniavimu.

Parulskis privatizavo mirtį, numirėlius –
nebeturiu, su kuo rytais pasisveikinti ar išlenkti alaus.

Kajokas privatizavo drugelius, jų sapnus ir visus mažmožius –
kurie neva judina pasaulį.

Marčėnas – angelus ir jau beveik visas banalybes.

Marcinkevičius su šutve privatizavo tėvynės fantomą, kalbą,
atėmė teisę net išsižioti, mylėti gimtinę,

manydami geriausiai žinantys, kaip tai daryti.

šūdžių šūdžiai! – kitaip nepavadinsi.

grafomanai privatizavo ruporus,

o išpuolio metu paėmė traukinio sąstatą su rašalu.

jame prigirdė mašinistą, nuoširdžiai gailėjosi.

Hrabalas privatizavo makulatūros presą, kuriuo presavo knygas –
dabar jis praverstų kaip niekad.

Milošas privatizavo Ulro žemę, kurioj mane išnešiojo vaikystė Krekenavoj
prie Nevėžio. dabar esu benamis.

Geda privatizavo viską, kas liko, dar ir dabar randa niekam nežinomų
teritorijų, aptveria mamutų kaulais ir juokiasi:

– kodėl jūsų tokios atlėpusios ausys? matosi, kad negabūs...

Gytis Norvilas

A MONOLOGUE FROM THE BOTTOM OF A BARREL: GREAT PRIVATIZATIONS

the church privatized faith, god, even his jaw,
wounds and miracles.

Themis privatized truth, though she owned only justice.
anarchists privatized rioting, freedom and everything against which they marched –
their fat, their hypocrisies smell suspiciously.

zen buddhists privatized emptiness with all its salutary
void, felicity, beggary.

Parulskis privatized death, the dead –

I have no one to say hello to in the morning or to lift a beer with.

Kajokas privatized butterflies, their dreams and all their trifles –
as though they move the world.

Marčėnas – angels and almost all banalities.

Marcinkevičius and gang privatized our homeland's phantom, language,
took away the right to even open one's mouth, love our native land,

thinking they knew best, knew how to do it.

stupid shiteheads! – there's no other name for them.

literary hacks privatized megaphones,

and during the sortie took the train's train with ink.

in it they drowned the machinist, felt deeply sorry.

Hrabal privatized the waste paper press, on which he printed books –
now he would come in handy as never before.

Miłosz privatized Ulra's land, through which my childhood carried me in Krekenava
near the Nevėžis. now I am homeless.

Geda privatized everything, whatever remained, even now finds unknown
territories, fences them with mammoth bones and laughs:

– why are your ears so droopy? it looks as if you're not very bright...

irgi geras... neseniai kalbėjau sapne po tiltu,
nugėrėm smagiai iš Letos srovės priklaupę.
Michaux su visa govėda idiotų privatizavo visus svaigalus,
sapnus, teisę nusižudyti,
todėl dabar esu gyvas kaip niekad, jaučiu, kad viskas į gera,
į mirtį, į išsiskaidymo šviesą. ar tik ne per jaunas?

o kas mumsbelieka?
o ką palikote man ir bičiuliams?
ir tai skruzdei, svarbiausia – tai skruzdei, kuri va ropoja
statinės dangčiu aukštyn kojom.
aš stebiu ją sėdėdamas ant dugno – jau turiu nuo ko atsispirti.
skruzdei, kurios pirstelėjimas man gražiausia pasaulio muzika.

sėdžiu, klausaus pritardamas dantų griežimu ir laukiu,
kada iš dangaus brūzgų išlįs skaniai besijuokiantis
įkaušęs didelis dievas
ir įvykdys kosminę nacionalizaciją
–
žinoma, dėl juoko

„MOKYKLINIO“ EILĖRAŠČIO KONKURSAS. I VIETA

Dainius Dirgėla

*

haikukajokiškai

sunku nuspręst
pavykonepavyko

kai teesi netobulas
gelmės paviršium
slystantis čiuožikas.

also a good one ... not long ago we talked in a dream under a bridge,
drank happily kneeling alongside the Lethe's currents.
Michaux with all his breed of idiots privatized all intoxicants,
dreams, the right to suicide,
that's why I'm more alive than ever now, feel that everything is moving to the good,
to death, to decomposition's light. but am I not too young?

and what's left for us?
and what did you leave me and my friends?
and that ant. most important – that ant, which crawls
upside down on the barrel's lid?
i watch it sitting on the bottom – i already have something to resist.
the ant, whose farting is the most beautiful music in the world for me.

i sit, listen while accompanying with the grinding my teeth, and wait
until from the thickets of heaven will crawl a deliciously laughing
drunken large god
and will implement a cosmic nationalization
–
of course, as a joke

“SCHOLASTIC” POEM COMPETITION. I PLACE

Dainius Dirgėla

*

haikulikekajokas

hard to understand
succeededdidsucceed

when you are an imperfect
sliding iceskater
on the surface of the deep

Elena Karauskaitė

*

a la Jacques Prévert

jeigu būčiau katė atpažinčiau
tavo žingsnius dar laiptinėje
nušokčiau nuo palangės žaibo
greitumu priartėčiau prie lauko
durų bet... paskutiniai žingsniai
būtų kiek įmanoma lėtesni
nemanyk kad labai tavęs laukiau
jeigu būčiau katė įsitaisyčiau
virtuvėje ant palangės ir stebėčiau
kaip gamini vakarienę ne viskas
ten valgoma bet žmonės netobuli
jei būčiau katė susirangyčiau
ant kelių kai žiūri televizorių
arba klausaisi muzikos tada
norom nenorom glostytum mane
murkčiau į tavo širdies taktą
bei muzikos ritmą jei būčiau katė
liūdėčiau jeigu ilgai negrįžtum
stingdančiais gruodžio vakarais
nes ir mes katės privengiam speigo
vienatvės žiemos jei būčiau katė
vieną rytą pabėgčiau kai sninga
greitai nelieta jokių orientyrų
vėjas išpusto kvapus užžeria

Elena Karauskaitė

*

à la Jacques Prévert

if I was a cat I'd recognize
your footsteps on the stairs
would jump from the windowsill quick
as lightning would get close to the outside
door but ... the final steps
would be somewhat slower
don't think that I waited so hard for you
if I was a cat I'd settle in
on the windowsill in the kitchen and would watch
how you make supper not everything
is edible there but people aren't perfect
if I was a cat I'd curl up
on your lap as you watch television
or listen to music then
willingly or unwillingly you'd caress me
I'd purr in time to your heart's beat
and the rhythm of music if I was a cat
I'd see if you returned late
on numbing December evenings
because even we cats try to avoid the frosts
of lonely winter if I was a cat
one day I'd run away as it snowed
and quickly no reference points remain
wind scatters smells covers

pėdsakus tyčia nerasčiau kelio
 sugrįžti nors kartais galbūt to
 norėsiu labiausiai už viską
 bet dabar tūnau pasislėpus ir
 klausaus kaip šauki mane vadini
 švelniausiais vardais matau kaip
 ilgai ir kantriai ieškai nė už ką
 neišsiduosiu nes kas daugiau
 manęs taip ilgėsis

„MOKYKLINIO“ EILĖRAŠČIO KONKURSAS. III VIETA

Kornelijus Platelis

POETĖS KAPAS

Čia jis erdvesnis kur kas, šviesesnis, prisiminimuos,
 it Persefonės menės požemio karalystėje,
 išeiti gali iš jo kada panorėjus ir grįžti –
 pavasariai sąmonėj saulės gražų juk nepaiso.

Nors laikas paviršiuose teka į vieną tik pusę,
 širdies gelmėse jų daug prasideda ir pasibaigia,
 tegu viso labo šešėliais gėlių tos pievos sužysta,
 tegu siautulingos gyvybės kūnais ir neprasitęsia.

Ką žodžiais lankai, o kam pasirodai įgavus
 pavidalą būtų su šypsenom, švytinčiais žvilgsniais,
 odos švelnumu – mus visus tu kvieti į katarsį.

Greičiau tie praeis, o anie kurį laiką gėrėsis
 prasmų raibuliais nuo garsų lig pavidalo kranto,
 kol reikšmės bežodės užklos tavo pamirštą kapą.

tracks I would deliberately not find the way
 home though sometimes perhaps I'll
 want that most of all
 but now I hide away and
 listen to how you call me
 by the gentlest names see how
 long and patiently you search for me
 and I won't reveal myself because
 who else will long for me so well

„SCHOLASTIC“ POEM COMPETITION. III PLACE

Kornelijus Platelis

THE POETESS' GRAVE

Here it is more spacious, brighter, in memories,
 as if in Persephone's underground kingdom's drawing rooms,
 she can leave whenever she wants and return –
 the springs of consciousness disregard the sun's seasons.

Though time on the surface flows only in a single direction,
 in the depths of the heart many of them begin and end,
 may those meadows all blossom with the shadows of flowers,
 may they not extend themselves with the bodies of frenzied life.

Who you visit in words, who you appear to, having taken
 your former shape with smiles, glowing glances,
 the softness of your skin – you call us all to catharsis.

Those will pass quickly, and the others for a time will delight
 in the ripples of sense from sounds to the shores of shape,
 until wordless meanings drape across your forgotten grave.

TRANSLATED BY JONAS ZDANYŠ

Jotvingių premijos laureatai / Yotvingian Prize Winners

1985 – Kornelijus Platelis
 1986 – Vytautas P. Bložė
 1987 – Bronius Kutavičius
 1988 – Alfonsas Nyka-Niliūnas
 1989 – Kazys Bradūnas
 1990 – Henrikas Čigriejus
 1991 – Henrikas Nagys
 1992 – Donaldas Kajokas
 1993 – Knuts Skujenieks
 1994 – Sigitas Geda
 1995 – Sigitas Parulskis
 1996 – Marijus Šidlauskas-Jonaitis
 1997 – Antanas A. Jonynas
 1998 – Marcelijus Martinaitis
 1999 – Nijolė Miliauskaitė
 2000 – Alfonsas Bukontas
 2001 – Jonas Strielkūnas
 2002 – Jonas Zdanys
 2003 – Vladas Braziūnas
 2004 – Stasys Jonauskas
 2005 – Tomas Venclova
 2006 – Kęstutis Navakas
 2007 – Almis Grybauskas
 2008 – Aidas Marčėnas
 2009 – Valdemaras Kukulas
 2010 – Viktorija Daujotytė

Jaunojo jotvingio premijos laureatai / Young Yotvingian's Prize Winners

1998 – Darius Šimonis
 1999 – Gintaras Bleizgys
 2000 – Gintaras Beresnevičius
 2001 – Tomas S. Butkus
 2002 – Gytis Norvilas
 2003 – Agnė Žagrakalytė
 2004 – Donatas Petrošius
 2005 – Sonata Paliulytė
 2006 – Vytautas Dekšnys
 2007 – Benediktas Januševičius
 2008 – Dainius Gintalas
 2009 – Giedrė Kazlauskaitė
 2010 – Antanas Šimkus

PDR ekspertų taryba / DPF Board of Experts:

Kornelijus Platelis (pirmininkas / chairman), Antanas A. Jonynas (pavaduotojas / vice-chairman), Eugenijus Ališanka, Gerardo Beltrán (Meksika / Mexico), Gintaras Bleizgys, Vladas Braziūnas, Marius Burokas, Erika Drungytė, Dainius Gintalas, Liudvikas Jakimavičius, Donaldas Kajokas, Giedrė Kazlauskaitė, Laurynas Katkus, Kerry Shawn Keys, Aidas Marčėnas, Kęstutis Navakas, Gytis Norvilas, Ričardas Šileika, Antanas Šimkus, Alvydas Šlepikas, Artūras Valionis, Agnė Žagrakalytė, Akvilė Žilionytė.

Rengėjai / Organizers:

Asociacija *Poetinis Druskininkų ruduo*, Lietuvių P.E.N centras, Centras *Dainava*, Sigutės Chlebinskaitės kūrybinė studija
Tu gali sukurti knygą. I

Association *Druskininkai Poetic Fall*, Lithuanian PEN Centre, Centre *Dainava*, Creative Studio of Sigutė Chlebinskaitė
You Can Make a Book.

Partneriai/ Partners:

Vilenicos festivalis (Slovėnija)/ Vilenica Festival (Slovenia);
 Galvėjaus Cúirto tarptautinis literatūros festivalis (Airija)/

Cúirt International Festival of Literature Galway (Ireland);

Ex-Border festivalis Goricijoje (Italija)/ *Ex-Border* Festival in Gorizia (Italy).

vilenica

Društvo slovenskih pisateljev
 Slovene Writers' Association

Rėmėjai:

Lietuvos Respublikos kultūros rėmimo fondas; Lietuvos Respublikos kultūros ministerija; ES Kultūros programa; Amerikos centras, Ispanijos Karalystės ambasada Vilniuje; Goethes institutas Vilniuje; Islandijos literatūros fondas; Kulturkapital, Estija; Lenkijos institutas Vilniuje; Slovėnijos rašytojų asociacija; AB „Alita“; Centras „Dainava“; Druskininkų savivaldybė; savaitraštis „Literatūra ir menas“; UAB „Tobis“.

Sponsors:

Culture Endowment Fund of the Republic of Lithuania; Ministry of Culture of the Republic of Lithuania; EU Culture Programme; American centre; The Embassy of Spanish Kingdom in Vilnius; Goethe Institut in Vilnius; The Icelandic Literature Fund; Kulturkapital, Estonia; Polish Institute in Vilnius; Slovene Writers' Association; AB „Alita“; Centre „Dainava“; Druskininkai Municipality; weekly „Literatūra ir menas“; „Tobis“.

LIETUVOS RESPUBLIKOS
KULTŪROS MINISTERIJA

LIETUVOS RESPUBLIKOS
KULTŪROS RĖMIMO
FONDAS

Education and Culture DG
Culture Programme

WBAJADA DE ESPAÑA
VILNIUS (LITHUANIA)

THE AMERICAN
CENTER

LENKIJOS
INSTITUTAS
VILNIUJE

GOETHE
INSTITUT
VILNIUS

EESTI KULTUURKAPITAL

DRUSKININKŲ
SAVIVALDYBĖ

Bókmenntasjóður
The Icelandic Literature Fund

Priedas: PDR svečių eilėraščių vertimai į anglų kalbą /

Appendix: English translations of poems by our guests

Gunnar Harding (Sweden)

FOR JANET PERSSON

*

heute ist es strahlende Sonne
und wolkenloser Himmel. German
grammar
is eternally invariable
like old class-mates. we all
once had a class-mate
called Janet Persson
who wrote letters
to a woman's weekly
asking
how to become an air-hostess. der Himmel
ist so blau
so blau. we knew
you'd never
make it. so
many who never make it. your
hands were too big
through the wall-bars
in the gymnasium you are still looking
towards the sky. high up there
sways
die Lufthansa. down here
you're slowly
burning to ashes
in hopeless protest
against loneliness

Who was there before you
without flesh, without bones,
no veins, no blood,
no hand, no foot?
Who opens all doors
without a key?
Do you know?

Who shall be there
when you are gone,
no trunk, no root,
no crown, no leaf,
no bark, no branch?
Who makes the forests
lie down? Do you know?

Who goes
without road or track,
across fields & trees,
through marrow & bone?
Who travels the earth,
never seen? Do you know?

Is it the wind?

No. Not the wind.

TRANSLATED BY ROBIN FULTON

THE ENCHANTED WORLD OF THE FAIRYTALE

The smallest common denominator is a great sense of loss.
Dead deer dash past.
The green hunter loses sight of his quarry.
His quarry is what he loses sight of.
All he wants is to lose sight of his quarry.
The greatest common denominator is a leaf-green sense of loss.
Of three who went out, only one ever returned.
His success was complete, his reward boundless.
The eyeglasses of the less fortunate were never recovered.
They are washed by rain after rain.

They see ticks drop down on people
to inflame their brains with German landscapes.
Of three who went forth, there always were two who never returned.

Their defeat was complete, their loss boundless.
There are days when the giant won't fall for the ruse,
days when no kindly mammals speak to us
with human voices.
Dead deer dash past.
The forest comes alive with whispers: Can we go now?
But no trail leads out of a leaf-green sense of loss.
Dopey, the vulnerable dwarf
scrapes his stepmother's fiddle,
kisses a coffin of glass.

TIDEWATER

Where the alphabet ends, the universe begins
with formlessness that casts the mind back
to the reader in which the sturdy cart-horse from the Ardennes
still trudges along on its big shoes.
All the words begin with capital letters
as if they were names of people we once knew
or places where we once were
and never returned to.
Next to each letter stands an animal.
Learn the letter, and the animal is yours.
You can build a cage for it out of a matchbox
with bars of sewing thread.
But the rat bites the boy who doesn't want to go to school.

The cart-horse kicks him.
The magpie steals his silver spoon, it is gone forever
but the coffee cups keep reappearing
with their glazed immortelles, slightly precious
gold-rimmed images of life as we'd like to think of it.
A cloud of steam rises out of every cup.
Above the water, more gigantic clouds rise
and become subjects for conversation, or perhaps even
conversations themselves, an exchange of thoughts still so formless
that they must be confronted with those of others
before they can acquire more precise outlines.
Everything comes in as flotsam, jetsam
carried by waves that have beaten against your shores for so long
they have become replicas of your thoughts:
pieces of broken coffee cups, magpie feathers, bits of conversation,
but all the silver that's left is these reflections on the water.
Only three letters remain, Y, E, and S.
They form the magic word.
Pronounce it, and the white suit is yours.
You win free admission to the shores of forgetfulness
Where you can open up to the most elemental:
to look out across the sea, to think without words.

TRANSLATED BY ANSELM HOLLO

IT'S EVENING WHEN YOU TURN BACK

I.

the dead man is still hanging
in the diningroom chandelier. his black
patent-leather shoes nudge your hair when
you're eating dinner

the gendarmes have moved in. they're
writing out
arrest warrants on the tablecloths which
they tear
in strips and wind into the typewriters
you see everything clearly like someone
returning
from a journey and seeing his apartment
again
after long absence

they have waited here for many years
played cards on the floor boards
and squirted sodawater at the bedbugs

the police officer moves a chess piece
"stranger than you pass by..."

2.

there is no time. everything is happening
now
within you. that summer
you think is long past is going on now
within you
you are five you are ten
you are twenty-eight and still sitting

leafing through a batch of old *Allers* from
1916
when the aeroplanes were big summer
butterflies
with red white and blue rings on their wings
and the American soldiers were little tin
soldiers
with puttees and scout hats

you built a puppet theatre
with old cigar boxes

(the warm scent of old cigar boxes
And the bees outside the window)

3.

the Indians are standing lined up on the
horizon
wrapped in their blankets. they are waiting

the little scout soldiers have surrounded
them
the little butterfly planes are whirring in
the air

they drop fire from the sky
the Indians catch fire one by one

you look out of the window
the horizon is level again

Gorazd Kocijančič (Slovenia)

HE WHO IS (*)

A poem –
when
you
are named
after me.

4.

there is no order except the order
you create yourself. everything is a mess
and is happening now and you can't rise
the window
the farmworkers out there have blue overalls
and have strings in their hands. you pull
the strings and they rise high
over the green earth. you're hanging
on a string in the puppet theatre. a lonesome
child
is talking above your head while the grass
is dying
outside the window

with shut-off engines the aeroplanes vanish
behind the sun

5.

he drew his hand across the chessboard
sweeping all the pieces to the floor
“you don't understand this. you're not
up to the tactical game”

“cut the body down” he went on then
In his monotonous voice

TRANSLATED BY ROBIN FULTON

From nothing
Your name swims out,
like a dolphin
out of a sea
a grey blue
a foreign one.

* From the book *Your names* (2000).

*

All
that was well
was You.
And even when you are not

like nothingness
Your ultimate Name shines out
like a dolphin
out of a sea
dark blue
like a shadow of the infinite.

A CALL*

It was so strange
not from here
not hot not cold
that chaos did not know what to do
and has just kept staring

it was the time
when we used to wipe our foreheads
with damp leaves
and wear clouds
it was the time
when we thawed into each other
and were telling the future from the broken bones
without believing in it
it was the homeless time
when the blanket was
the night and the unknown woman

then we heard the call

in the beginning was the call

the incense carried its smell
– how smells can differ –
what precedes heaven

* From the book *Certamen spirituale*.

and earth
also smells of thyme
and changes the heart

the call preceding everything

they said
let
this smell
into your words
and deeds
but there was too much forest
too much wilderness in us

yet, when we heard the call ourselves
we lay on the ground
betrayed all our loved ones
we died
and were born

and we forgot it

Sholion: *the call is the blessing of stubbornness
the consecration of rebellion the celebration
of exile it is said that it helps you see but in
reality it blinds you so that you cannot see the
danger and you treat too boldly the call is the
thing of the warriors but why this plural why
this is not the thing of one only this is the crazy
mystery of union*

It is horrible to look into your comrades' eyes
emanating white pleasure
sawn by their grandfathers
harvested by their sons.

but the call came from elsewhere

It is a blessing to look at the stars
being like frozen sparks
and listen to the shimmer of trees
condemned to ascension
praying all night long

their arms raised
as in a silent pain

but the call came from elsewhere

it is nice
to be without a woman a night or two
and that grass air and bark
become the body
softer than silk
and you smell grope and contemplate them
like white skin plaited with desire
touched for the first time shuddering

but the call came from elsewhere

it is divine to dream
of never seen lands
so ravishing
that they become the spasm of a scream
or a foreign smile
on the comrades' faces
before death

but the call came from elsewhere

Sholion: *all those who found the simile
for beauty and bliss and horror and divinity
have disappeared without trace which only
appears sad*

Come you shy children
the mother said
and I shall sing you a song
and I shall tell you a story
a poem
that bore
the arrival

and a story
that bore
the faith

when I shall feed you
with words
I shall feed you
with my blood

Sholion: *the poem about the community from
which you cannot escape before I had waken
up I thought that all of us are asleep now I see
that they all stand guard that they talk to each
other in a low voice I am not alone now I see
I am not alone*

we stand as one
when we fight
and tell
from the smells and touches
from the smiles and tears
when we sacrifice ourselves
for another and for the common cause

but in the darkness
when there are no enemies
and the twigs crack
when animals approach to the stream
everyone asks oneself

have I heard the same

Sholion: *I wanted to say the opposite that we
somehow know that we have heard the same
maybe precisely then when we ask ourselves this
question then again I am not sure maybe this is
the poem about both and about the loneliness
from which nothing can save you*

Marcin Kurek (Poland)

OLEANDER (FRAGMENT)

Is it not madness to believe in the world's existence
prior to our birth?

Since everything alive keeps pleading
for the word, while the shapes of clouds
and leaves, the light in the June branches are not
going to happen again? Those you could
ask have no memory left and thus live only
in memories, their names mere waves
of breath, fading frequencies
in the sea of air.

It's the end of December. Numerology will not let you write
and you feel like taking a walk. The city is
perfectly snowless: only the frost and the shortest
zenith. Sun-rays emerge from the subsoil and
light up the green box shrub
(in the summer you hate its smell).

A black-and-white cat squeezes through a fence
and quickly disappears in the shade. The light
soft as a sponge warms up the hornbeams' bark
turning it into a tiger's pelt.

Fifteen minutes later, at the other end of the park,
right in front of the tenement house
where Tadeusz Różewicz lived
for thirty years, writing his best poems,
you suddenly halt, speechless, at the sight
of a caged magpie, its little prison hooked up
to a window from the outside. And who will get their bowlful
and who will have to go hungry?

The rules of grammar and some memory scraps.

The apartment rented
fifteen years ago on top of Albayzín:
two rooms and a terrace with an unreal view,
the snow-capped range, a castle the color of sand.

After two days on the balcony next to yours
appeared Hans Vlek, a Charlie Parker fan
(and the name of that star is Absinthe),
a mad poet, who, having switched entirely
to pure painting, was living an incredible life

that Spring, his bills footed by the queen
 and an art dealer from Haarlem. You remember
 the blue canvass slashed with a wavy brush stroke:
The Border Between Africa and America.
 After one week he took you for a devil – “Ah, the Polish
 intelligentsia, they sure know their French,
 so, if you’re telling the truth, you will understand” –
 and then he would test me on the prelude
 in C minor (quite unexpectedly, a green banknote with
 an emaciated Chopin on it restored your credibility).
 After several weeks the Dutchman was sent home, right after
 he drowned the apartment in soap suds, having first thrown
 the smashed furniture out of the window. The last image is so
 dreamlike. A lanky man in a trench coat and a hat shouts
 something inaudibly, throwing into the air fan-folded sheets
 of paper covered with black writing, while the words seem to be
 coming from under the coat’s lining: Ah, all those no-good youngsters,
 for whom a saxophone connotes sex only, *it’s insane and*
disgusting, but you Poles are a different story (the first notes of
I’ll Remember April begin to reach me from the apartment);
 please give me that banknote, oh yes, I know the Lazienki Park in Warsaw,
 was there in my dream last night; *diablo polaco*, do you know
 that tune? Composed by the most wondrous angel that ever tread
 this accursed earth; what is ESSIP? European Soccer, Sex
 and Incest Party, vote for list number 9; do you like blush wine? I, for one,
 just mix white wine with red and the result is the same; *it’s insane*;
 what are you looking for, gringo? I’ll give you a daguerotype for your
 collection, the one by doctor Kwadalki from Warsaw, the most brilliant
 Polish engineer, inventor of pure gold; this is Kwadalki-Beer, let’s drink
 to all the poor of the world, it’s better than coke with caine or coca-
 cola, *it’s insane*, as very saintly Saint Clara used to say; oh, you youngsters,
 you probably think it’s sad (Miles Davis again, this time in some
 movie): Paris in Spring, trees in bloom, lanterns, wet cobblestone at three
 in the morning, and under the cobblestone – a beach! For what the hell
 do you know, snapshots? *A memory is not a remembrance, and it’s memories*
that we need to get rid of, so that remembrance can be pure.
 A sword that my father once dug out at an archeologists’ summer camp, a fossilized
 tusk of a mammoth, Jesus in a blue Orthodox painting, whose face cracked
 when the old dry wood split into halves: the museum of your childhood.
 That stream keeps flowing, without break or rest, flowing by
 from nowhere to nowhere, all you need is reach out your hand like out of a car
 window. Beating hard to the earth’s rhythm, trampling on the acacia
 leaves, the stones and the mud, always the mud, you walk along the embankment
 towards the suburbs and Oltaszyn District, crossing garden plots, ditches,

and unused railroad switches, scaring away a flock of rooks that have been searching
 through plastic bags, amidst discarded shells of TV sets scattered all over
 the coppice. It was there that *picus viridis* first revealed itself to you, the wonderful
 green wings, when pale light was simply all over the place, in the field
 and in the empty sky. Why do our images of longed-for places and faces
 fade away forever after the encounter with the real thing? Mountains,
 hills, knolls. Italy almost always ends or starts with a tunnel. An hour’s drive
 from the border, the broad expanse of black light at Golfo di Genova, a tunnel,
 waves, a tunnel, two ferries (Tunis, Casablanca, Tanger) lit up by garlands
 of bulbs, pass each other, without tugs, at the end of the harbor. In the deep
 waters some silver perch take to flight, chased by the swordfish. Mar Ligure is left
 behind, and so is the haughty city, as Petrarch puts it, with its *sopraelevata*,
 like a hell-bound roller coaster. Ahead of us is Via Aemilia, a serpentine trek
 through the mountains, and then a dawn over the Po valley: the woolly waves
 rolling over the willow-green meadows which transpire in that way in silence
 only then and never after. Cremona to me connotes a German violin
 that Janek bought in the 1950s, considering it a long-term investment (*Guarnerius*
fecit 1752), but what can one do with such an abundance of Italy? Lombardy,
 Veneto and suddenly a landscape that seemed dead as the last of the Capulets,
 or the headless bust of a consul, revives when the light pours into
 the stiffening shapes. Poplars and faded grass among the hills, in the North
 the steely eyes of lakes, higher up the broad ravines of Trentino
 – so much literature, so many illusions!

And earlier, behind your back, a phantom that so many clung to,
 like to a homeland looked for under one’s skin, in sewage canals,
 under the paint peeling off wet walls like scales dropping off
 a huge dead carp. *A lizard flickering among ivies and thorns has led me*
to you and your island of the dead; but what are you doing here,
 underwater, receiving the standing ovation of shrimps, and what if
 every touch is final, just like the breath or the gleam in the eye
 of the Chosen One? The gods are floating in the azure air, the drums
 are now marking your pulse, while a staccato pierces the pipe light
 of the horizon. Perhaps you are not here at all for you
 have long drifted away under the bottom of San Michele, your body
 having been lifted out of the water somewhere in the dark mouth of a river,
 in some other seas? *The beautiful land of sunny Italy, that cradle*
of culture and art, attracts large numbers of tourists from all over the world.
 Excuse me, how much is one word to Poland?
Most hotels have their own ambulances and omnibuses. In the second-rate
establishments French and English are spoken. Europe in August
 has one taste. Salt on everybody’s lips. Sixteen years before, barely grown-up,
 you look with disbelief at the green wake of the ferry from Santa Croce

to San Marco. And as for the Italian anecdotes, instead of the one about
the poison and the dagger (*What's here? a cup, closed in my true love's hand?*),
why not another one, the neutral type, say, one in which one returns
simply unconvinced: "So, you've been to Rome?" "Well, I have; nothing
much, really. Just ruins." Just before Verona the road turns North, the sun-rays
issue from behind the hills, the cars zoom by in all directions, and all
suddenly halt when it's sacred espresso time. *Coffee should be brewed for three
minutes, for only then can it yield all of its caffeine.* Latte, macchiato, doppio.
Elbows and arms over rows of little white plates, loud laughter,
tobacco smoke. *That light which I will keep inside me
can never be forfeited.*

Aksinia Mihailova (Bulgaria)

GENESIS

I

To slowly unbutton the body
while you're gasping for air
like the ripened chestnut
unclenches its prickly fists
the buttonholes of the veins
are the most important things:
tired fleets aground there
garlands of withering poppies
are cutting loose in blood clots
and run down
from the neck to the belly
and the crimson field
of your body unbuttoned
flickers in the morning wind.

II

When I'm gasping for air
I give a new lease of life to my recollections
of the waters in the womb
gills growing from the neck
fins – on the hips
down – on the back

neither human, nor fish, nor bird
I'm seeking my masculine or feminine face
then an angel descends
carrying a basket on his left wing
my soul sits on the basket's bottom
preening its feathers.

III

She ascends
from the waters in the womb
she cries for the first time
her first breath of air
stirs memories
of past lives
they swaddle her in wraps
arms and legs with
a red cord bound
recollections carried over would be dwarfed
over time,
and every part of the body unbuttoned
would dream its separate life:
feet walking on green lawns,
on the palms – sea gulls sitting
in the end, I could barely comprehend
who is sewing the shirt
who has unbuttoned the body.

A 17-YEAR LONG SCARF

For a long time,
we've been passing the winters
at different points of the South,
and our dreams are different now,
but for we forget our stories at morn,
we're still flying together.

It's impossible to tell you about:
a red silk scarf
is the day of March in this town,
I tie the edges of the dawn
to the river's mouth,
yet the wind is bulging them,
flowing them across the boroughs'
alleys and flower pots sprout up
on the balconies
heavy with scarlet geraniums.

I'm carrying mud and a straw in my beak
for a new nest
and I'm flying high over the cobblestone streets,
and I'm flying low over the roofs
and the place isn't there -
at the end of the main street
are the remains of the day,
tightened around your neck
like an open wound.

PASSING TRAINS

to my brother

Everything is still the same
after the midpoint of our lives just passed -
we buy apples
at the market next to the train station,
a kilogram of corn seeds to be sown by our father,
three seedlings of petunias for our mother.
Fifteen minutes embrace

a few Saturdays spent together
at different platforms.
And as we're stirring up our silence
at the bottom of the plastic coffee cups,
the petunias bloom
as big as the bells of the village church
and start tolling above the roofs,
twice for mama, thrice for papa,
tassels of corn are rising into the sky,
where a tired boat
struggles to tear down
the chain of clouds.

When you embrace me
before saying goodbye,
in the fading blue
of your eyes I can read with hesitation
that nothing
except our blood
is still the same.

PRIVATE LESSONS IN MAY

I'm trying to teach you the Cyrillic alphabet of scents:
that the geranium on the balcony across the street
is more than a mere geranium,
that the linden tree in June
is more than a mere tree,
but we aren't making progress fast enough.
Your thumb is following the candle shadow
that the wind is making tremble on the open page,
as if drafting mobile borders
between you and me,
as if to protect you,
as if you were that boy,
who a long time ago had lost his watercolors
on his way home from school,
and who's still painting
the lost sky of his childhood and the hills
in the same color.

WHEN THE SUN RISES IN DIFFERENT
WINDOWS

He leaps over the puddles on the sidewalk
and calls them *fallen clouds*,
he touches the scar left by a butterfly
on my left wrist
and calls it *deterred freedom*.
Then I carve out a window
in the Eastern wall of his soul
and call it *heaven to be carried away*.

Thereby, crossing over
the fifth direction of the Earth,
we are building up our eternal home.

*

On Saturday noon your voice
turns orange.
And my soul, this cunning liar,
ignorant of her broken ankle, jumps up

Sigurður Pálsson (Iceland)

WILD YOUTH

Crumbling bread behind the sofa
Plucking the buds from the most optimistic flower
Cursing in church as much as you dare
Making garlands of swearwords in the meadow
Blocking the waterbutt
Darting after the chickens
Throwing rocks into the yard
Pissing on the dog
Then going inside and kissing mother, smiling

like a lunatic, and winds up three stories higher,
in front of my neighbours' door
on the last upper floor,
having tipped over two pots of cacti:
20 degrees Celsius and a greedy Balkan sun
in the middle of December;
it's time I discovered
what this play and this anomaly
in space and seasons foretell,
but the dormer-window is
nailed up.

That's why,
I put my mobile phone on "vibrate"
and in spite of the dangerous waves
of your voice I tuck it into my shirt's
pocket, quite close to my heart.

How could I understand, if you call me
anytime during the week,
whom you are hiding in the bath.

TRANSLATED BY ROUMIANA TIHOLOVA

ICELAND'S ONLY KINGS

The birds point out our path long overgrown
lost beneath the turf and the tight wind
bends blades of grass that grow over ruins
of long-lost farms and overgrown paths

But the birds point out our path over grown turf
and ruins of farms where kings once sat
and wrote; kings of the poem and saga
in little farms with vastness in their heads

In their bright flight the birds display to us
the path that lies ever upwards and ahead
the path untouched by time and ruins and turf
the path through lines that kings laid down on skin

Lost are the farms and lost the windswept paths
But the path of the poem and saga still open and free

MY HOUSE

There is almost nothing missing
from my house
almost nothing
The chimney's missing
That grows on you
The walls are missing
and pictures from the walls
Take that as it is

There's not much missing
from my house
The chimney's missing
It won't smoke in the meanwhile
The walls are missing
and the windows
and the door

But it's cosy, my house
Please
Have a seat
Don't be scared
We'll have a bite
Break the bread, sip the wine
Light a fire in the hearth

Look at
no, admire the pictures
on the walls

Please
go in through the door
or the windows
if not just the walls

NOCTURNE FOR MERCURY

Voices within
Light from beyond
Point of contact

Reflection and knowledge
of unity

in a fragile image
in the breeze-rippled mirror of water

Reflection and knowledge
of unity
in an ephemeral image
in the slender mirrors in the hall

The literal sense and voices within
The quick silver and light from beyond
in a fragile point of contact

TRANSLATED BY BERNARD SCUDDER

PIGEONS

The cat on the seventh floor
thought it was a pigeon

It had lived on the seventh floor
since it was a week-old kitten

It never saw other cats
No animals but people
and the pigeons through the window

At first it thought for a long time
that it was a human
Its sincere attempts to sit down
with the young couple at the table
put on a napkin and begin
eating the appetizers;
these attempts always ended
in its being carried off with force
and exhorted to eat
some muck out of a feeding bowl

It often sat immersed in thought
on the window-ledge
and looked at the pigeons

At first it wanted to jump at them
play with them and bite
Then the thought suddenly struck

that of course it was itself a pigeon!
The following day it sat
on the window-ledge on the seventh floor
and paid no heed to the young couple
or others of that species
Felt growing empathy
for the pigeons
Was surprised that they avoided it
a friendly sociable pigeon
on the window-ledge

At last forgot itself
one day just before dinner
and jumped

When it was laid to rest
in the back-yard
there were pigeons sitting on every window-ledge

TRANSLATED BY JÓN PROPPÉ

HEAVENLY LADDER

Women's ankles
Straddling stepping over me
Ankles calves

Lie on my back on a kitchen floor
Four women
Straddling

Sibila Petlevski (Croatia)

DATES OF FAME

Raising, unfolding the flags, striking them,
folding them and putting them on reserve positions
where they will be pulled out on the same days
due to the calendar, which won't be what they used to be
as soon as tomorrow. The dates of fame. One man

Discover a new point of view
Five years old

Much later I understood
The human being is an instrument
A whining accordion
Extended by desire
Between heaven and earth

A heavenly ladder
All the way from the ankle

WAYS PART

The surveillance cameras
snap pictures of the wind
as it wanders
with the white cane of the blind
between the houses

Snap pictures of the fear
that transparent follows
in its tracks

Let's wave to them
Cautious
Before we head
Deliberately
In the other direction

TRANSLATED BY HALLBERG HALLMUNDSSON

laid down in many colours. Straightening of the edges.
Approaching. Approaching with head lowered down.
Straightening of the adornments. Moving away.

Abandoning. Standing with chins raised, raised
foreheads, looking high up with eyes closed every time
impeccably straight into the holes made with the bullets
that were put through. Little, neatly arranged explosions
of honour. Short ecstasy. Short term ecstasy. Wherever
you look, it is shot through. Up and down and sky
and people. Today we are going to slaughter the flags
with a bayonet, not to be survived by rags tomorrow.

TIME

I wouldn't mind saying stop to time
right now under the cherry tree which
does not fruit. Every hour is as good as
another, and it is irrelevant at this precious
moment weather it was a caterpillar that has
dropped from a branch to the table, or
a hundred-legged remorse that has come to us
the same way as everything else. By land,

or by air? A praying mantis, a walking
stick, a dragonfly, a leafhopper, or some
other thing? Name does not guarantee to
an object that it is truly an object, to a being
that it is a being, to anything that it really
belongs to anyone. Even if we would be able
to say to time in a single voice – *stop now* –
it will stop to each of us at a different time.

WITNESSES

We are witnesses of the gestures of nausea.
What stands behind them? What is the link
between that fact and what can be seen:
the bleached out grass, completely white
at certain spots where the soil has absorbed
the juices of giving up? We are witnesses
of swift gestures of denial manifested by
a range of bushes with graying hair:

one silver bush after another disappearing
in the distance while the engine to which
someone had given the speed of light
takes off without the pilot. We are witnesses
of everything that is no longer us. Clouds
follow the line of the mountain range.
They go between the hills to mimic them.
The best way nature socializes is with itself.

CORRESPONDENCE

Imagination rips up the belly of most ordinary
things as if they were alive. The cesarian section
that opens hidden closets in wood and stone hurts
more than the birth of mystery which in itself
is not congenial to dead forms of life and always
comes as an external intervention that could turn
a stonecutter into the god of a minute which renders

the soft joint of the knee into the pink stone and stops
the quivering of the lip on a sculptured face. Every
carpenter, every woodcutter is a god able to make
an awl and whatever needs to be adorned with drawings
which are letters in an alphabet used by the gods
of the moment in their correspondence. The reason
for which something has been made does not have to
be its purpose. A stab with an awl can open the sky.

CONSENT

I gladly follow up to memories. I prefer other people's memories and I use them to knit caps for the unborn and to tan skins for the shoes of the dead. I come upon people in waves: I come down on them like a summer shower letting them crimp the heavy curtain of rain. They imagine they were wind. I also imagine things

that make me feel better. Consent is the only suitable means of communication between the two of us, or who knows how many more of us. I am taking you across the red desert which you call the sea out of habit pretending you are taking me across the red sea which I keep on calling the desert. You know well: I am your people. You choose me time and again.

RECOGNITION

If desperation, hunger for the body that does not exist and the final renouncement would catch up with you at the end of the world, right at the spot where the zipper between two halves of the Earth gets unfastened, where the blunt pair of compasses have made the circle around our property and thus marked all that we possess – if desperation, hunger and renouncement would catch up with you – you would find yourself riding a pale horse

and the horse would neigh and get on his hind legs as if you were the fourth of the horsemen of the apocalypse. Recognition is always coincidental. Why shouldn't animals for once decide who would be the saver and who is going to get back home blindly, like an old mare? You shall die with our black horses, from too much water, and not of thirst, like an overheated animal that had to be stopped by somebody so that it would not run wildly from the ruin to the site of fire and back.

DANGEROUS PLACES

This is almost like walking along an old bridge across the river red with the soil drifted by the stream in the rhythm of the heartbeat that slows down falling into step with us. If we had not been going on untroubled right from the start, our progress would be harder than it is now, at this

decisive moment. We are not running: just running away. The earth sucked into the veins of the buried alive is coming after us. If it would be possible, even the pulled out roots would be following us now, coiled in convulsive hunks similar to the snake coils which usually help snakes to escape dangerous places together.

A HOLY WEEK

We blew the balloons for six whole days, thought there was no other way one could frame the breath. Manna was falling from the sky on our ways, sweet and tepid like milk from a breast. Oh, God! We could have reached one hundred percent the same with our kisses, we could have done it also by breathing onto the glass, so that fog would write our name on a clear glass, and say instead of us we are

Monika Rinck (Germany)

LAST DAY IN THE SOUTH

we shall inject you a substance into fixed on this bench in this vacation home look here, how your brow is shining o – the temples resplendent in the silent reflection of the white lampshade how lovely you are, how good and unexpected the light, a ray running through your vein sand in the dark chamber nestles radium—your little green fear.

MOORLANDS TOTILAS

Hark! Hear how honey chronicles mock, black, gleaming, trained. The beast does what you want and does it well, so well you almost believe it wants it itself – how you want it's what it, too, wants. We suspect it of pride. But will it ever be able to take on board all the excitement it unleashes? A performance, almost sexual and sometimes just as twisted, the ecstasy of tension or an intimate bond between ruler and ruled. Even the strongest animal is endlessly moronic. Says who? Adorno. Heels sprung, knees high, pirouettes, transitions down at the gallop, insane shoulder machine. A sea otter on a tight rein! As if nature were just one element among

alive, so that our writing transfers the warmth without a touch or a sound, and makes it possible for us to be simply here and not entangled in a net of blood, not like hungry dogs to be found, not with forever hungry heart that roars from our breasts and the lot. We blew the balloons and then tore them with a knife for six whole days. On the seventh we took some rest in our life.

TRANSLATED BY MILJENKO KOVAČIČEK & SIBILA PETLEVSKI

everywhere, with all the others, do visions stir but not with you. with you everything is clear and defined, the napkins, the cacti. everything there in the broken glass of the last night figures of desire, the delicate froth here the lord our god himself with his tongue hast loosed thine, and you, speaking, 'so beautifully' of the pharmakon, of the wagging sycamores and they're already at the door, those shoes that we have, the bags of trash and the passat.

TRANSLATED BY MARK KANAK

others and could be switched, like a vehicle that goes on dry land but that also goes on water, and then in the end it can even fly. As if a horse were to fly through the sky! So please help it land. Horses land best in jelly desserts that have yet to fully curdle, in unset blancmange. Or break into a gallop as they come in to land, then hit the ground running and gallop on unscathed ...

RABITS

Hark! Hear how honey chronicles mock, with room-filling voices, but without me seeing the room they fill. I'm in the hypnosis tent. A gentle draught, trembling wavering lengths that soon fall still from top to bottom once more, like opaque colours, orange, with a voice passing through, interconnecting the sections. It tells me what I am: I'm relaxed. Thus I lie alone in sound and listen, I'm a pack of rabbits that have stopped scurrying. Intervening in the soul's dynamics: what's associated, inhibit, and what's lately dissociated, re-associate. Changing cubicle. But what do I clandestinely shed, what comes loose or snags? Since images are not able to pass unharmed like a voice through the pores of things, I'm blind rabbits, we're relaxed. Meanwhile, the hypnotist in lace stockings walks about invisibly and with muffled footfalls on the thick carpet between the cubicles. Black-barked thighs, as if something were crawling concertedly over them, like a voiced Z, buzzing, textured. I think: rabbits. I'm relaxed, I have failed. Rabbits, rabbits, always rabbits.

EYE-TENTACLE FISH

Hark! Hear how honey chronicles mock, it's by no means certain that what's clear's always light, it might equally darken itself with high-power exegesis, but without forfeiting any of its clarity. The way it is for fishes. Who can see the difference but not express it. The eye-tentacle fish, for instance, that's blind to its own doodad. But who amongst us escapes this fate? With the eye-tentacle fish, though, doodad's not blind to fish. It uses its outboard eye to distinguish precisely between what's clear but dark and what's dark but unclear also. With its eye-arm, the built-on telescope, it sees this clearly. Look, an eye-tentacle fish disguised as an algae-covered pebble.

Insanely lit, far too bright. With this eye, it sees only what's dark, with the other it sees itself, if it's light. With both, it sees what's clear flaring up in the dark, but because it's in disguise it doesn't see itself. And one more thing: water mustn't burn.

UNIO WEASEL

Hark! Hear how honey chronicles mock, in amber & ambergris: delightfully (or frightfully?) the weasel couples in the thicket with the cylinder head gasket, tubes, fan belts, twitching parts. How fleet the weasel is, how heavy the very braked car wreck from whose leaks synthetic emulsions flow, shimmering pink. Crazy 'twas, the chronicle tells, as pines themselves did divest. Needles dropped, arrows, dainty and fresh, barely controlled. That's the heavens' blondest projectile – the sun? Or Sonja with the silver rifle? Scenting stags. Birch trees mimic alternators. Low on prey drive, a felled octahedron lifts its nose from the trail. Ah, spare the forests, instead of stacking them with broken stuff. For in good time, this old tub will inundate the pleasures. Recently fit, in tender loving union with the remains of the tin roof (shed!), now in a wretched state. Derelict. Condemned. Unio Weasel Finito.

BY DINT OF A SCREEN

Hark! Hear how honey chronicles mock, hair, hours, greed, fireballs, the dump was ablaze. Space weapons plummeted, unchecked, like icing sugar into hotels with indoor pools. I saw the stud farms in the lowlands fall victim to random marauders, or was it the waning health of a winch? Do something! By dint of a screen! Lower it. Stare blinkingly into the asymptote. I saw embers burn out, saw them expire and slowly disperse. I saw animals that were milking themselves. Saw how they strained something through a sieve. Round yards circled, a panicked herd broke right through the middle of a giant pincushion. Reeds! I saw the whipped flush in the cheeks of the tenors. I saw gangsters, verdigris, mixed terrain, mimesis. Wickerwork was the arms trade of a language family. Superior drug runners I saw partaking of grilled fare and Peking vegetables. I saw, running their errands in compliant impotence, chess hostesses, gramps, ushers. I cast my eyes heavenwards. There were big birds up there, tracing their lines. Heavens there were, even where usually: murder.

Hark! Hear how honey chronicles mock. A half world of blue light.
 Is it air or wall? Mute birds, decoy thrushes, nay sparrows,
 captured in resin and hardener, cast in see-through cubes.
 Makes you want to cry. Or chirrup and hop in lieu of bird.
 But a heavy sleep lies over you still and only your dream
 knows of the others. It thinks for you. As in: What's a cabinet?
 To purposefully place something inside, with sure swift hand.
 Because it belongs there, an inroad, such a perfect fit, you shiver.
 Now you lie awake in your tent of money, want to pay for everything.
 Stay here, await the wall's ending. Adorn the day's edges
 with slumber, no, worse than that, plait kitsch into your locks.
 But look, vulnerable life in the morning, surely that's not nothing!
 No wrong word, get up, look out the window, how a half world
 of blue light brightens. There! An aurora moth lands, quivers, explodes.

TRANSLATED BY NICHOLAS GRINDELL

Lev Rubinstein (Russia)

REGULAR WRITING

1. Please write: "I don't remember anything..
2. ...I don't remember anything; neither the
damp firewood hissing spitefully...
3. ...nor the wet clothesline...
4. ...beating against the window...
5. ...nor this terrible lightning...
6. ...ruthlessly slashing the night sky...
7. ...the night sky, along with all hope of
returning to our former life...
8. ...returning to our former life."
9. Have you finished writing?

10. Now. we skip a few details, such as the first
cry of a newborn, the exhausted yet joyful face
of the young mother, etc. We'll limit ourselves
to an austere chronological list of the day's
main events.

11. Here it's important to note that the fire at
the station serves as the impetus for making,
perhaps, the most important decision.

12. By the way, don't forget to mention the old
coat, hanging lonely, one of its sleeves thrust
deep into a pocket.

13. Now, please write: "This I remember well:
the honey-colored light..."

14. ...This I remember well: the honey-colored
light that pours out the verandah window...

15. ...that pours out the verandah window...

16. ...I crash into the gooseberry shrub...
...I crash into the gooseberry shrub,

17. And cry...

18. ...and cry, and can't stop crying...

19 ...And cry, and cry and can't stop crying."
We'll skip the scene of the wedding ceremony.

20. Only the goosebumps on Larisa's bare arms
and the unnaturally smoking candle in Ilya's
trembling hand deserve our attention.

21. The sticky coffee stain on oilcloth serves as
the cause for their final breakup.

22. In the meantime, however, it's wise to
remember that the light and air can only
penetrate through the narrow slit between the
design and its realization.

23. Please write: "I don't remember how these
days were going..."

24. ...They began, at any rate, with me...
...with me, most painstakingly, sweeping...

25. ...with me, most painstakingly, sweeping
my room clean...

26 ...of numerous tiny corpses...

27. ...of numerous tiny corpses of moths."

28. Have you finished writing?

29. Now stop writing for a moment and try
to remember what on earth could have made
the two young women sitting across from you
laugh so hard.

30. Here follows a detailed description of a
festive dinner table, which per-
haps we'll skip. We'll only note that its focal

point was an enormous goose that naturally
became the principal object of happy jokes and
friendly teasing.

31. At the very height of the epidemic rumor,
Dima has a high fever, vomiting, etc. Olga T.,
a.k.a. Malvina, runs around the night village
searching for a telephone.

32. Please write: "This I remember well: the
first of April..."

33. ...This I remember well: the first of April...

34. ...around 1956...

35. ...around 1956...

36. ...when all were out to deceive me...

37. ...when all were out to deceive me...

38. ...and I did not deceive a soul...

39. ...and I did not deceive a soul."

40. Have you finished writing?

41. Now try to determine which specific layers
of your direct life experience are actualized to
the greatest degree in the process of regular
writing.

42. Then, tell us again in brief the elderly
librarian's story about her
remarkable life.

43. During the anniversary party, Al. Mikh.
gives the exact same toast wice, i.e. certain
suspicions are indirectly proven.

44. And now picture something entirely
unrelated. Like a bird's tiny

45. feather with a drop of clotted blood, frozen
to the railing of a balcony. Did you picture

it? Then write: "I don't remember a single person..."

46. ...of those who knew Professor Lakhman closely...

47. ...Professor Lakhman closely, ever reproaching him for lack of tact...

48. ...It seems all the more strange and inexplicable...

49. ...that during their lengthy, in all respects pleasant and interesting...

50. ...pleasant and interesting strolls...

51. ...for some reason, he would always...

52. ...draw his charming companions' attention...

53. ...his charming companions' attention to the roadside littered with...

54. ...to the roadside littered with dead birds...

55. ...with dead birds."

56. Have you finished writing?

57. The discussion of a name for a guinea pig almost turns into a quarrel. Six-year old Tatka defuses the situation. Her unexpected suggestion evokes a general burst of laughter.

58. We'll skip all the ups and downs related to the casting of roles. We'll only note that at the very last moment the role of Susanna is given to Natasha Ovechkina.

59. We'll also skip the scene with this ending: "And in the shade, one could only see a bent back and hear a fervent whispered prayer."

60. Please write: "This I remember well: the sleepy kitchen..."

61. ...This I remember well: the sleepy kitchen, and soapy water coming to a boil...

62. ...And how the blue phonograph box would be half-opened on occasion...

63. ...Arid how those blessed years passed against the records' hiss and crackle...

64. ...And how the oil lamp's pallid fire was covered by a murky glass...

65. ...was covered by a murky glass."

66. Have you finished writing?

67. And now give a short description of the burial of Asya Solomonova. Dwell in more detail on Volodya's inner state, i.e., the complex mix of burning remorse and colossal relief, which he can barely hide.

68. In his article "Rules for Falling Behind," the author writes: "This strategy is, at times, reduced to the function of a carrot on a stick held in front of a donkey's nose -- in the sense of absolute unattainability and stability of position, a half-step ahead of any process." End quote.

69. As for the conversation between two young soldiers on the carriage platform -- we'll skip that.

70. Please write: "I can't remember now..."

71. ...whether back then I really found myself...

72. ...on a cold deserted beach...

73. ...or whether it really happened...

74. ...that to my very feet...

75. ...the sea brought the unnatural...

76. ...brought the unnatural, swollen body...

77. ...swollen body of a drowned sailor...

78. ...of a drowned sailor."

79. Have you finished writing?

80. And now let's imagine that every conversation, even after reaching a deadlock, continues to live its own life.

81. Now follows an account of the deplorable situation of the kind Karl Ivanovich, his threadbare clothes, his homeless wanderings. There is also a description of the tragicomic adventures of his unfortunate manuscript, the only thing that still binds him to life.

82. The elderly relative unexpectedly visits and, before entering, takes an excruciatingly long time wiping his feet. While he does this, the cutlets are burned.

83. Write: "This I remember well: the shabby office..."

84. ...This I remember well: the shabby office, the abacus above the desk...

85. ...my pants stretched badly at the knees...

86. ...my pants stretched badly at the knees, and crumpled...

87. ...and the whirl of dust...

88. ...the longest day that has no bounds...

89. ...and night that does not promise day...

90. ...I understand the whole thing now...

91. ...I understand the whole thing now, Just pay attention, hear me out."

92. Have you finished writing?

93. Then continue:

94. I don't remember how long I'd sat, totally motionless...

95. ...I don't remember if I'd been dozing or just lost in thought...

96. ...I don't remember how much time had passed...

97. ...but awakening from the strange torpor...

98. ...but when I got up...

100. W ...but when I lifted my head and looked out the window...
...it was already dark...

101. ...it was already deep in the night...

102. ...it was already twilight."

Yolanda Soler Onís (Spain)

TEA

*"And she feeds you tea and oranges
that come all the way from China.
... and she lets the river answer
that you've always been her lover."*

Leonard Cohen

Standing still in your trace I tend
in these days of orange and boredom
to lean my skin into the rainy air.
Water boils.

I return to an island that self-impregnates
in her womb of ravines,
around the black ribbon of moist lapilli:
the pores
clutter like fallen roses
under this moon that won't retain you.
I pour the seed.

On the amber the sediment of the last silence.
I finish it off
while I imagine you up a dirty street,
dreadful above,
on your way to the city.

THE FOREIGNER

For Elicura Chiuailaf

Silent as he who dances under water
and dreams.
Each night he returns to a city
stranded in the shadows of the trees
where a child hoards the names of things,
those who in time will divide him
whilst his fingers engrave on the air
another alphabet.

LOVE

He carried in his gaze and his age the appearance
of a fallen angel.

Along with your ancient name, the trace
that the circus would leave
on the grass and on the perseverance of the ephemeral.

"I have come to stay," he said
as he bid farewell.

GEOGRAPHY LESSON

Here the Earth trembles
oblivious to seismographs,
it trembles gently each night
as if a bolt of lightning
would steer her in awe.

Dates
have been fading away,
as have the rivers I recall
and those I do not.

In the evening
herds return tamely.
The animals I know
move in packs,
like dogs around Valparaíso,
along with them drinking salt from rock pools
offspring of
unthinkable others.

And trotting along that she-Wolf
with the lavish tail,
she who gave its name to the inhabited,
protecting your shadow.
Cat among the tables today, heiress to
lightning, kleptomaniac

responsible for
ensuring that private property exceeds
the sheets domain: that time
that the air dreams throbbed, silence,
scallop ...
Who drowned this gallop
relaunching it?

FUTALEUFÚ

For José Viñals, *in memoriam*

There, where the water amidst the ashes
and the captive larch groves,
in the very origin
of the words that shape rivers,
– ruffff rufff kürüf (1) –
the wind and its sound
regardless of the tongue.
There where babbling is the beginning
and the end of
memory.

It takes place where the hours fall slowly
and when walking insects draw
the rain,
where chatty drinks,
but also on the border
where everything is rushed

There are trips from where you never return
Someone else always does

SUMMER

For Tomás Martín Arnoriaga

Summer
is a path
that fringes the cliff,
transparency of the water between scattered
islets,
thunderstones
and caves that link the beach
to the horizon.

Inland,
there are those who wear the sea
in their gaze,
sand drops in the outbreaks of dream.

Summer is a light-eyed boy,
a February Monday afternoon
at a bar in Madrid.

ON THE BANKS OF THE IRWELL

One word
and darkness flutters,
it dissolves
and flies in a cloud of black butterflies,
despite the rain.
Behind it,
other colorful ones, sun, vine
and fruits in the valley and in the stone.
Kite word
that makes your laughter soar along with that
of other children's
amongst the knocked down columns of the
temples.
Baalbek, Baalbek...

TRANSLATED BY RICHARD BUENO HUDSON

(1) Kürüf (pronounced [Ku:Ru:f]): wind in Mapudungun.

Uberto Stabile (Spain)

GILLESPIE SAYS

Gillespie says that death is not the worst,
that pain is not the best school
nor hunger turns us into heroes.
Gillespie says that
the most powerful ones are not the strongest
that the strongest are those who resist more
those who win victories from defeat.
Gillespie says that
the worst danger is not the danger
the worst danger is the security
which we use daily to avoid danger.
Gillespie says that
it is not a finished man
the man who is finishing
that the ending never replaces the end,
because actually
Gillespie says that
Parker said to him
that Cortazar told him
that instead of making love
It's about time for love to make us.

AND NOW TELL ME THAT YOU LOVE ME

I will leave you at home by yourself
You will wash the dishes for me
I will love others instead of you
I will pull out your rib
I will make the world in six days
I will take you for a walk on Sundays
You will have the right to vote
You will rent videos
You will sleep alone
You will wonder about me
You will know how to cry when I forgive you...
... and now, tell me that you love me.

TOO EARLY

I can't sleep for many hours in a row.
I try to get up without making noises.
The children are still asleep.
I make some coffee and light a cigarette.
The kitchen is cold as winter and
It is raining,
and the rain wet the washing we hung out yesterday,
and it is pointless to bring it in,
as pointless as to go to work,
to retrieve an opportunity
or to go out to buy some bread without money.
It is too early for the shops to open the doors
Too early to read the newspaper, listen to the swift
or to phone the delivery man to order some canister.
But I have coffee, tobacco and a house
an stupidity like any other
for a seasoned poetry critic,
luxury for just one million people
in a country where they say everything is doing well.

THE REBEL CHILDREN

The rebel children became soft with age
they are moved by poems
they slowly move along the shop windows
they resign themselves from the pleasure of dating
and they get older but with certain elegance
and they no longer call their girlfriends *chicks*
they call them sweet-heart
they learnt to wash, iron and fold their clothes with great skill
each one of their mistakes
don't keep wake those rebel children anymore
but they couldn't live, even one day, without loving.
They cheat with the time but their days are numbered.
The rebel children know that they won't walk again
on any of their own steps

that's why every caress is always the first one,
every kiss is the last kiss.
They no longer follow neither they let
themselves be followed
they are uncomfortable when facing ambition;
they love the lost causes
and swim against the current.
The rebel children take pills with age but don't
do drugs
those pills won't kill them
but every day they die bit by bit
without losing neither hiding
the erratic brightness of the look in their eyes.
The rebel children have learnt to leave without
saying goodbye
they leave without making any noise or leaving
a trace
alone, always alone
however with the inside world.

Søren Ulrik Thomsen (Denmark)

For a brief moment when I wake up
I've forgotten
that the chestnut across the way is cut down
that the books of my younger days' stars
yellow and pockmarked
sit in a box on the street
for a dollar apiece
and even that you are long gone.
But in the next second
I've caught up to all thirty years
and toward evening
have gotten a future in the bargain
before night takes me back.

Every year on the date
that arbitrarily became your birthday

THE ESSENTIALS OF AGE

It is said that hope is the last thing to give up
but if you have lost already the sense of humour
How useful is hope for you?
I double your age
I sleep half of the hours you do
I smoke three times more
everyday I gain the patience that you lose daily
and you still think we are soul mates...?
After love, sleep always arrives
and while you snore I devour cigarettes,
your anxiety has one limit
and mine an end.
When you stay awake
you will discover that love is always another thing,
whatever for you is a myth
for me is just a legend.
It is age the one that doesn't forgive,
doesn't accept loans, refunds or transfers.
We can share a life
but we will have to laugh alone about death.

we take the train to Århus
to visit your grave
which happens to be the place here in the world
where you are not.
On our way through the city we buy flowers
and talk as on any other day
until we're standing in front of the stone.
And on the way back it always rains.
Since none of this has meaning
and it takes place anyway
it must be of the greatest significance.

Even though you are still beautiful
it's in a different way
than back when we danced in the rain
and fragility was just a part

of your beauty
 that lodged like an awl in my eye.
 Today when the two of us
 accidentally meet
 at the Silver Street Crossing in plunging light
 and you stand there in your pretty dress
 the beauty is conversely
 just a part of your fragility
 that scratches my gaze like shattered glass.

The rickety kitchen table
 where I sit writing this
 could doubtless have been put together better
 and the same could surely be said of the poem
 and of so much else
 in this battered world
 that just barely functions
 as long as man is patched up with woman
 reason with faith
 and bad dreams with office work.
 And maybe this day
 when rain poured down from morning to evening
 and I received your soaking wet letter
 could also have proceeded a bit better.
 But this day wasn't "maybe"
 it was there
 and then it was gone.
 That's why this day was the best.

As I sit here at Gate C 27
 looking out at the plane in the romantic fog
 it becomes clear
 that I'm already somewhere else.
 A place where ordinary days are more than enough
 and it's so strange
 that we really have to die
 but the thought of resurrection no more strange
 than the fact that we really exist.
 A place where everything changes
 while the revolution is being planned
 in a stuffy little apartment
 with a kerosene heater and windowshades.
 A place where the language after office hours

continues with no address
 like a crazy person's lonely gesturing on the bus.

There was supposed to be a poem here
 but I've thrown it away
 even though it included
 a striking comment about my enemies
 plus a pair of truly excellent lines
 typical of my poetry
 but to what end
 now that lilacs are in bloom
 and oddly enough I am older
 than my grandfather lived to be
 so dressed in his charcoal gray suit
 I take a walk in the modern world
 whose incomprehensibility is mundane
 compared to crossing the border
 from the commonplace of being alive
 to the strangeness of not being dead.

Sorry I'm phoning so late.
 The time is clearly past
 when I felt like something special
 by virtue of being anyone at all
 in the world's endless airport concourse
 and the bleakness of hotels
 was definitely part of the magic.
 For a moment ago as I
 sat looking down
 at my no longer young hands
 I was gripped by terror
 that I might never again
 hear your voice recognize mine
 if I lay down to sleep
 in the way too white bed linens
 of Room 1007.

Among all these poems
 about death and memory
 there's room left here for 11 lines
 about dandelions
 whose light I had again this year forgotten
 switches on all at once like a carnival

and about us each falling into our own sleep
 in the same bed
 and wakening when night is deepest
 and silence greatest
 with a hand laid so lightly on our shoulders.

In the hotel room over the purple nightclub
 on the sloping street
 behind the train station in Saragossa
 where I sit rummaging
 in my chaotic suitcase
 I suddenly remember a young substitute teacher
 whose face behind the black-rimmed glasses
 took its light from a time to come
 which must be thoroughly gone by now.
 However it went
 and wherever in the world you are
 if you still are there at all:
 Greetings from someone
 who borrowed a little light for the time to come
 from your face forty years ago.

While I dreamed of seeing it all
 through the square of the poem on the white paper
 and of the white flesh beneath the black triangle
 the world was already
 coming to an end for you
 whose dreams were full of buildings with bricked
 up windows
 x-rays and vast empty March skies.
 Then the other night I saw you in a bar
 with aloneness
 like a poisonous glory around your forehead.
 Your planet was on its way
 into another solar system. With no sun.

I've seated myself here at the table farthest back
 in the restaurant where you and I toward evening
 would have a meal now and then
 talking of anything and everything

and listening to the traffic on Gammel Kongevej
 as rain started to fall
 and cars' headlights to slide along the wall
 and I quickly lost patience
 with your old stories
 and your fancy scarf
 and your habit of eating from my plate
 which strangely enough are all the things
 that I miss most today
 as rain starts to fall
 and the gestalts of passers-by burn against the pane
 and I must sit alone at the table farthest back
 thinking about how there's only one of everyone
 as I listen to the traffic on Gammel Kongevej
 and try to catch your gaze
 in the shaken mirror of this poem.

Sixteen years ago I received a cardboard box
 with a cat the color of amber
 now lying in another cardboard box
 which I carry on my bike through the city
 toward a garden in Brønshøj
 where I must bury this animal
 that according to the church
 I will never see again
 because the cat did not possess a soul.
 But what was it then that I read
 in her green eyes
 when they looked and looked into mine
 as if she too
 had a question for me?
 It's not that I imagine
 I'll hit upon the answer
 by writing these lines
 but maybe that I hope
 they will be read
 also when the time comes
 that I won't see Kis again.

TRANSLATED BY SUSANNA NIED

Francesco Tomada (Italy)

ANTICIPATING THE FAREWELLS

If I passed away tomorrow
because of an accident or something else we can't
imagine now
or because rage has formed a clot in my heart

you must try to go on after the necessary time
and find another man — a better father
for our children if you can

please don't make them celebrate the masses
where all must be unwillingly present
don't put all my memories into a drawer
since I'll have enough darkness by then

and don't tell anyone if I'm in your thoughts
but take care of me as a new adolescence
something you always keep inside
even though it isn't you anymore

IN THE DOCTOR'S WAITING ROOM

The deaf-and-dumb girl was chattering with her mum
can you say "chattering" when you gesticulate?
the grace of adolescence was in her hands
while her gestures were changing into words

I was trying to guess the meaning or at least
to find a hint of rage or calm or question
akin to our voices

she seemed to have foreign features
we come from Belgrade
her mum told later

and you speak a really foreign language
that's why I don't understand
it's the only language which nobody
nobody can use to shout

(UNTITLED)

Your breast just fills up the hollow of my hand
my fingers are cut and full of wood splinters today
and there's a praise which scares me
and can't be said: your body has
the shape of my pain

EARTHQUAKE, 1976

When the earthquake came in 1976
it was evening and I was eight
we all ran out into the courtyards
just like we were, we children in our pyjamas

I remember our house trembling in the dark
but didn't even thought it should fall down
and I was scared, scared of the noise
because the earth was moving
while the air was still

an unknown thing
the contrary of the wind

(THESE ARE THE LINES I WAS LOOKING FOR ROSE)

What is in the Auschwitz museum
there are shoes enough to dress all feet
for a whole generation

glasses to see all Europe's panoramas

suitcases for millions
of possible homecomings

all these things have remained the same as before
the name on the labels the dried mud on the soles

only a thing has gone forward
— I can't really name it living —

there is a whole room full of hair
turned grey on the floor while waiting for the young
at the time
who have never reached them
in their old age

PREVAL

It happens sometimes — butterflies
flow on the windscreen in a drift of breeze
without even touching the glass
they start to fly again at the back of the car as before

they can't even scream with terror

they are so frail
you should lift them with your hand
or rather
I would like to be a butterfly-pitcher
so at the end of a workday
I won't have to count the banknotes in the box
or to check the marks in the school register

but to look up at a whole
sky of wings

THREE INTO TWO

I remember we were joking one day
what about our three kids if we broke up?

one and a half each?
should we cut them in two?

it was a silly game, even sillier now
when it seems to come true
there's a place where we all are defeated
where three into two gives naught

PRECAIOUSNESS

It isn't a problem not to know
if I have or have not to work this afternoon
or phone day after day
to find out someone among friends or
grandparents
who can pick you up at school

the problem is to think of your face
when you come out two by two after your
teacher
and you look across the fence
where everyone has someone waiting

there's a subtle difference when you ask
yourself
I wonder if my dad managed to come today
or else
I wonder who's coming to pick me up today
my dad, maybe

I can even talk to you about these gone times
but of course it's all inside your words
which describe me who I am

your dad, maybe

TRANSLATED BY ROBERTO COGO

Poetinis Druskininkų ruduo 2011

Almanachas

Maketo autorius *Kęstutis Vasiliūnas*

Viršelio autorius *Ričardas ir Vilma Šileikos*

Leidykla VAGA, Gedimino pr. 50, LT-01110 Vilnius

El. p. info@vaga.lt; www.vaga.lt

tel. +370 5 249 8121; faks. +370 5 249 8122

Spausdino UAB BALTO print / Logotipas, Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Tiražas 500 egz.